

Concurs - Câștigă o vacanță la Păltiniș!

Bonus Oriflame!

www.revistafiacara.ro

FLACĂRA

FLACĂRA

anchetă *Flacăra*
Procurorii
și mita

NATO,
la vârf

Bumerangul
Kosovo

Între Shambhalah
și Agartha

Maestru
al nudului

portret-robot
Nina Petre, detectiv psihic:

ELODIA
trăiește
la Paris

Ai o CARTE
cadou!

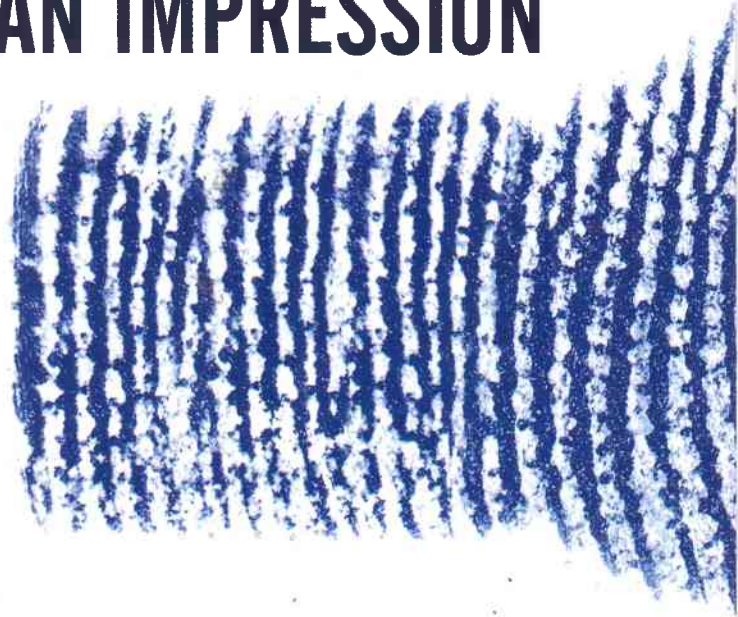
24 *P/13601* v

Revista Flacăra nr. 13601 / martie 2008 - 04 pagini - 1,50 lei

Ballantine's[®]

LEAVE AN IMPRESSION

Principiul dominoului

În teorie, procurorul este persoana care veghează la respectarea legii, intervine în apărarea legii și pledează pentru respectarea legii. De cele mai multe ori, teoria se confundă cu realitatea. Bineînțeles, mai puțin în România! În România, procurorul este altceva, o entitate greu de definit, ocultă, o persoană cu demnitate publică și care își poate folosi funcția, influența și statutul social în propriul interes, cu mult înaintea interesului general pe care s-a angajat să-l apere.

CSM

**Concurs
pentru ștăbi**

**„Prezumția
de nevinovăție”**

**Gheorghe,
„simpatic,
dar mediocru”**

Institutul Național de Magistratură a organizat în 25 noiembrie 2007 un concurs pentru ocuparea unor posturi de conducere vacante, în cadrul diferitelor parchete și instanțe din țară. Concursul cuprindea un proiect scris, referitor la modul de exercitare a atribuțiilor care decurg din funcția de conducere, o testare psihologică de evaluare a capacității de luare a deciziilor (despre care să spunem de pe acum că au trecut-o toți, fără nici o problemă), de asumare a răspunderii și rezistență la stres. La acestea se adaugă un examen scris, privind managementul, comunicarea și resursele umane. Au fost puse la bătaie 54 de funcții de conducere în eșalonul întâi. Procuror general (conducătorul unui parchet al Curții de Apel), procurori generali adjuncți, prim-procurori (conducătorul unui parchet local) și prim-procurori adjuncți. Erau puse în joc trei funcții de procuror general (la Curțile de Apel din Pitești, Suceava și Cluj), dar și fotoliul de prim-procuror al Parchetului București. După verificarea competențelor au rămas în concurs 34 de magistrați, din 39 înscrși inițial. Numărul foarte mic al candidaților raportat la numărul locurilor se explică prin criteriile extrem de severe de selecție (de competență, vechime, integritate morală și profesională) pe care, cel puțin în regulamente, Consiliul Superior al Magistraturii le impune candidaților. Dovadă că pentru funcția de procuror general s-au calificat doar trei candidați, doi pentru Pitești și unul pentru Suceava. Din cauza procedu-

rii, în mai multe etape, examenul se întinde pe o perioadă mare de timp. Astfel, anunțul de organizare s-a făcut în 21 septembrie 2007, iar examenul scris propriu-zis a avut loc în 25 noiembrie. Au mai existat două momente de examinare, proba psihologică, în intervalul 28 octombrie – 2 noiembrie, și susținerea expozeului care însoțea proiectul referitor la practicile de exercitare a atribuțiilor în funcțiile de conducere, desfășurat între 7 și 22 noiembrie.

Două momente sunt foarte importante în bucatăria organizării acestor concursuri: constituirea comisiei de organizare și, mai ales, a celei de examinare. Prima comisie s-a constituit în data de 11 octombrie 2007 (cu o zi înainte de încheierea înscrierilor pentru examen), a doua la 18 octombrie 2007 (cu o zi înainte de data limită stabilită pentru depunerea dosarelor cu proiecte). Din 18 octombrie controlul total asupra desfășurării examenului trecea din subordinea Consiliului Superior al Magistraturii în responsabilitatea Comisiei de examinare. Aparent, datele de mai sus par o simplă înșiruire de elemente fără nici o relevanță. Dar, în spatele acestui calendar a fost disimulată o întreagă mașinărie de fraudare a examenului. Actorii principali, așa cum s-au evidențiat ei până acum, în contextul examenului la care facem referire, sunt Gheorghe Dumitru – procuror, Eugen Cojocaru – procuror, Gheorghe Bucur – notar, Gheorghe Cerbeanu – judecător, Gabriela Ghiță – procuror, Stelian Guli – procu-

ror și Cristian Deliorga – procuror. Asupra celor numiți mai sus exista suspiciunea că ar fi viciat corectitudinea examenului pentru funcții de conducere în Parchete, suspiciuni aflate în ancheta Departamentului Național Anticorupție. Conform legilor, toți aceștia beneficiază de prezumția de nevinovăție, fiind considerați pe toată perioada anchetei, de toată lumea, nevinovați până în momentul în care o instanță nu va pronunța o condamnare împotriva lor.

Procurorul **Gheorghe Dumitru** activa în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Pitești în momentul în care s-a înscris la concurs. Și-a depus candidatura pentru funcția de procuror general al Parchetului. Anterior, acesta a fost prim-procuror la Parchetul Costești în județul Vâlcea, și a funcționat ca procuror delegat, timp de șase luni, la DIICOT (Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism). Sub protecția anonimatului, din motive evidente, doi colegi din Parchetul Curții de Apel Pitești au afirmat următoarele despre acesta. „Este motivat de o dorință arzătoare de a ajunge în funcții de conducere, mai ales după ce a revenit, ca procuror simplu, în Parchetul Curții, la încetarea delegării la DIICOT. Are o adevărată pasiune pentru funcții de conducere!”. Și: „Un coleg simpatic, dar un procuror mediocru, cu o capacitate profesională modestă”.

Departamentul Național Anticorupție îl acuză pe Gheorghe Dumitru de săvârșirea infrațiunii de „cumpărare de influență”, după cum prevede legea 78/2000 de combatere și sancționare a faptelor de corupție. Mai direct spus, DNA deține indicii care conturează următorul scenariu: în cursul lunii octombrie, după ce și-a depus candidatura la concursul organizat de CSM, pentru fotoliul de procuror general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Pitești, Gheorghe Dumitru a aplicat principiul „lanțului slăbiciunilor”. Traseul a fost următorul: Gheorghe Cerbeanu – Gheorghe Bucur – Eugen Cojocaru, scopul fiind reușita garantată la examen și implicit numirea în funcția de procuror general la Parchetul Curții de Apel Pitești. Garanția

**Lanțul
slăbiciunilor**

**Păstrăvi în loc
de caltaboși**

**Taxă
cu reducere**

**Tranzacționări
fictive, șpagă
reală**

**„Prăjitura”
DNA**

succesului a fost suma de 50.000 de euro, cerută de Eugen Cojocaru. În urma unei negocieri, despre care surse din DNA susțin că o dețin înregistrată, s-a bătut palma pentru doar 15.000 de euro.

Gheorghe Cerbeanu este judecător al secției penale a Tribunalului Vâlcea. Extrem de sensibil la rugămințile și emoțiile prietenului său foarte bun, Gheorghe Dumitru (își sărbătorește, de câțiva ani, onomastica împreună), aflat în preajma examenului vieții sale, îi promite acestuia tot sprijinul pentru a-și vedea îndeplinit visul de a urca în scaunul de procuror general de Vâlcea. Mai mult, îi spune acestuia că știe cea mai bună filieră, colegul Gheorghe Bucur, care are ușa deschisă la... Eugen Cojocaru. Planul de bătaie s-a făcut după 18 octombrie, pentru că abia la această dată Eugen Cojocaru a fost numit ca membru supleant în comisia de organizare a examenului pentru ocuparea unor funcții de conducere în Parchete.

Cerbeanu a venit el însuși de la Pitești, cu mașina sa proprie, un *Audi Q7*, ca să se întâlnească cu Gheorghe Bucur în 19 octombrie (imediat după numirea lui Cojocaru). S-a discutat despre suma pe care Gheorghe Dumitru trebuie să o plătească pentru subiectele de examen. Ca bonus pentru eforturile lui, Bucur a primit de la Cerbeanu 200 de litri de vin (producție proprie, avea să recunoască mai tâziu Cerbeanu), plus două sacose cu pește (păstrăvi din crescătoriile de pe râul Argeș). DNA l-a acuzat și îl cercetează pe Cerbeanu pentru complicitate la infracțiunea de „cumpărare de influență”, prevăzută în legea 78/2000.

Eugen Cojocaru este (mai corect spus era) un respectabil procuror al Parchetului de

pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. După ce a fost numit supleant în comisia de examinare, scopul său a fost acela de a ajunge la subiectele probei scrise. DNA susține că a reușit să pună mâna pe o parte din subiectele probei scrise. Prin intermediul lui Gheorghe Bucur și al lui Gheorghe Cerbeanu, Cojocaru a dialogat cu Gheorghe Dumitru despre suma pentru care va primi subiectele. Inițial Cojocaru a cerut 50.000 de euro. Ulterior a redus „taxa de examen” la 15.000 de euro. Suma finală a fost stabilită în cursul unei întâlniri, la care au participat cei trei: Cerbeanu, ca mediator, Dumitru, aspirantul la scaunul de procuror general, și Cojocaru. Întâlnirea a avut loc în cursul nopții de 6 spre 7 noiembrie la restaurantul *Quadri*, în zona Floreasca, din București. Conform DNA, Cojocaru este acuzat de comiterea infracțiunilor de trafic de influență și instigare la infracțiunea de a permite accesul la informații care nu sunt destinate publicității.

Gheorghe Bucur, celălalt intermediar al afacerii, este fost judecător la Curtea Supremă, fost membru în CSM, notar în prezent. Conform datelor DNA, Bucur a fost cel care a primit banii de la Dumitru, bani destinați lui Cojocaru. DNA are probe care dovedesc faptul că banii au fost dați de Dumitru în biroul de notar al lui Bucur, joi, 8 noiembrie, după-amiază. Surse din DNA susțin că nu s-a putut organiza un flagrant pentru că cei trei au mascat plata celor 15.000 de euro în spatele unor tranzacții fictive. De aici importanța lui Bucur, ca notar, în intermedierea afacerii. Pe de altă parte, DNA are indicii despre modul în care s-a negociat, implicarea lui Bucur ca „purtător de cuvânt” al lui Cojocaru, din care rezultă că Bucur și Cojocaru fac o „echipă”. Bucur este acuzat de

comiterea infracțiunilor de trafic de influență și complicitate la cumpărare de influență.

Pe lângă importanța avută pentru Gheorghe Dumitru & Comp., subiectele de examen au fost o pradă râvnită și pentru procurorul **Stelian Guli**, prim-procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Urziceni. Datele deținute de DNA dovedesc, cel puțin până la proba contrarie, că toate speranțele lui Guli, care visa să se facă procuror-șef la București, depindeau de bunăvoința aceluiași Eugen Cojocaru. Asta cu atât mai mult cu cât Guli participase și ratase concursuri similare pentru posturi în DNA și Parchetul General. În cadrul „pregătirii” pentru acest concurs, Guli a renunțat la intermediari și a apelat direct la Eugen Cojocaru. Se pare că Eugen Cojocaru și Stelian Guli și-au câștigat reciproc unul altuia încrederea, pentru că doar așa se explică preocuparea procurorului bucureștean pentru colegul din Urziceni. Pe de altă parte, este de notorietate relația de bună amicitie care există între Stelian Guli și procurorul Cristian Deliorga, acesta din urmă fiind, în prezent, membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii și fost vicepreședinte. Există indicii din care rezultă că Guli a fost pus chiar de Deliorga în legătură cu Eugen Cojocaru. Mai departe Guli a „cultivat” singur relația cu Eugen Cojocaru. DNA a reușit interceptarea unor convorbiri telefonice între Stelian Guli și Cojocaru. Subiectele sunt denumite codat „prăjitură”. În 23 noiembrie, cu două zile înainte de examenul scris, Cojocaru îi transmite lui Guli, la telefon: „Am doar jumătate din prăjitură”. În 24 noiembrie, cu regret, Cojocaru îi spune, tot la telefon, că pentru restul „prăjiturii”, adică a subiectului, va trebui să se descurce singur. În dialogul celor doi apare des referire la „doamna doctor”, personajul-cheie de la care trebuiau luate subiectele. Stelian Guli a fost acuzat de DNA de comiterea infracțiunilor de instigare la permiterea accesului la informații care nu sunt destinate publicității, în scopul de a obține foloase necuvenite pentru sine sau pentru altul.

Indirect, rezultatele acestui examen pot fi o argumentație în plus pentru procurorii DNA. Gheorghe Dumitru a obținut nota 7,07 la expozeul despre managementul funcțiilor de conducere, și nota 8,60 la lucrarea scrisă. Stelian Guli a primit 8,64 la expozeu și 7,20 la testul scris. Dacă nu ar fi existat suspiciuni de fraudă, în cazul celor doi, aceștia ar fi câștigat posturile pentru care au candidat: procuror general la Parchetul Curții de Apel Vâlcea și, respectiv, prim-procuror la Parchetul București. Și unul și celălalt au obținut note mai mari decât contracandidații lor. Gheorghe Dumitru l-a „bătut” pe Ion Ristea (care a primit 7,71 și 6,00). Este important de precizat că Ristea a mai ocupat funcția de procuror

Cei slabi sunt
cei „buni“

Deliorga
măcăne,
prins
cu „rața-n
gură“

Audiere nu,
masă festivă,
da

„Doamna
doctor“

Paranteză
la o reacție
extremă

general la Vâlcea, în perioada 2001-2004, că urmează în primăvară să-și susțină teza de doctorat (spre deosebire de Dumitru, care nu are nici un fel de titluri academice), că a primit doar calificative de bine și foarte bine pe parcursul întregii activități profesionale de până acum. Stelian Guli l-a avut drept contracandidat pe Dragoș Nestor, unul dintre cei mai pricepuți procurori care au activat în cadrul Parchetului București, și unul dintre cei mai apreciați șefi ai acestei instanțe. Nestor a primit notele 8,43 și 6,80, note care îi permiteau să câștige un nou mandat la conducerea Parchetului București, dacă examenul nu ar fi fost fraudat. Trebuie spus că Stelian Guli a fost avantajat, odată în plus, și la expozeul de susținere a proiectului. Metodologia de examinare presupune ca fiecare candidat să fie audiat maxim 30 de minute. Stelian Guli a ieșit din sală după 15 minute în timp ce Nestor a fost examinat o oră și jumătate (!).

Cristian Deliorga a fost, până la mijlocul lui ianuarie, vicepreședinte al CSM, în prezent fiind doar membru al Consiliului. Profesional, activitatea lui s-a desfășurat în Parchetele din Constanța. Rotofei și jovial, Deliorga este un tip plin de viață. Îi plac mașinile bune, dovadă că deține *Audi A3* fabricat în 2007. Celălalt *Audi* din familie, un *A4*, din 2005, îl conduce acum soția. De când a început scandalul fraudei de la examenul procurorilor, Deliorga a răspuns oricui l-a întrebat, jovial, că nu este vinovat. A recunoscut fără nici o umbră pe față că este prieten cu Guli. „Ce să fac, ne cunoaștem din facultate și ne-am văzut des. A venit mai mereu pe la CSM, pentru că e mai ușor de ajuns de la Urziceni la București, decât la Constanța. Suntem prieteni“, a afirmat Deliorga. În înregistrările DNA apare o convorbire între Gheorghe Dumitru și Gheorghe Bucur în care acesta din urmă îi relatează protejatului său candidat: „S-a vorbit cu omul. Este plecat cu Pandrea la Monaco... și a promis că va ajuta la examenele din comisiile de procurori, unde totul va fi OK!“ Omul la care se face referire este Deliorga. Anton Pandrea (fost președinte al CSM, până la mijlocul lui ianuarie) și Cristian

Deliorga au efectuat o deplasare oficială în Italia, în zilele de 13 și 14 noiembrie, la o întâlnire cu oficiali din magistratura italiană, dar au rămas în „delegație“ mai bine de o săptămână, că era cald și frumos!

După ce rezultatele examenului au mulțumit pe toată lumea (și Dumitru, și Guli câștigaseră, iar DNA nu își anunțase prezența), pe 27 noiembrie procurorii au înregistrat video o întâlnire „tovărășească“, pentru sărbătorirea victoriei. Eugen Cojocar, Gheorghe Cerbeanu și Cristian Deliorga au mâncat și băut cu spor și voie bună, de seara până spre miezul nopții, la restaurantul *Casa Roz*. DNA nu a putut înregistra, din păcate pentru anchetă și din fericire pentru meseni, dialogul acestora. Cristian Deliorga a fost audiat de DNA în data de 13 decembrie. Pe numele lui nu au fost formulate acuzații, dar a dat o declarație scrisă. Procurorii i-au cerut lui Deliorga să se abțină de la vot în plenul CSM pe orice chestiune care privește fraudarea examenului pentru procurori. Și CSM și Deliorga au negat că acesta a fost audiat.

În toiul scandalului, mai precis la începutul lui decembrie 2007, Daniel Morar, procurorul șef al DNA, declara într-un interviu la BBC că în atenția anchetatorilor se află un membru al CSM. Personajul care corespunde descrierii lui Morar este Cristian Deliorga. „Din punctul nostru de vedere implicarea a fost stabilită, dar trebuie clarificat dacă are și o componentă penală“, a afirmat Daniel Morar. În comunicatele DNA se face referire la **Georgeta Gabriela Ghiță**, procuror al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, fost procuror general adjunct (în timpul mandatului lui Ilie Botoș), și președinte al comisiei de examinare al examenului fraudat. Anchetatorii DNA susțin că referirile din convorbirile telefonice, la „doamna doctor“, o privesc clar pe Georgeta Ghiță. Oficial, DNA o acuză pe Georgeta Ghiță de comiterea infracțiunii de a permite accesul la informații care nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii pentru sine, sau pentru alții, de foloase necuve-

nite. Concret, zic procurorii, Cojocar a primit o parte din subiecte înainte de examen, fapt care i-a favorizat pe Gheorghe Dumitru și Stelian Guli. Și procurorul Ghiță și toți cei implicați au fost informați privitor la acuzații, la finele lui noiembrie, înainte ca scandalul să ajungă în presă.

Deschidem o paranteză pentru a lămuri câteva aspecte tehnice, vizavi de faptul că Georgeta Ghiță recunoaște că a purtat mai multe dialoguri telefonice cu Eugen Cojocar, în care s-a discutat despre examen. Comisia de examinare este numită de CSM pe baza propunerilor venite de la Institutul Național de Magistratură. Pentru comisia de examinare se numesc doi procurori de la Parchetul General (Georgeta Ghiță și Florica Marin), doi procurori de la Parchetul Curții de Apel (Vasile Luha, Vasile Gâlcă) și trei magistrați specialiști în management și organizare (Irina Berar, Emanoil Muscal și Robert Cazanciuc). Se numește și o echipă de supleanți printre care s-a numărat Eugen Cojocar, care însă nu au nici un temei legal de a interveni în activitatea comisiei. Sunt simpli spectatori, la dispoziția CSM. În aceste condiții, procurorul Ghiță nu avea nici un motiv să accepte comentarii despre examen cu Eugen Cojocar. Cu toate acestea, fostul procuror general adjunct Gabriela Ghiță a afirmat: „Am vorbit cu Cojocar de mai multe ori, o dată îmi amintesc că m-a pus în gardă față de lucrarea de management a lui Dragoș Nestor, despre care a afirmat că este copiată după lucrarea unui coleg“. Reacțiile Georgetei Ghiță au fost extreme. Pe de o parte, aceasta a dat în judecată DNA acuzând Parchetul că încalcă dreptul la prezumția de nevinovăție, apoi a cerut revocarea tuturor comunicatelor de presă în care apare numele său. În final, nemulțumită de declarațiile publice ale procurorului general Laura Codruța Kovesi, în care aceasta afirma că procurorii din țară nu se mai înscriu la concursurile de promovare în funcții pentru că este cunoscut, în mediul magistraților, că acestea sunt aranjate, a amenințat-o că o va da în judecată. Oricum, primul termen dintre Ghiță și CSM s-a consumat în 22 ianuarie cu o amânare.

**DNA s-a grăbit
"ca fata mare
la măritat"**

**Gura
păcătosului,
adevăr grăiește**

**Informația
înseamnă
putere**

Ecuația mitei

No comment...

Cel mai probabil DNA a intrat pe firul întregii povești pentru că DIICOT trăgea cu urechea la telefonul lui Gheorghe Dumitru, procuror bănuit că ar fi interesat de o anume îngăduință față de un grup de persoane inculcate într-un dosar penal, de care acesta se ocupa. DIICOT a auzit mai mult decât trebuia să audă și și-a chemat colegii, să audă și ei. Plasat în timp, momentul de debut al filajelor și interceptărilor telefonice se situează în jurul datei de 15-18 octombrie. Anchetatorii au ratat șansa de a organiza un flagrant, pentru că Dumitru-Cerbeanu-Bucur-Guli au la un loc mai multă experiență despre cum se face și cum se evită un flagrant, decât Elena Botezan și Lucian Papici (acesta din urmă fiind șeful secției de combatere a corupției din DNA, responsabil cu rechizitoriul care îl viza pe ex-premierul Adrian Năstase și autor al cercetării care a dus la punerea sub acuzare a lui Ioan Avram Mureșan, în cazul Decebal Traian Remeș). Pe de altă parte, DNA a fost nevoit să intervină imediat ce examenul s-a finalizat. Supravegherea celor în cauză nu ar mai fi putut continua, pe de o parte pentru că meciul era deja jucat, pe de alta pentru că exista riscul ca CSM să facă titularizările în funcții. Nu în ultimul rând, DNA nu a beneficiat de nici un sprijin din partea CSM. În plin scandal de fraudare a concursului, în 10 decembrie Daniel Morar și Lucian Papici au pledat, cot la cot, în fața membrilor CSM, încercând să-i convingă pe magistrați că este necesar avizul pentru reținerea lui Gheorghe Dumitru și Eugen Cojocaru. Era greu de crezut că CSM va reacționa cu promptitudine și va da aviz favorabil pentru reținerea colegilor de breaslă. Dar nici Morar, nici Codruța Kövesi, nici chiar Dumitru și Cojocaru, nu și-au imaginat că va fi atât de dificil. În primul rând, CSM, prin secția de procurori, nu și-a dat avizul pentru reținerea lui Cojocaru, la primul vot. A fost nevoie de o serie de declarații foarte acide la adresa CSM, ale Codruței Kövesi, și de intervenția lui Morar, pentru ca într-un final CSM să aprobe solicitarea de reținere a celor doi procurori. Reținerea a durat 24 de ore, Curtea Supremă, și pe fond și în recursul din 17 decembrie, respin-

gând cererea de emitere de mandate de arest preventiv. La fel s-a întâmplat și în cazul notarului Gheorghe Bucur. Singura măsură luată împotriva celor trei a fost interzicerea părăsirii teritoriului țării pe parcursul anchetei.

CSM a dispus suspendarea din funcție a celor doi procurori, până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive. Ancheta penală va continua și, probabil, mai devreme sau mai târziu se va redacta un rechizitoriu. Situația de fond în cadrul sistemului pilo-relaționist din magistratură va rămâne aceeași. O anchetă beton, probe în fața cărora nici Dumnezeu să nu aibă ce comenta, ar fi fost, în primul rând, o lecție. Din păcate, și de data aceasta DNA s-a pripit. Cum altfel se poate explica absența, de pe lista celor pentru care s-a cerut reținerea, a lui Stelian Guli? De ce ancheta nu continuă serios în cazul lui Cristian Deliorga? De ce dă DNA-ul înapoi când este vorba despre Georgeta Ghiță? Și, nota bene, aceste întrebări sunt ale unui procuror de la Parchetul Curții de Apel Pitești, care i-a fost contracandidat lui Gheorghe Dumitru. Ioan Ristea, fost procuror general la Pitești, continuă să se întrebe singur, fără să aștepte răspunsuri.

Judecarea cererii de emitere a mandatului de arest preventiv se face în ședință secretă. Așa spune procedura. Recursul la decizie se judecă în public. Așa se face că prima reprezentare a „actorilor” din distribuție a fost la recurs, în fața completului de nouă judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție. Cei trei, Eugen Cojocaru, Gheorghe Dumitru și Gheorghe Bucur, și-au pledat nevinovăția, fiind extrem de generoși în detalii procedurale și juridice, de parcă atunci dădeau examen. Dacă Cojocaru și Dumitru erau evident stresați de ipostaza în care se aflau, Bucur părea în largul lui. Atât de în largul lui, încât a recunoscut că în perioada examenelor l-a sunat pe Cristian Deliorga, dar că acesta nu era în țară. „Am vorbit în acea perioadă o singură dată, la telefon, cu Deliorga. Mi-a spus că la examen va fi o comisie formată din procurori și cadre didactice”, a afirmat degajat Bucur în instanță. Apoi a continuat: „La un moment dat, colegul meu Cerbeanu a venit la București. Atunci nu știam că există o procedură, o comisie de concurs (comisiile de concurs ființează de circa șase ani - n.n.). Știam că o pilă este binevenită (sic!). Poate să sprijine candidatul. Vinul pe care l-am primit era făcut de Cerbeanu. Mereu îmi aduce vin când vine la București, din prietenie!” Bucur a recunoscut și existența celor 15.000 de euro, dar a afirmat că sunt bani pe care Dumitru urma să-i investească în nunta fiicei lui.

CSM și-a făcut un titlu de glorie din transparență. De pe site-ul instituției, teoretic, dacă ai puținică răbdare, poți afla tot ceea ce

se petrece în interiorul Consiliului Superior al Magistraturii. Din seria informațiilor publice fac parte și toate detaliile care țin de concursurile organizate de CSM. Cu două mici, dar esențiale amendamente. Deciziile CSM sunt publicate cu mare întârziere. Astfel, hotărârile privind organizarea concursului de procurori fraudat de Gheorghe Dumitru, Stelian Guli și compania, au fost publicate abia în intervalul 15 decembrie - 9 ianuarie. Componenta comisiilor de examinare este făcută publică la toate concursurile (grefieri, soferi, bone etc.), mai puțin la cele cu miză: concursurile pentru ocuparea funcțiilor de conducere și altele asemenea. Pe site-ul Institutului de Magistratură, la fel. Oricât ai căuta, nu vei găsi nicăieri lista propunerilor magistraților care vor fi selectați de CSM pentru a face parte din comisiile de examinare. Singura componentă de comisie făcută publică este cea a examenului cu scandal, constituită pe 18 octombrie, și publicată în 19 decembrie.

Conform ultimei declarații de avere a lui Gheorghe Dumitru, așa cum a fost ea publicată în data de 1 noiembrie 2006, ultima actualizată, veniturile anuale ale familiei Dumitru (soția acestuia este pensionară) însumează 52.137 lei/anual. La aceasta se adaugă credite contractate în perioada 2004-2006 care adunate fac 15.000 de euro (din două credite, făcute în ani diferiți... ca să nu existe vreo confuzie!) și 52.000 lei. Bunurile la care se face referire în declarația de avere (două terenuri agricole, două case, un Audi A4) au fost cumpărate înainte de contractarea creditelor. Să mai spunem că veniturile anuale pentru funcția de procuror general la Parchetul Curții de Apel sunt în jurul a 50.000 de lei. Cei 15.000 de euro, despre care DNA susține că au fost dați mită, reprezintă în lei aproximativ 50.000 lei, adică mai mult decât câștigă Gheorghe Dumitru din leafă, și soția din pensie. În aceste condiții se ridică două întrebări: de ce dai mită 50.000 de lei, pentru un salariu anual de circa 50.000 de lei? De unde a procurat Dumitru suma pentru „taxa de examen”? A făcut un credit...?

După cum rezultă din datele DNA, singurii magistrați care au pus mâna pe bani, în tentativa de fraudare a examenului pentru procurori, au fost Gheorghe Dumitru și Eugen Cojocaru. Ceilalți magistrați-puși sub acuzare de DNA, Stelian Guli, Gheorghe Cerbeanu, Georgeta Ghiță și notarul Gheorghe Bucur, nu au beneficiat de nici un avantaj material. Atunci, de ce s-au implicat în toată povestea aceasta? Iată ce a răspuns un fost procuror general de Curte de Apel, Ion Ristea: „Pentru beneficii colaterale! Nici unul dintre cei în cauză nu ar fi intrat în jocul acesta fără să rezulte avantajele!”.

text **Silvana Pătrășcanu**

foto **Mediafax Foto**

FLACĂRA®
 Fondată în 1911 de Constantin Banu
 www.revistaflacara.ro

BRAT
 Biroul Român de Audit al Tirajelor
 a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
 în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
 Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
 Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
 ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Golistanu
 mihail.golistanu@revistaflacara.ro, redactia@revistaflacara.ro

REDACTOR-ŞEF: Liliana Petriș - liliana.petris@revistaflacara.ro

EDITOR: Alice Gherman - alice.gherman@revistaflacara.ro,
SPORT: Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL
 Cătălin Ageșel, Mihail Belu, Dănuț (Pusi) Danilescu, Florin Ghinea, Valentin Laurențiu
 Gheorghiu, Claudia Gorea, Galin Hentea, Petre Iamari, Violeta Ion, Victor Ionescu, Tatiana
 Ioscu, Nicoleta Macovei, Mișușel Margărit, Dan Medeașu, Florin Patrașcu, Mircea
 Pricăan, Petre Rău, Alina Savin, Versile Savin, Adrian Stăncu, Jean-Louis Stănescu, Raluca
 Șeloiu, Razak Ștefan, Andreea Tudor, Tudor Colin Zărojanu

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Iliă - octavian.ilia@revistaflacara.ro
TEHNOREDACTOR: Tania Iliă - tania.ilia@revistaflacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija
 (SUA), Eugen Frinzei (Canada), Iana Hărăncuș (Portugalia), Arda Moculescu (Nova
 Zeelandă), Anca Molicianu (Londra), Luiza Palanciu (Paris), Iuliana Stălea (Orinda),
 Carmel Toma (Roma), Bogdan Razvan Ursu (Vietnam), Gelu Visin (Madrid), Leif Luv
 (Senegal), Hoon Jae Ryi (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)

ÎN TERITORIUL: Marius Condrea (Sulina),
 Iulia Pană (Gălbăniș)

Grafică, tehnoredactare
 și prelucrare imagine

PUBLICAȚIILE FLACĂRA
 Societate comercială înmatriculată la
 Oficiul Registrului Comerțului București
 sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991
 Cod Unic de înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
 Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
 george.arion@publicatiileflacara.ro
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
 alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
 alexandru.arion@publicatiileflacara.ro
DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
 gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro
DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
 manuela.arion@publicatiileflacara.ro
CONTABIL ȘEF: Elena Anghel
DIRECTOR VÂNZĂRI PUBICITATE:
 Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro,
 ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petru Stoian
 petru.stoian@revistaflacara.ro
SECRETARIAT: Anca Vallu - Tel: 317.91.42; 317.91.44
 Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701. O.P. 33, C.P. 12
 Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
 Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa
 Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra – România”
 Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

BRAT
REBUS®
 Publicație auditată BRAT
 Redactor-șef: MIHAIL ZGUBEA
REBUSACHE®
 Redactor-șef: DANIEL POPA
 Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
 Tehnoredactare computerizată:
 Angela Ciocăzanu
 Culegere computerizată: Iolana Ionescu
 Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:
 publicitate@publicatiileflacara.ro
 Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Florența Tudor

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu
 Distribuție: {317.91.37, 317.91.44}, Marian Celcan,
 Constantin Epure, Mihail Ion
 Citiții din țară și din străinătate se pot abona
 prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.,
 Citiții se pot abona și prin S.C. MT.PRESS IMPEX S.R.L. București
 Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
 Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
 sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Politi art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
 aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
 personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x
Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

DOSAR

Povestea NATO

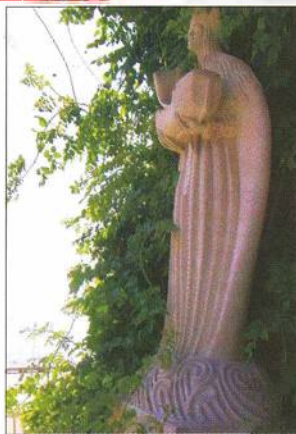
VIP

Andreea Răducan, o fetiță cu parfum de femeie

REPORTAJ

Inima Reginei Maria

FOTOREPORTAJ

Proiect de libertate pentru urși

POLITIC

Bumerangul Kosovo

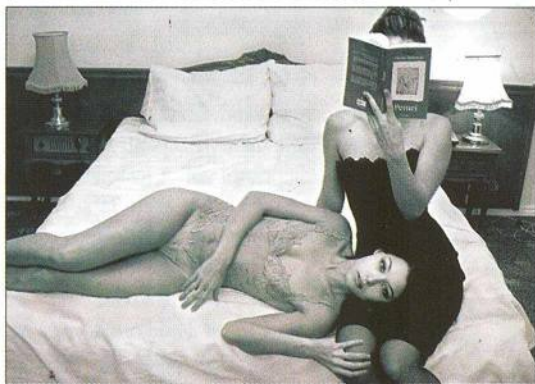
PARANORMAL

Detectivii psihici

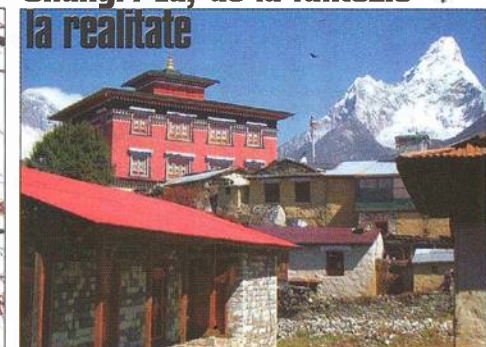
ETAJUL DE IMAGINE

Portret de artist cu nud

GLOBE-TROTTER

Shangri-La, de la fantezie la realitate

VIP

Ilinca Tomoroveanu:
„Să arăți bine vine din interior“ 31

FILM

Legiunea străină 40

INEDIT

Schitul din Poiana lui Anton 46

TURISM

Sejururi de Paște 48

UNDE IEȘIM

Sangria, magia unei grădini maure 52

SĂNĂTATE

Învingeți anemia! 55

MEDIA

Adrian Ursu,
Omul Realității din Cotidianul 58

STIL DE VIAȚĂ

Valki Art 66

ADVERTISING

Trendsetter and lovemark 70

AUTO

Ford, Renault și Volvo
lansează noi SUV-uri compacte 72

BRAND TO BRAND

Un regal de arome și gusturi 76

SPORT

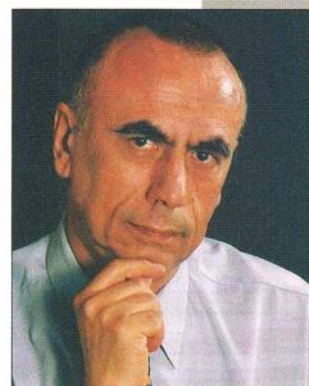
Nu e pentru cine se pregătește... 78

coperta 1
portret-robot Elodia

Altceva

De mai bine de un an am trecut
de la ROL la RON.

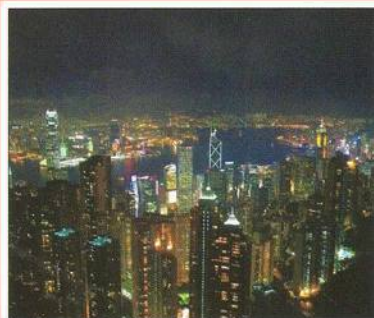
MILIONARIII SĂRACI

Oamenii însă nu s-au obișnuit cu „denominarea monedei naționale“. Continuă să spună că au lefuri de zece milioane, de pildă, sau că pensia lor sare de cinci milioane. Pe nevasta unui muncitor o ia amețea când bărbatul ei vine triumfător de la serviciu și o anunță entuziasmat: „Femeie, am luat o primă de două milioane, merit și eu o bere! Rece să fie, că ne permitem!“ O băbuță tremură de emoție când poștașul care îi aduce lunar banii îi dă cu 200.000 de lei mai mult, și se gândește cu toată venerația la guvernantii care au o asemenea grijă față de cei vârstnici, și le cresc periodic veniturile cu astfel de sume substanțiale. Iar apoi șoptește înlăcrimată: „Păcat că s-a dus al bătrân, ce s-ar mai fi bucurat și el, astăzi am fi făcut-o lată!“ Chiar și copiii freamătă cu voioșie pentru că li s-a mărit alocația cu 30.000 de lei – ce, câteva lame de gumă în plus sunt de colo?

O simplă obișnuință la care nu se poate renunța așa ușor, am putea spune. Un mers al lucrurilor în virtutea inerției. Am putea da vina și pe lenea de a calcula potrivit noilor reguli. Sau – Doamne ferește! – chiar pe neștiința unora de a socoti cu alte cifre.

Și totuși, eu cred că este vorba despre ceva mai profund în această situație. Ceva care ni s-a fixat temeinic în subconștient. Ne-a cam plăcut jocul cu milioanele. Ne-a creat o stare de bine. O vreme, ne-am simțit mai împliniți, mai siguri pe noi înșine, mai încrezători în viață. Am fost, cu toții, milionari. Ni s-a părut că suntem bogați. Chiar dacă noi, cei mai mulți, eram milionari în lei, iar o mână de răsfățați ai sorții erau milionari în euro. Ne-am cufundat cu deliciu într-o iluzie la care ne vine greu să renunțăm. Iluzie pe care o prelungim în zadar – numai în cazul leilor a funcționat tăierea a patru zerouri. Euro a rămas la fel.

Sergiu Brice

În numărul viitor:

- Metropole asiatice & zgârie-norii lor amețitori
- Teoria Conspirației
- Ce se (mai) clocește în sânul CNSAS?
- Elodia redivivus
- Interviuri-surpriză
- Postul Paștelui & cutumele sale
- Centrul Markov
- O vedetă exotică
- RETRO-SPECTIVA POLITICĂ A LUNII
- Cele mai noi & fierbinți noutăți imobiliare

Fără mizerii

Primul oraș nepoluant din lume, Masdar, va fi construit în cinci ani la periferia orașului Abu Dhabi și va costa aproximativ 22 de miliarde de dolari. El va găzdui 50.000 de locuitori. Pe străzi nu vor circula mașini și toate sursele de energie vor fi nepoluante. Autoritățile din Abu Dhabi (capitala Emiratelor Arabe Unite, al cincilea exportator de petrol din lume) vor asigura patru miliarde de dolari, iar restul sumei va fi împrumutată. Dacă proiectul s-ar realiza în România, știți care ar fi prima problemă: selecția locuitorilor! Probabil s-ar proceda după modelul *Cupa Davis* – Sibiu: 20% „prostitute”, 80% „VIP”.

De-a Jucu

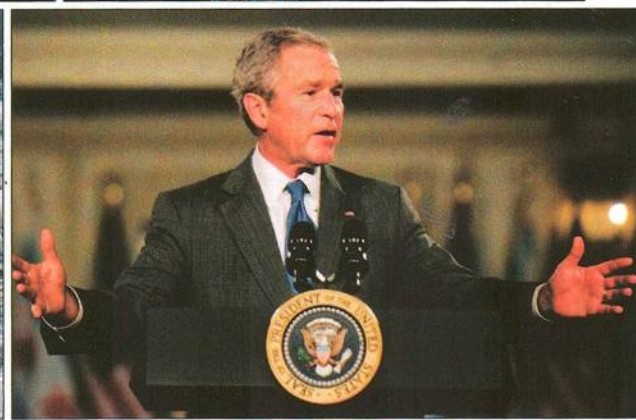
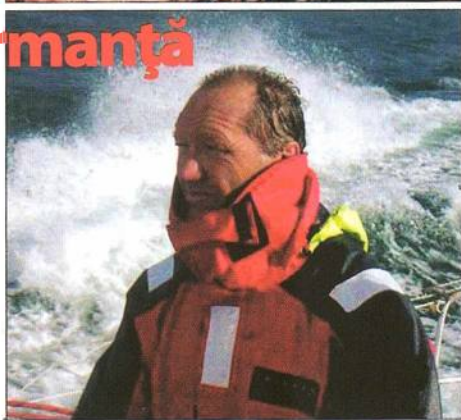
Decizia gigantului *Nokia* de a închide fabrica de la Bochum, din Germania, pentru a deschide una la Jucu, în România, a stârnit reacții violente, de parcă nemții n-ar înțelege cum funcționează economia de

piață: proteste, petiții, ba și-un cântecel anti-Jucu. În disperare de cauză (și poate puțin la mișto), producătorul finlandez le-a propus foștilor angajați să se stabilească lângă Cluj. Dar ceea ce pare azi o glumă, poate deveni mâine o chestie tare, de vreme ce mica așezare transilvană e văzută deja drept un posibil Silicon Valley. Mă rog, silicoane mai găsești și prin România.

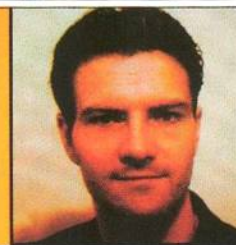

Performanță

Phileas Fogg poate fi invidios pe francezul Francis Joyon, care a reușit să facă în doar 57 de zile ocolul Pământului, într-o ambarcațiune. Oricum, Ellen MacArthur depășise deja performanța personajului Jules Verne, înconjurând planeta în 71 de zile. În trecere, Joyon a mai doborât și alte recorduri, traversând Oceanul Indian în doar nouă zile, iar cel Pacific în zece. Poate ar merita contabilizate și alte performanțe – de pildă în cât timp poate fi traversat Bucureștiul la o oră de vârf.

29. Jérôme Kerviel
7, rue du Menhir
Cadre bancaire
24 ans

O lume nebună, nebună, nebună

După 30 de ani

Într-un moment în care se tot vorbește despre criza carburanților și a transporturilor, o speranță plutește la orizont: renașterea zepelinului. Chitaristul Jimmy Page a dezvăluit că *Led Zeppelin* se gândesc serios la un turneu mondial, după ce s-au încălzit cu primul concert după o pauză de aproape 30 de ani! Păstrând toate proporțiile, se pare că și *New Kids On The Block* revin pe scenă! Păi cum să nu fii nostalgic!

Jérôme Kerviel, brokerul care a devalizat *Société Générale* de 7 miliarde de euro, a ajuns idolul internautilor, care i-au dedicat site-uri, forumuri și fan club-uri, susținând că omul ar trebui să primească Premiul Nobel pentru economie! Jérôme Kerviel are deja sute de mii de referințe în rețea, profiluri și articole de enciclopedie, fiind văzut fie ca un „James Bond al *Société Générale*”, fie – mai aproape de adevăr! – drept un „Bin Laden al Bursei”, iar femeile își pot cumpăra tricouri cu inscripția „Iubita lui Jérôme Kerviel”. Ei, uite o idee pentru admiratoarele lui Cioacă!

Era atâta, dar...

Mai așteptat ca ori-când, discursul președintelui SUA despre Starea Națiunii a confirmat într-o formă eufemistică sumbrele previziuni ale specialiștilor: George W. Bush a cerut americanilor să aibă încredere într-o economie de incertitudine, iar clasei politice să nu forțeze o retragere prematură din Irak. Într-o traducere nediplomatică: e albastră. Din fericire, pe meleagurile noastre nu plutește nici o incertitudine: sunt certe starea economiei românești, situația monedei naționale și calitatea clasei politice.

PERFECTLY BALANCED.

John Jameson's smooth whiskey from Ireland.

John Jameson reminds you to taste responsibly

JAMESON
IRISH WHISKEY

www.jamesonwhiskey.com

Înainte de summit-ul de la București:

POVESTEA NATO

Ce-a fost, ce este și ce vrea Alianța Nord-Atlantică

Chiar dacă pentru mulți români sună ca un nume, precum Ion sau Maria, NATO reprezintă acronimul în engleză al Organizației Tratatului Atlanticului de Nord, cea mai mare organizație politico-militară a tuturor timpurilor.

**Un set
de principii
și reguli comune
adoptate
prin consens**

Una din diferențele majore dintre Tratatul Atlanticului de Nord și Tratatul de la Varșovia a fost aceea că deciziile la occidentali au fost și sunt luate printr-un consens obținut prin negocieri, în timp ce sovieticii dictau, iar restul sateliților-aliati executau, așa cum s-a întâmplat în Cehoslovacia în 1968. Desigur, nu doar din acest motiv NATO nu a încetat să se extindă (Grecia și Turcia simultan în 1952, pentru a scăpa de amenințarea sovietică, Germania federală în 1955, Spania în 1982), iar Tratatul de la Varșovia nu a fost lipsit de disidențe sau chiar defecțiuni semnificative (Ungaria – 1956, Cehoslovacia și Albania – 1968). Nici NATO nu a fost scutit de turbulențe politice, atunci când în 1966 Charles de Gaulle a retras orgolioasa Franță din structurile militare ale Alianței,

sau când socialistul Felipe Gonzales a retras (ce-i drept, doar un an) Spania în 1986 din sistemul militar integrat.

În fond, ce înseamnă NATO? Nimic mai mult decât un set de principii și reguli comune, adoptate prin consens de către toți membrii, concretizate prin instituirea unor mecanisme pentru adoptarea unei poziții politice comune, precum și prin aplicarea unor reguli și condiții unanim acceptate referitoare la contribuția fiecărei țări cu trupe, tehnică sau fonduri la operațiunile Alianței, sau la proceduri comune de acțiune. NATO nu dispune de funcționari sau trupe proprii, ci doar de diverse structuri politice și comandamente încadrate proporțional cu specialiști trimiși de fiecare națiune pentru o perioadă limitată de timp (șase luni, unul, trei sau patru ani). Fiecare

națiune, după cum consideră și poate, își plătește singură militarii.

Flexibilitatea a fost și este una dintre explicațiile longevității Alianței, care a știut, în ciuda greoaiei și birocraticelor mecanisme de decizie politico-militară sau a intereselor naționale divergente, să se adapteze relativ rapid la noile configurații ale decoului geostrategic din Europa și din lume. Astfel, atunci când a devenit caducă, strategia represaliilor masive a fost abandonată de NATO în decembrie 1967, conform Doctrinei Harmel (chiar în epoca înghețului sovietic brejnevist), în favoarea unei politici mult mai flexibile de menținere a unor importante capacități de apărare, dar și de diminuare a tensiunilor Est-Vest. După căderea Zidului Berlinului în noiembrie

**Flexibilitatea —
cheia longevității
NATO**

**Scandalurile
NATO:
Willy Claes
și Gladio**

1989, liderii politici ai țărilor membre NATO au avut înțelepciunea și puterea, chiar în iulie 1990, de a trece peste prejudecățile și spaimile Războiului Rece și au întins mâna cu prietenie, spre cooperare, foștilor inamici ideologici din Tratatul de la Varșovia prin „Declarația de la Londra”.

În timp ce membrii Tratatului de la Varșovia semnavă, pentru prima dată de bună voie, la 31 martie 1991, decesul oficial al fostei alianțe comuniste, summit-ul NATO de la Roma din 7-8 noiembrie 1991 (desfășurat practic imediat după eșecul puciului comunist de la Moscova din 19 august) adoptă un nou concept strategic al Alianței bazat în primul rând pe dialog și cooperare, simultan cu menținerea unor capacități credibile de apărare colectivă. Mai mult decât atât, la summit-ul din ianuarie 1994, NATO lansează formula politico-militară a Parteneriatului pentru Pace.

Pe toată durata Războiului Rece, NATO a fost pentru occidentali ceva sacrosanct, deoarece era singura lor garanție reală împotriva unui atac al Armatei Roșii sovietice. Ca atare, nimeni nu ar fi îndrăznit să se atingă de imaginea organizației. După dispariția pericolului roșu, scandalurile nu au întârziat să apară, chiar și la cel mai înalt nivel, acela al proaspăt numitului în 1994 Secretar general al NATO, socialistul flamand Willy Claes. Rămâne un mister de ce serviciile secrete aliate nu i-au prevenit pe liderii țărilor membre NATO asupra trecutului presărat cu accente troțkiste și diverse suspiciuni de corupție ale acestui politician

belgian, în momentul nominalizării sale în funcția supremă din NATO. Cert este însă că șocul a fost imens atunci când, la 20 octombrie 1995, Willy Claes a trebuit să demisioneze ca urmare a acuzelor de „corupție pasivă” din partea mass-media. El fusese implicat în scandalul achiziționării elicopterelor italiene Agusta de către armata belgiană în 1988 contra unei șpăgi de circa 4 milioane de euro, pe vremea când Claes era ministrul economiei. Într-adevăr, în 1998 fostul secretar general al NATO și ministru belgian Claes a fost judecat, găsit vinovat și condamnat pentru corupție de justiția belgiană, alături de magnatul francez Serge Dassault de la concernul aeronautic cu același nume. Din păcate, România pare să fie foarte departe în a-și însuși această lecție NATO.

În 2005, un jurnalist elvețian de investigație, Daniele Ganser, a publicat o carte intitulată *Armatele secrete ale NATO: operațiunea Gladio și terorismul în Europa de Vest*, care a declanșat un scandal ce a fost exploatat deocamdată doar la nivel mediatic, fără consecințe politice sau militare. Ganser susține, pe baza unei argumentații de tip speculativă, încă de la înființarea NATO în 1949, au existat o serie de protocoale secrete care prevedeau înființarea de grupări paramilitare de tip *stay behind* în țările membre destinate luptei anticomuniste, nu numai prin descoperirea și lichidarea spionilor sovietici trimiși în Vest, dar și prin săvârșirea unor acte sângeroase de mare impact care să stimuleze cetățenilor o și mai mare nevoie de

securitate. Serviciile secrete americane (CIA) și britanice (MI6), dar și Comitete clandestine de coordonare ale NATO erau principalii sponsori și responsabili ai acestor grupări paramilitare naționale secrete superdotate și omnipotente. Ziaristul elvețian susține că multe dintre atentatele sângeroase din anii '60, '70 puse pe seama organizațiilor de extremă stângă din Europa au fost în fapt opera acestor armate secrete. *Gladio* este numele italian al organizației, pe care se pare că premierul Giulio Andreotti ar fi deconspirat-o în 1990.

Pentru cine cunoaște cât de cât din interior ce înseamnă și cum funcționează în mod real o organizație multinațională puternic ierarhizată și birocratizată precum NATO, spectaculoasele speculații ale lui Ganser nu pot trezi decât zâmbete. Este poate mai mult ca sigur că, pe timpul Războiului Rece, serviciile secrete americane, britanice, italiene, franceze etc., folosind probabil chiar și agenți acoperiți sub poziții oficiale ale NATO, au desfășurat operații subversive naționale deloc onorabile, greu de asumat astăzi (dar, oarecum, justificabile în condițiile psihozei anticomuniste și nucleare din acei ani), dar sunt de neimaginat astfel de acțiuni sub comanda și controlul unei structuri multinaționale NATO. De altfel, celebrul manual american de terorism, presupus a fi fost utilizat de către luptătorii *Gladio*, FM 30-31B, s-a dovedit a fi o operă a serviciilor secrete sovietice.

Ca o ironie a istoriei, NATO nu a tras nici un foc de armă împotriva inamicului sovietic din cauza căruia a fost creat în 1949 și a deschis focul tocmai în spațiul ex-iugoslav, considerat drept cel mai puțin sovietizat din tot lagărul comunist. La cererea FORPRONU – forțele căștilor albastre ale Națiunilor Unite care încercau să mențină pacea sau măcar o separare a forțelor în războiul civil din Bosnia-Herțegovina – avioane de luptă sub comandă NATO au lovit în februarie, august și septembrie 1994 obiective aeriene și terestre sârbești din acest teritoriu. Tot intervenția aeriană în forță a avioanelor NATO din septembrie 1995 în conflictul bosniac a permis în final semnarea Acordului de pace de la Dayton pentru Bosnia-Herțegovina.

Acțiunea în teren a forțelor NATO mandatate de ONU să implementeze pacea în Bosnia – IFOR, redenumite după un an SFOR – a însemnat cea mai mare și mai convingătoare demonstrație de forță din istorie. Zecile de mii de militari ai statelor membre (și parteneri) NATO trimiși în teatrul de operații bosniac au demonstrat că sunt capabili să acționeze unitar sub o comandă aliată unică, conform unor reguli ce fuseseră verificate până atunci doar pe

Primul foc de armă

Summit-ul NATO ce va fi găzduit de „marea ctitorie, a iepocii Ceaușescu” – actualul Palat al Parlamentului – este, datorită numărului și importanței participanților, cel mai mare din istoria Alianței, ai cărei lideri se văd nevoiți o dată în plus să răspundă tranșant la câteva întrebări acute: ce-i de făcut în Afganistan, care este soluția pentru Kosovo în special și Balcanii ex-Iugoslavi în general, când își va mai permite NATO o nouă extindere și cum poate face față Alianța noilor provocări legate de scutul antirachetă, securitate energetică și apărarea împotriva atacurilor cibernetice de genul celui suferit de NATO în 1999 și de Estonia în 2006.

hârtie sau în exerciții. Misiunea NATO din Bosnia ce a durat din 15 decembrie 1995 până la 2 decembrie 2004 când a fost predată forțelor Uniunii Europene – EUFOR – a reprezentat și un uriaș exercițiu de imagine proiectat la scară mondială, având o miză politică crucială: credibilitatea și rolul Alianței într-o epocă în care inamicul său tradițional – URSS – dispăruse.

Credibilitatea NATO, dar mai ales unitatea politică – celebrul consens aliat – au fost puse la mare încercare în timpul războiului cu Iugoslavia lui Miloșevici din primăvara lui 1999. În răstimpul celor 76 de zile de bombardament aerian desfășurat chiar în inima Europei, pericolul fisurării Alianței dinspre partea greacă, italiană și chiar franceză a fost extrem de mare. Cea de-a doua mare desfășurare de trupe (inițial KFOR avea, în iunie 1999, 50.000 de militari) executată de NATO în provincia Kosovo a încercat să acopere secvențele politice sau militare mai cenușiu-penibile din timpul războiului, dar iată că revolta albanezilor kosovari din martie 2004 a prins într-un neputincios ofsaid trupele celor 39 de națiuni desfășurate în provincie.

Chiar în timpul războiului cu Iugoslavia, liderii țărilor membre NATO au avut tăria politică de a ține la Washington, pe 4 aprilie

1999, summit-ul semicentenarului Alianței, în care să primească trei noi membri – foste țări comuniste rivale, Cehia, Polonia și Ungaria – și să lanseze un nou concept strategic menit să dea organizației un nou rost politic și militar, corespunzător peisajului geopolitic al lumii de la începutul secolului XXI. Cuvintele-cheie din acest nou concept au fost acelea de securitate și consultanță euro-atlantică, descurajare și apărare, gestionare crize și parteneriat. În acest sens, NATO viza atât partenerii săi din flancul de sud (unele țări din nordul Africii) prin întărirea Dialogului Mediteranean, lansat încă din 1995, dar mai ales instituționaliza formule politice de cooperare și parteneriat cu cei mai puternici rivali ai săi din flancul de Est, Ucraina și mai ales Federația Rusă (actualul Consiliu NATO-Rusia).

Nimeni nu-și putea imagina la înființarea NATO în 1949 că tocmai cel mai puternic membru, în care toți ceilalți își puneau nădejde de apărare în fața colosului sovietic, va fi cel atacat și va determina invocarea pentru prima dată de către aliați a celebrului Articol 5. Acest lucru s-a întâmplat totuși imediat după atacurile teroriste de la 11 septembrie 2001, care au avut drept consecințe, printre altele, extinderea nu doar a frontierelor NATO, ci și a ariei sale de acțiune dincolo de tradiționalul spațiu euro-atlantic. Este lan-

sată imediat (în octombrie 2001) operațiunea *Active Endeavour* de control naval antiterorist în Marea Mediterană, iar la summit-ul NATO de la Praga din noiembrie 2002 șapte state est-europene (printre care și România) sunt invitate să adere la Alianța Nord-Atlantică. Alianță care nu ezită să își transforme substanțial încă o dată sensul și rolul, adoptând un nou Concept Militar de Apărare Antiteroristă și înființează o Forță de Răspuns (NRF). Și astfel, pentru a-și apăra propriul teritoriu, bunuri, valori și cetățeni, NATO a ajuns să desfășoare ample operațiuni militare mult în afara granițelor sale: în Afganistan (unde a preluat în 2003 conducerea Forței de Asistență și Securitate din Afganistan – ISAF, în Irak (printr-o misiune de instruire a ofițerilor irakieni), în Sudan (prin sprijin aerian și de instrucție acordat din 2005 Misiunii Uniunii Africane).

Faptul că România s-a grăbit să fie prima țară care adera în 1994 la Programul Parteneriatului pentru Pace a fost interpretat de către unii politicieni mai subtili drept un semnal că fostul PDSR aflat la putere nici nu-și dorea mai mult decât acel statut de *in-between* (adică de „nici cal, nici măgar”) față de fostul mare inamic imperialist al comunismului. De-abia în primăvara lui 1997 Emil Constantinescu a declanșat prima campanie adevărată proNATO pe toate fronturile (militar, politic, diplomatic și chiar economic).

Culmea ironiei (una în plus din lungul șirag cuprins în istoria Alianței), sub presiunea evenimentelor de la 11 septembrie, aderarea țării la NATO s-a produs tocmai pe timpul regimului ex-comunistului Ion Iliescu, care, pentru a obține indispensabilul suport al Unchiului Sam, a fost nevoit să accepte să trimită batalioane de infanterie nu în Albania, precum Constantinescu în 1997, ci tocmai în iadul Kandaharului afgan (în iulie 2002) sau în deșerturile irakiene (în iulie 2003). Militarii au luat-o însă cu mult înaintea politicianilor reformând drastic organismul militar românesc moștenit din autarhismul naționalist al lui Ceaușescu și l-au apropiat sensibil de standardele unei armate moderne occidentale.

text: Călin Hentea

303 EURO = avion + cazare

MALTA

PAȘTE 2008

Plecări din
București
24 - 28 Aprilie

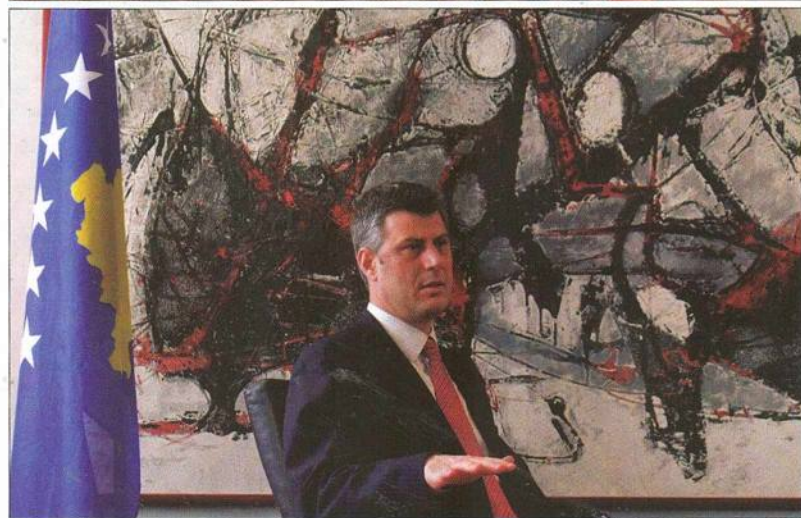

Str. Pitar Moș nr. 29,
et. 1, ap. 23, sect. 1
București (în spatele
cinematografului Patria)
Telefon: 021-318.59.92;
021-318.59.93
Mobil: 0722.626.903
e-mail: maltaltd@malta.ro
www.malta.ro

RETROSPECTIVA LUNII

«BUMERANGUL» KOSOVO

Tot *clou*-ul lunii care a trecut a atârnat de firul de păr al politicii externe. Febra Kosovo a cuprins pe toată lumea, care a (mai) uitat de CNSAS, Voiculescu, „bârfele, șmenurile și șușanele interne” – și a trecut la cele externe, ca să tragă cu ochiul spre butoiul cu pulbere al Balcanilor.

De departe, cea mai fierbinte zonă a politicii își are epicentrul în Kosovo. Cum scena politicii internaționale este reglată, în principiu, de atitudinea și voința americană, situația din Serbia nu e perfect juxtapozabilă celei din România, căreia i se ridică mereu în față *chestiunea Transilvaniei*. Starea de fapt e diferită și pentru că România e membru deplin NATO și UE, ceea ce Serbia nu este, deocamdată. În plus, Serbia are a se teme și pentru convulsii similare în Voivodina, o provincie cu o puternică minoritate ungurească.

Pe de altă parte, încercând să minimizeze rolul lui Traian Băsescu în afaceri europene, guvernul Tăriceanu se găsește în fața singurei situații cu puțință: să își asume răspunderea pentru toate „surprizele” politicii europene. Cum nu pare plauzibil ca președintele în chestiunea Transilvaniei să vină dinspre partea Franței, ne aflăm, încă o dată în istorie, mai aproape de „mâna Germaniei”. Nu este, oricum, în avantajul României, să mențină sau să amplifice tevatura creată în jurul „precedentului Kosovo”. Toată lumea se întreabă: care-i următoarea mutare? Ce facem? E Transilvania în pericol? Ne pregătim pentru Voivodina? Oricum, chiar dacă „pisica” nu ar fi la noi, ci în Voivodina, tot n-ar fi de bun augur, pentru că ar deschide dosarul „Ungaria Mare-1918”, când, din cauza izolării, Ungaria pierdea tot ce se putea, la acea oră, pierde. Trei state sunt, pe hartă, interesate de soarta ungarilor din afara granițelor patriei-mamă: Serbia, Slovacia, România. De remarcat, însă, că România nu se găsește în starea de izolare a ungu-

rilor de la începutul secolului trecut, precum nici – pe o altă buclă – a sârbilor din vremurile noastre. În plus, tratamentul administrat maghiarilor de către români nu se compară cu represiunea pe care sârbii au practicat-o în Kosovo. Starea minorității maghiare din Transilvania nu e strălucită, dar perfectibilă. Și despre opresare nu poate fi vorba, cu argumente – ci doar în termeni de aporie politică. Traian Băsescu avertizează degeaba populația ca să nu-și facă griji în „ceștiunea transilvană”. Rădăcinile acesteia nu sunt, cum avansează el, în recente discursuri televizate, doar „istorice”. Sunt și de origine „nouă”: să nu uităm că pledoaria lui Nicolae Ceaușescu (om care a lăsat în urmă încă destui nostalgici) se îndrepta chitit împotriva „iredentismului maghiar”.

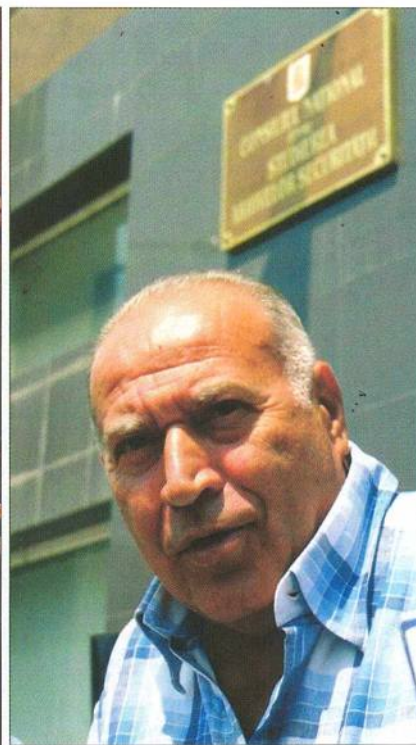
8 MINISTRI TRIMIȘI ÎN JUDECATĂ

Fapt fără precedent în istoria postrăzboi a României. Dar ce nu este premieră anul ăsta? Până și cazul Kosovo e o premieră postbelică: niciodată în ultimii cincizeci de ani nu s-a întâmplat ca o parte a unei țări să devină independentă, fără a fi fost, mai înainte, parte a unei federații (așa cum s-a întâmplat în celelalte țări ale federației ex-iugoslave). Revenind la cei 8 miniștri chemați să-și pledeze cauza la bară, așa ceva nu s-a mai petrecut din perioada finului celui de-al Doilea Război Mondial. A fost ceva-cât de cât comparabil după execuția lui Ceaușescu, dar, după Revoluție, procesele demnitarilor (atenție, nu numai miniștri!) au trenat, au fost vagi, băgate în ceață de puterea politică a momentului.

Și nu au fost pe „corupție”, ci pe genocid, complicitate la genocid etc. E, oricum, o „performanță” pentru guvernul Tăriceanu. Dar, pe de altă parte, este și primul exercițiu politic post-revoluționar (cvasi)complet al unui partid istoric. Nu ne rămâne decât să ne resemnăm, sperând că a doua guvernare liberală post-revoluționară, atunci când va fi, va fi mai bună. Același lucru trebuie sperat de la președintele Traian Băsescu, politician cu care e bine să fim la fel de drastici, dacă nu cu mult mai duri: prestația sa diplomatică este undeva între „lasă de dorit” și „de-a dreptul lamentabilă”. Băsescu va fi forțat să învețe din exercițiul acestui mandat, în cazul în care va „moșteni” o a doua investiție.

CNSAS ȘI SECURITATEA. VOICULESCU PIERDE.

Principalul perdant al evenimentului politic creat odată cu „renegarea” autorității CNSAS este, chiar de pare paradoxal, la prima vedere, Dan Voiculescu. Nu e o victorie, ci una a la Pyrus. Chiar dacă motanul Felix a chicotit, fericit că se vorbește, iarăși, de el. De fapt, sentimentul pe care îl poate atrage Dan Voiculescu e compasiune sinceră: nu este obișnuit să fie în centrul reflectoarelor, se fâstăcește – și face o groază de gafe ca să își învingă timiditatea. Nici măcar nu e așa de „șulfă”, cum l-am putea bănuși la prima vedere: este doar un afacerist strălucit, pe cât de dezastruos e ca om politic. Nu e de închipuit un alt om în societatea românească, un altul care să fie

Clasa politică românească e cu un ochi și pe ceea ce se întâmplă la Tiraspol, unde Transnistria a început să adopte modelul Kosovo

covârșitor ca putere mediatică, dar decredibilizat și șorțac, incapabil ca om politic. Nesigur pe sine, bâlbâit în atitudini politice, el riscă degeaba să își atragă toate antipațiile posibile. Cazul CNSAS nu a făcut decât să îi sporească blamul atras din partea societății civile.

PIB, CREȘTERE ÎN JUR DE 6%?

Varujan Vosganian – ministru de finanțe – și prim-ministrul Călin Popescu Tăriceanu susțin că, pentru anul care a început, produsul intern brut poate ajunge, în medie, la o creștere de (aproximativ) 6%. Afirmatii menite să „liniștească” opinia publică, alarmată de declarațiile privind nesustenabilitatea progresului economic al României, conform cu cifrele date publicității în ultimul an. Nu declarațiile au neliniștit, ci vocile prin care au venit ele și care (helas!), erau cât se poate de autorizate: analistul economic (poate unul dintre cei mai buni pe care îi avem) Ilie Șerbănescu.

ACȚIUNEA „MILITARI PENTRU CIAD”

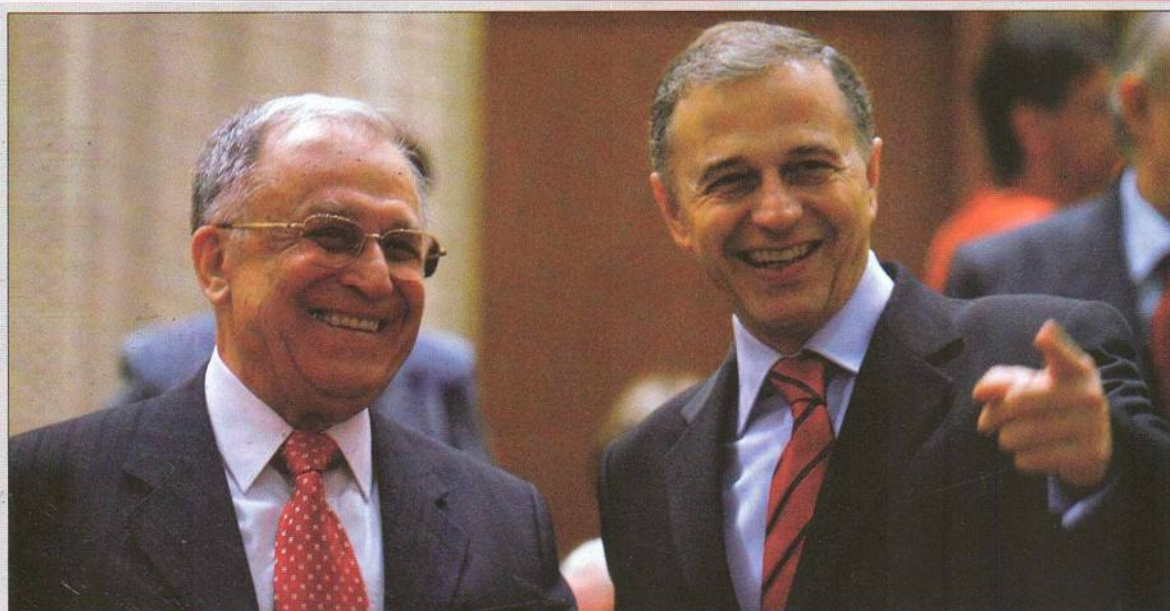
O altă vâlvă a fost stârnită și de decizia României de a trimite 120 de militari în Ciad. Puțină lume s-a gândit că o asemenea „cedare” din partea Președinției, ca și a politicii externe, se înscrie și în șirul „monede de schimb diplomatice”. Pentru venirea lui Sarkozy la București, pentru semnarea tratatului pe care și-a pus el apostila, dar și pentru ceea ce se întâmplă în Kosovo. Și e de așteptat să mai fie și altele. Americanii au o foame uriașă de susținere de orice fel în Afganistan, unde, iarăși, se îngroașă gluma, înregistrându-se cel mai sângeros atentat – cu o mașină-capcană – din ultimii ani. Nici în Irak nu stau prea bine, germanii îi refuză pe față la alocarea de trupe, Blair s-a pensionat etc. Mediatic sau militar, diplomatic sau prin atitudine, în toate felurile, România își poate afirma loialitatea față de S.U.A., trend-setter-ul esențial al politicii externe din lume.

ZOAIE PE GEAMURI

Traian Băsescu nu știe, mai degrabă nu știa (prea bine), la începutul acestui mandat, cine era Cărtărescu. Dar ne-a arătat că se pricepe la metafore. Ce e altceva „zoaie pe geamuri” decât o mare metaforă? Iar acum ne așteptăm la alte și alte noi – și minunate licențe poetice. Și chiar de-ar fi așa, „zoaie pe geamuri”, nu această „zoaie” este cea care l-a secretat pe Traian Băsescu? Nu în această zonă a înțeles Corneliiu Coposu? Sau alți seniori ai politicii românești contemporane, precum, să dau un singur exemplu, Radu Câmpeanu? În cazul în care va persevera cu declarații de același calibrul, se „pregătește” pentru secțiunea următoare, „DUȘI CU CAPU’”.

text Mihail Gălățanu

foto Mediafax

Secțiunea DUȘI CU CAPU’

Cine e dus cu capu’ în România? În această ediție, căutările noastre se întâmplă în ograda PSD. Unde, avem doi invitați. ● Păi, mai întâi, Mircea Geoană, dacă ar fi să ne luăm după declarațiile versatile. Și pentru că schimbă strategia partidului ca pe bikini. Dar nu ca pe bikini Elenei Udrea. ● Și Ion Iliescu, pentru că miroase scârnăviile Europei, după ce, pe tot timpul mandatului său, a fost de acord că România se duce spre „canalizarea” UE, dar nu a spus-o.

Plecări din
București și
Cluj-Napoca

TUNISIA

ÎNCEPÂND DE LA **168** EURO

REDUCERI
PENTRU ÎNSCRIERI CU
90 ZILE ÎNAINTE, 15%
75 ZILE ÎNAINTE, 10%
60 ZILE ÎNAINTE, 5%

Reduceri se aplică doar la tarifele de bază din oferta standard/catalog Tunisia 2008, nu se aplică reduceri la taxele de aeroport și suplimentele de orice fel, la ofertele cu titlu de ofertă specială sau last-minute. Reducerile nu sunt cumulabile între ele și nici cu alte promoții.
** Orice modificare ulterioară adusă rezervării duce automat la pierderea reducerii.

Agencia Moșilor
Calea Moșilor 96, sect. 2,
București
Tel: (021)311.32.92;
(021)311.49.05;
(021)311.32.93;
Fax: (021)311.32.91
office@tunisiana.ro

Agencia Jiului
Str. Jiului 2-4, sect. 1,
București
Tel: (021)667.17.45;
(021)667.17.75;
Fax: (021)667.17.55
jiului@tunisiana.ro

www.tunisiana-travel.ro
www.tunisiana.ro

Andreea s-a întâlnit cu gimnastica la patru ani (1988), la Clubul Sportiv Școlar din Bârlad.

Peste nouă ani a trecut de selecția exigenților tehnicieni Octavian Belu și Mariana Bitang, pe atunci antrenorii lotului național de gimnastică feminină, și a ajuns la Centrul Olimpic de la Deva. A muncit mult, a făcut sacrificii imense renunțând la copilărie pentru titlul olimpic de la Sydney (2000).

Deși medalia de aur i-a fost retrasă din cauza unei aspirine nenorocite, Andreea rămâne, pentru milioane de români, adevărata deținătoare a laurilor olimpici la individual compus. Puteți afla, în exclusivitate, nu numai povestea-blink despre Sydney 2000 (spusă prin gura ei), dar și (alte) lucruri care fac din Andreea Răducan o femeie dorită de mulți bărbați.

Andreea Răducan, o fetiță cu parfum de femeie:

„Îmi doresc din tot sufletul să-mi recapăt medalia“

„În
cantonamente
am dus dorul
părinților“

„Simona
și Maria
sunt ca și
surorile mele“

▶ Cum ai ajuns în gimnastică?

– Părinții mei au fost cei care m-au îndrumat către sala de gimnastică. Tatăl meu a fost un mare iubitor de sport. Și cum de mică eram neastâmpărată, mi-am consumat energia într-un mod constructiv.

– Ce te-a atras cel mai mult la prima întâlnire cu sala de antrenament?

– Aveam doar patru anișori. Am mers cu tata și eram puțin speriată de toate aparatele care se aflau în sala de gimnastică. Dar după câteva minute „am făcut cunoștință“ cu groapa de bureți. Era atracția tuturor puștoaicelor de vârsta mea.

– În 1997 ai ajuns la Deva, un adevărat bastion al gimnasticii românești. Te-ai adaptat ușor stilului cazon de acolo?

– Cu un program asemănător eram obișnuită de mică. E adevărat, nu la fel de strict. Însă eram destul de matură încât să înțeleg că performanța cere sacrificii.

– Cum a fost prima întâlnire cu Octavian Belu?

– Una specială și frumoasă. Eram

junioară încă, iar dumnealui a asistat la câteva antrenamente pentru a urmări fetele care ar fi trebuit să alcătuiască echipa pentru Campionatele Europene de junioare de la Sankt Petersburg.

– Sunt multe privațiuni într-un cantonament. Ce îți lipsea cel mai mult?

– Simțeam lipsa părinților deși vorbeam la telefon, dar cu siguranță nu era același lucru. Ulterior, după ce am mai crescut, simțeam nevoia de mai mult timp liber. Intervenise și uzura fizică și psihică.

– Primul aur a fost unul de mondiale, în

1999, la Tianjin. Credeai că ai ajuns pe Everest sau știai că poți câștiga Olimpiada?

– A fost prima dată când am simțit cu adevărat că munca mea și a echipei mele nu a fost în zadar. O satisfacție imensă și un semn că sunt pe drumul cel bun pentru Jocurile Olimpice de la Sydney, din 2000.

– „Olimpiada Australiană“ a reprezentat apogeul carierei de gimnastă?

– Fără doar și poate. Olimpiada este cea mai importantă competiție pentru cariera oricărui sportiv de performanță.

– Simona Amânar și Maria Olaru au fost principalele tale adversare în cursa pentru aurul olimpic de la Sydney. Ți-a fost teamă de ele?

– Înainte de toate ele mi-au fost prietene și colege. Am trăit momente memorabile împreună, după cum tot

împreună am trăit clipe mai puțin plăcute. Am fost și suntem ca niște surori. Am petrecut cu ele mai mult timp decât cu fratele meu. Nu mi-a fost nicio dată teamă de competiție și de adversarele cu care am concurat.

– Extaz și agonie. Ai pierdut medalia de

„E greu să plătești pentru greșelile altora“

„Am fost o sportivă destul de cuminte“

„Nu va fi ușor la Beijing“

aur din cauza unei nenorocite de aspirine. S-au spus și s-au scris multe despre acest subiect. Care a fost adevărata poveste?

– Este un subiect care a fost întors pe toate părțile. Pentru mine a fost o reală lecție de viață și de fiecare dată am încercat să văd lucrurile bune care au rămas în urma a ceea ce mi s-a întâmplat la Sydney. E greu să plătești pentru greșelile altora, dar chiar și așa nu reproșez nimănui nimic.

– Au trecut de atunci opt ani. Dacă ai mai trăi acele momente ce ai face, ce ai schimba?

– Le-aș trata cu la fel de multă tenacitate, înțelepciune și fair-play.

– Până la urmă, cum rămâne cu acea medalie de aur pe care chiar o meriți?

– Îmi doresc din tot sufletul ca într-o bună zi să recapăt această medalie. Este cea mai importantă medalie din concursul de gimnastică și am muncit enorm pentru ea.

– Ești o fată frumoasă. Sportul cere însă mari sacrificii. Ce ți-ai dorit în acele cantonamente interminabile și nu ai putut avea?

– Înainte de toate, în perioada de cantonament mi-am dorit să obțin rezultate cât mai bune și, din fericire, Dumnezeu m-a ajutat să le am. Sunt convinsă că ar fi fost loc și de mai bine.

– Ai evadat vreodată, noaptea, de la Deva? La un club sau la un film?

– Cred că am fost o sportivă destul de cuminte. Micile năzdrăvăanii făceau parte din viața noastră de cantonament. Sunt lucruri pe care astăzi le povestesc cu colegile mele și ne amuzăm... Sunt amintirile noastre.

– Spune-mi care a fost cea mai haioasă trăsnaie trăită în cantonament?

– Nu era o trăsnaie ci o tradiție, acea bătaie cu frișcă de fiecare dată când o persoană din echipa noastră își aniversa ziua de naștere. Cred că era deja o superstiție.

– Care este hobby-ul tău?

– Sunt de fapt lucruri care îmi dau o stare de bine, care mă relaxează. Îmi plac filmele. Chiar am câteva pelicule favorite: *Basic Instinct*, *Original Sin* și

când te îmbraci în negru. Este culoarea preferată?

– Da. Prefer negrul, dar nu îmi displac celelalte culori.

– Parfumul poate da definiția unei femei. Preferințe?

– Din gama *Chanel* mă simt bine cu *Coco Mademoiselle* iar de la *Cacharel* îmi place *Noa*.

– Ce apreciezi în mod deosebit la un bărbat?

– Îmi plac oamenii puternici, raționali și inteligenți în general. Și asta apreciez la un bărbat.

– Prieten?

– Îl mai aștept...

– Am văzut că ești atrasă de mass-media. Jurnalistă, comentatoare sportivă, poate și editorialistă. Te atrag toate astea?

– Este într-adevăr un domeniu care îmi place. Am avut mici colaborări și poate pe viitor mă voi implica mai mult.

– Crezi că Olimpiada de la Beijing va fi un fiasco pentru gimnastica feminină românească? Dar pentru alte sporturi?

– Eu sunt o persoană optimistă. Nu putem pleca la război deja învinși. Dar în egală măsură sunt și realistă și știu că nu va fi ușor. Sper să găsim echipa cea mai bună care să ne reprezinte la aceste Jocuri Olimpice.

– Andreea, știu că ai fost mereu sin-

ceră. Vor putea fetele de la lotul național de gimnastică să reediteze, în China, performanțele de la Sydney 2000 și Atena 2004?

– Și la Sydney și la Atena gimnastica a obținut rezultate deosebite. Însă nu avem voie să nu le acordăm și acestor fete o șansă. Ne vor demonstra dacă au meritat-o sau nu.

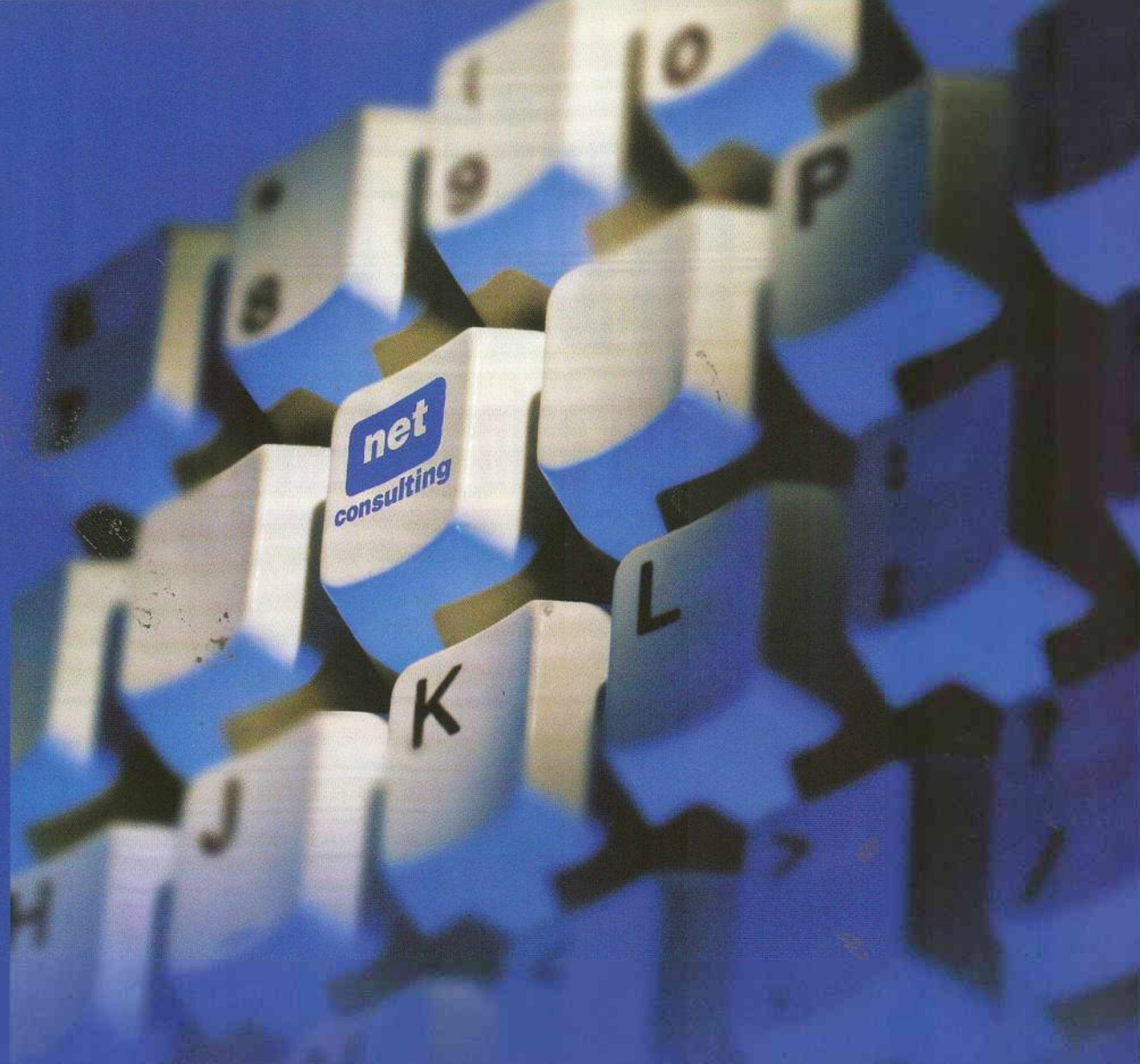
Pretty Women. Dintre actori, numele care mă atrag sunt Richard Gere, Jennifer Love Hewit, George Clooney, Catherine Zeta-Jones și Michael Douglas.

– Altceva?

– Citesc o carte bună, ascult muzică și, când îmi permite timpul să ajung acasă, stau cu mama la povești.

– Te-am văzut în câteva fotografii artistice și pot spune că arăți excelent atunci

interviul realizat de **Nicolae Predeșel**

Soluții integrate pentru afaceri

■ **Continuitatea proceselor de afaceri**

Tehnici de recuperare a datelor după dezastre și gestiunea resurselor IT.

■ **Automatizarea proceselor de afaceri**

Eficientizarea introducerii datelor în sistemele de aplicații.

■ **Proiecte de infrastructură**

Servicii profesionale, aplicații mesagerie, soluții ERP, soluții de management de proiect.

■ **Dezvoltare software**

Expertiză .NET, XML, J2EE, dezvoltare baze de date, Content Management, Total Business Integration.

Str. Știrbei Vodă, nr. 150, sector 1, București, Tel.: 021 206 45 00; Fax: 021 312 41 99;
E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

Detectivii psihici

Nina Petre anchetează prin telepatie și clarviziune

Și dacă v-aș spune că am cunoscut o femeie care „vorbește” cu morții? Și cu viii, fără ca ei să știe. Stă la taclale, pur și simplu, cu subconștientul lor. Se uită la o fotografie și „vede” aproape toată viața persoanei respective. Poate „retrăi” o crimă, o dispariție, o poveste închisă demult. Chiar și o viață anterioară, pentru cine crede în ea. Nu-mi recomandați un psihiatru, mulțumesc. Tocmai l-am consultat pe cel mai bun. Profesorul Mihăilescu, directorul Spitalului Obregia, zice că sunt chiar prea normală. În sensul că am puține certitudini, la viața mea. Iată una dintre ele: *faptul că eu nu cred sau nu înțeleg un lucru nu înseamnă că acel lucru nu există.*

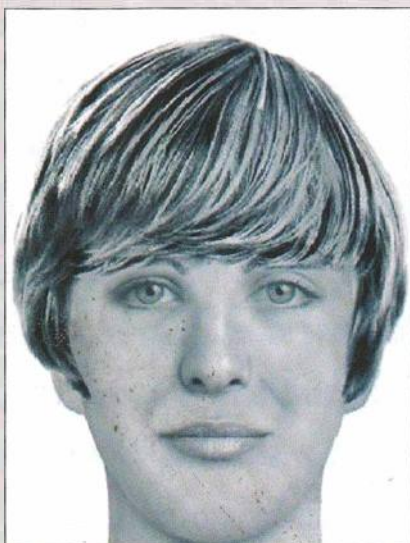
Și uite-așa am ajuns să scriu despre un detectiv psihic. Nina Petre investighează situații de viață și de moarte. Prin metode paranormale.

**A susținut
că ucigașul
farmacistelor
nu este
cel arestat
de poliție**

5 decembrie 2004, Brașov. Două farmacistice de la *Thea* au fost ucise cu bestialitate. În baza unor probe clare, poliștii l-au arestat pe Alexandru Diaconescu, principalul suspect. În paralel, prin mijloace proprii, respectiv telepatie și clarviziune, ancheta Ninei Petre a ajuns la alte concluzii. Ea a susținut atunci, public, că ucigașul farmacistelor nu este cel arestat. După un an și jumătate de cercetări, poliția a ajuns la aceleași concluzii. Diaconescu a fost eliberat, dar adevăratului criminal nu i s-a dat de urmă

nici până azi. Detectivul psihic susține că ar fi un anume Ion Cojocaru, căruia i-a întocmit și un portret robot. Și care, între timp, a plecat din țară. După această întâmplare, Nina Petre a devenit „interesantă” chiar și pentru necredincioșii într-ale parapsihologiei. Oamenii îi cer ajutorul, cel mai adesea, în cazuri legate de conflicte în familie, studiul karmic, dispariții de persoane sau decese suspecte. Chiar și poliția și SRI-ul apelează la serviciile ei, în anchetele dificile sau intens mediatizate. Neoficial, desigur, fiindcă în România nu există un cadru legal pentru asta.

„Elodia trăiește la Paris“

Nina Petre a investigat și celebrul caz Elodia Ghinescu. A aflat că avocata a plecat din țară la indicația serviciilor secrete și că acum locuiește la Paris: „Pentru că nu avea voie să-i spună soțului ei adevărul, a fost nevoită să provoace o ceartă banală. Acum lucrează într-un notariat, sub un alt nume.

S-a tuns băiețește și s-a vopsit blondă, a slăbit foarte mult, arată ca o puștoaică. Știe tot ce se discută în România despre ea, se uită la televizor, urmărește ancheta. Elodia trăiește cu speranța că va reuși, curând, să își scoată băiețelul din țară“.

„Cred că Elodia e în viață“

Florentin Sorescu, avocatul lui Cristian Cioacă, soțul Elodiei, susține că informațiile Ninei Petre se suprapun peste una dintre variantele lui: „Eu cred fie că e vorba de răzbunarea unei femei care simte că toate ițele i s-au încurcat, fie că era implicată în serviciile secrete și a apărut o situație de criză. Nu am mai mulți termeni, nu știu dacă era o avocată care făcea aranjamente și, la un moment dat, nu le-a mai putut onora, intrând în conflict cu lumea interlopă. Cred, însă, că e în viață.

Crima o exclud și, oricum, un cadavru nu dispăre, așa, fără nici o urmă. Că s-a tuns scurt și s-a vopsit blondă se potrivește, face parte din stilul ei. Din mesaje, am văzut că știe franceză, așa că s-ar putea descurca la Paris“.

„Am cunoscut niște băieți excepționali, din poliție și serviciile secrete. Vin la mine în casă, mă consultă, discutăm. Discret și... neoficial. Nici un polițist nu va recunoaște vreodată că a vorbit cu mine“, susține Nina Petre. Așa este, am verificat. Solicitățile noastre către Poliția din Brașov și SRI, pe această temă, nu au primit nici un răspuns.

● În primăvara anului 2006, la poalele Tâmppei a fost găsit cadavruul unui copil. Trupul său era mutilat, hainele sfâșiate. Poliția a închis dosarul cu verdictul „sinucidere“. Mama băiatului, Ionuț Lung, nu acceptă nici azi această variantă: „Ei mi-au spus că trupul era ciopârțit pentru că, după ce s-a omorât, au tras de el animalele sălbatice. Dar n-are cum să fie asta, un animal nu i-ar fi tăiat degetele simetric și nici nu i-ar fi făcut tăieturi pe corp. Am vorbit cu doamna Nina Petre și dânsa mi-a confirmat bănuiele. Prin mijloacele ei, a aflat că băiatul mi-a fost omorât, pentru că nu a vrut să cumpere droguri. A făcut și portretele robot ale asasinilor, trei la număr, care l-au răpit din fața școlii, cu o mașină neagră, cu număr de Covasna. Știu că asta s-a întâmplat, dar nu mă pot lupta cu poliția, ca să redeschidă ancheta. Între timp, de disperare, soțul meu s-a spânzurat, n-are cine să mă ajute“.

● Rodica Marinescu, asistent universitar la Facultatea de management din Timișoara, a apelat la Nina Petre pentru un caz de-a dreptul senzațional. Cumnatul ei, Emil Jurchescu, fost director al Finanțelor Timiș și, apoi, patron al Societății Bidermayer, și-a înscenat moartea pentru a scăpa de datorii și de pușcărie. S-a împrumutat de la bănci și cămătari, falsificând semnăturile familiilor, rudelor și prietenilor, care, astfel, îl „girau“ cu proprietăți. Când a venit scadența, a dispărut, lăsând în urmă niște scrisori cum că se sinucid. Rodica Marinescu și sora ei s-au trezit amenințate de bănci și cămătari. Mai mult, fratele dispărutului le-a anunțat că Emil Jurchescu a și fost înmormântat. Au găsit un cadavru și l-au băgat repede în groapă. Fără expertiză medico-legală pentru stabilirea identității, fără fotografii, fără un procuror. Sesizată asupra acestui caz, Nina Petre a confirmat bănuielele asistentei universitare. Detectivul psihic susține că Jurchescu și-a înscenat moartea, ca să scape de datorii și să fie scos de sub urmărirea generală. Acum s-ar afla în Copenhaga, însoțit de o femeie minionă. Și-a lăsat barbă și are o identitate falsă. Rodica Marinescu, susținută de avocatul Adrian Gârbovean, a cerut deshumare și redeschiderea cazului.

● Laura Condoianys, contabil, din Baia Mare, susține că Nina Petre a readus-o la viață: „Îmi era foarte rău, cădeam pe stradă, nu mai simțeam pământul sub picioare, aveam, tot timpul, o stare de leșin. Mi-am făcut analizele, toate erau bune. Am fost și la psihiatru, nu m-a ajutat cu nimic. Chiar dacă eram sceptică, m-am hotărât să încerc și cu parapsihologie. Nu credeam că există lucruri mai presus decât ceea ce înțelegem noi, dar m-am înșelat: Nina mi-a descoperit cauza răului, la nivel energetic. A lucrat pe fotografie, mental, iar mie mi-a cerut doar să țin post și să mă rog. Acum sunt bine, parcă aș fi înviat din morți. Mi-aș dori ca Nina să fie mai cunoscută, ca să ajute cât mai multă lume. Dar e atât de modestă și cu bun-simț, că nu-i place să iasă în față“.

● Dragoș Scripnicu este student la Facultatea de automatică din Timișoara. A cunoscut-o pe Nina Petre din dorința de a lua legătura cu bunica lui, trecută la cele veșnice. Dorea să se asigure că nu mai suferă, că îi e bine acolo. Detectivul psihic l-a convins: „Mi-a spus cuvinte și expresii ale bunicii, pe care nu avea de unde să le știe. Dincolo de asta, însă, de atunci viața mea s-a schimbat. Nina Petre m-a învățat să văd altfel lucrurile, să trăiesc mai fericit. Înainte fugeam după ținte mai grosiere, gen visul american, pe când acum sunt interesat doar de lucrurile mai profunde. Am învățat să fac diferența între fericirea iluzorie și cea reală. Sunt membru al clubului ezoteric Spiritus, înființat de Nina Petre, și sper să reușesc să accesez un nivel cât mai înalt de spiritualizare“.

Cazuri și necazuri investigate paranormal

**Zece mii
de cazuri,
în 14 ani**

**De la
matematică
la spirite
nu-i decât
un pas**

Biroul Ninei Petre, aflat într-o casă din Scheii Brașovului, nu are nimic senzational. O masă, niște hărți, calendarul creștin-ortodox pe 2008. Și rafturi cu dosare, multe dosare. În 14 ani de investigații, a adunat în jur de zece mii de cazuri. Vorbim despre vreme, emisiuni TV, elodii și alte șlagăre la modă. Așa, pentru încălzire. Sincer, nu prea știu cum să încep discuția asta. Îi dau două fotografii, cu niște prieteni. Îmi cere numele de botez și se uită la ele, preț de câteva minute. Apoi îmi spune amănunte din viața personajelor. Pentru unul dintre ele, lucrurile se potrivesc de minune. De la temperament, până la familie și stare de sănătate. Cred că am fost cam șocată, pentru că a doua descriere nu mi-o mai amintesc. Mă grăbeam, probabil, să o întreb cum face asta. Povestite de ea, lucrurile par extrem de simple. Doar că... paranormale: „Am nevoie de numele de botez al persoanei că să mă împrietenesc cu

subconștientul ei. E ca și în viața de zi cu zi, comunică mai ușor cu un om dacă îi spui pe nume. Îl contactez telepativ, îmi dau seama dacă e viu sau mort, unde se află, în ce stare, cum a ajuns acolo. Pot să-i pun întrebări sau să iau date din subconștientul lui, pur și simplu. În cazul unei investigații, nu mă pot baza doar pe telepatie. Așa că analizez informațiile, le verific, apelez și la alte metode. Telepatia are și riscuri, pot nimeri peste un subconștient care se protejează sau îmi oferă date false. În cazul clarviziunii, primesc imagini, sau doar flash-uri, pe ecranul mental. Este ceea ce se cheamă că *vezi cu creierul*. Toți primim astfel de mesaje, dar numai unii au capacitatea să le rețină, să le pună cap la cap, să le interpreteze. Investigațiile mele combină telepatia și clarviziunea, pentru că ele se susțin și se completează reciproc. În cazurile dificile, analiza și interpretarea informațiilor astfel obținute durează destul de mult. Zile, săptămâni, uneori chiar luni.

Eu nu mă joc cu viața oamenilor, trebuie să fiu sigură când le spun ceva!”

Clienții Ninei Petre sunt oameni obișnuiți, cu un nivel de educație peste medie. De regulă, apelează la ea doar după ce au epuizat căile *normale*, gen investigații medicale sau anchete ale poliției. Și după ce sunt convinși că numai *paranormalul* îi mai poate ajuta. Pentru problemele legate de destin și de sursa răului din noi, însă, detectivul psihic pare a fi chiar prima opțiune: „Mulți oameni mă întreabă ce-i cu ei pe lumea asta, ce au de făcut? Și de ce se simt neîmpliniți, deși au o profesie onorantă și o situație materială decentă. De cele mai multe ori, persoanele în cauză nu se află pe linia destinului lor. Și-atunci cad în depresii, simt un gol imens și nu știu să și-l explice. Vorbim despre asta, analizăm cum s-a produs ruptura, de unde provine răul. Și, evident, facem corecturile necesare”.

Sigur că această „plimbare” prin subconștientul nostru, prin viațele anterioare sau prin viitor – nemaivorbind de conversațiile cu spiritul celor morți – îmi dă o stare nu tocmai confortabilă. Nu prea înțeleg, iar Nina Petre îmi explică și de ce: „Nivelul comun de comunicare are tot soiul de bariere, este limitat în spațiu și timp. La un nivel superior, însă, toate limitele dispar. Informațiile vin pe cale energetică, nu mai există distanțe între ani, lumi sau spații geografice”. Și cum a ajuns la acest nivel? Oho, e multă trudă! În primul rând, trebuie să ai un anume har. Apoi să-l întreții, să-l cultivi, să-l educi, să-l muncești.

Nina Petre a fost profesoară de matematică, peste 20 de ani. Chiar dacă, încă din copilărie, avea viziuni paranormale. Și chiar dacă, în adolescență, și-a dorit să devină politist. La un moment dat, însă, pe la 45 de ani, și-a dat demisia din învățământ și s-a concentrat pe investigații parapsihologice. Sustinute de meditații yoga, cursuri de biosinergetică, masaj și biodetecție. A primit și inițierea în reiki, de la maestrul Dumitru Hristenco. Acum are o firmă, cu acte în regulă, prin intermediul căreia, împreună cu soțul, și el inițiat în practici ezoterice, își ajută clienții. De regulă, nu primește pe nimeni la birou. Fiindcă investigațiile de acest fel necesită discreție și un mediu liniștit, pentru concentrare. Cazurile se preiau și se urmăresc prin corespondență electronică. Zeci de mail-uri, detalii, fotografii. Tariful detectivului psihic depinde de complexitatea cazului. Pentru exemplificare, o consultație simplă costă 50 RON, un studiu karmic, plus previziuni – 200 RON, o transcomunicare, cu interpretarea informațiilor – 100 RON. Cei care doresc să o contacteze pe Nina Petre îi pot scrie la adresa psydetective@yahoo.com.

text, **Liliana Petruș**

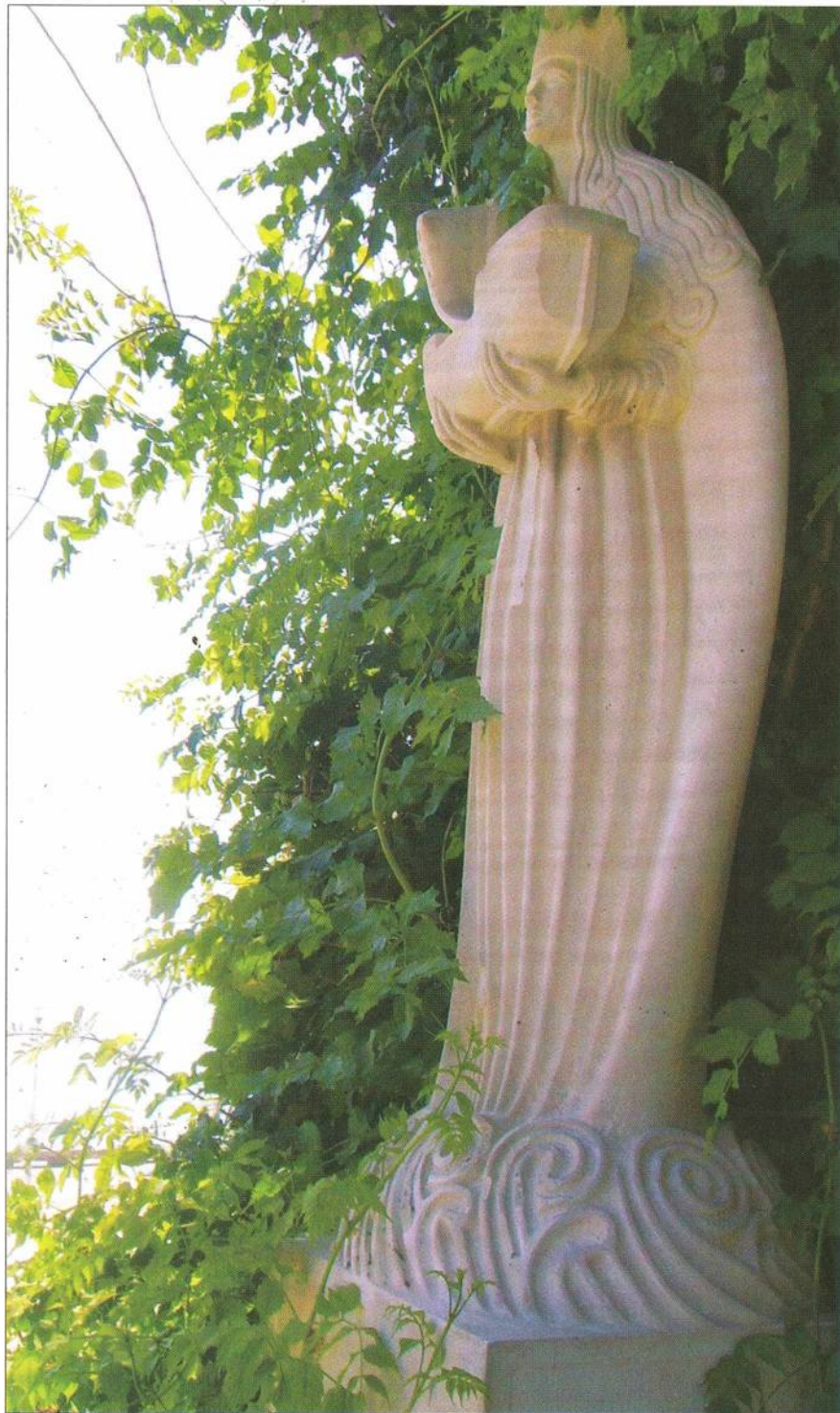
foto, **Octavian Tibăr**

STELLA MARIS: POVEȘTEA UNEI INIMI

INIMA REGINEI MARIA

Să scrii povestea unui organ al corpului omenesc e un lucru cu mult mai neobișnuit decât dacă ai scrie un *story* al întregului. Dar povestea unei inimi? Mai ales dacă e de regină? Ei bine, inima Reginei Maria are povestea ei, arhizbuciumată, ca a oricărei inimi care a iubit mult, a pățimit și pre pământ s-a tulburat în zadar, cam așa cum se tulbură tot pământeanul.

La 7 septembrie, 1940, un general al Armatei Române, aflate în retragere de pe Cadrilaterul românesc, are grijă să încarce o casetă prețioasă din firida unei bisericuțe modeste, de pe malul mării. Suntem în Balcic și trupele românești evacuează zona. Tratatul, care s-au dus și la Craiova, au avut drept finalitate, cedarea Cadrilaterului. Fusesse sfatul „prietenesc” dat de Hitler – și prezentat ca singura soluție care ar împiedica sfârșirea României între U.R.S.S., Ungaria și Bulgaria. U.R.S.S. amenința cu luarea Moldovei întregi, până la Milcov. În locul sfârșirii, ni se oferea o alternativă: hărtănirea. Renunțarea părea singura soluție, deși nu era. Fiul celei care avea inima la Balcic avea să cedeze locul unde inima se odihnea. Generalul român care a coordonat convoiul bunurilor din castel a intrat și în capelă. Acolo era inima Reginei Maria, cea reîntregitoare de țară. Capela se numea *Stella Maris*.

**CUIBUL
NELINIȘTIT.
(I SE SPUNEA
QUIET NEST)**

Regina murise cu doi ani înainte. Niciodată, pesemne, nu își închipuise, nici în visurile cele mai negre, că țara pe care o lăsase fiului ei va fi sfâșiată așa cum a fost. Nici măcar nu s-ar fi gândit să se clinească un fir din România Mare.

Așa a fost. Balcicul a fost zguduit de cutremurul de pământ din 1940. Și de bombardamente, la sfârșitul războiului, în 1944. Dar, mai târziu, și bulgarii aveau să se certe pe Castelul de la Balcic. Deși a fost denumit *Quiet Nest* (*Cuibul liniștit*), el numai cuib și numai liniștit nu s-a dovedit. Anul 1913 s-a dovedit cu noroc pentru români. În urma celui de-al Doilea Război Balcanic, Cadrilaterul, o porțiune dreptunghiulară de pământ de 7.565 kilometri pătrați, se alipea teritoriului României. El avea un statut asemănător cu cel al Dobrogei, provincie dobândită în urma Războiului de Independență, ca ofertă a guvernului bulgar pentru despăgubiri în urma conflictului. Suprafața domeniului regal înființat, ulterior, pe Cadrilater: 18 hectare.

Căpătați cu Palatul din Balcic, bulgarii

s-au apucat, acum, în ultimii ani, să se certe pe el. Cearta e între Ministerul Culturii și Universitatea din Sofia, îndeosebi pentru Grădinile Reginei Maria. Este piesa de rezistență, piesa de atracție a locului, frumusețea lor întrecând, cu mult, castelul, care e, mai degrabă, modest. Are simplitatea și austeritatea de care numai o regină se poate îngriji. Seamănă nu cu Peșul, grandios, ci mai curând cu Branul, sever, primitiv chiar, deși substanțial mai mic ca întindere și dimensiuni. Este, cu adevărat, un „palat de vară”.

În urma scandalului de la bulgari, directorul Grădinii Botanice (așa se numesc acum grădinile regale) a anunțat că renunță la cetățenia bulgară.

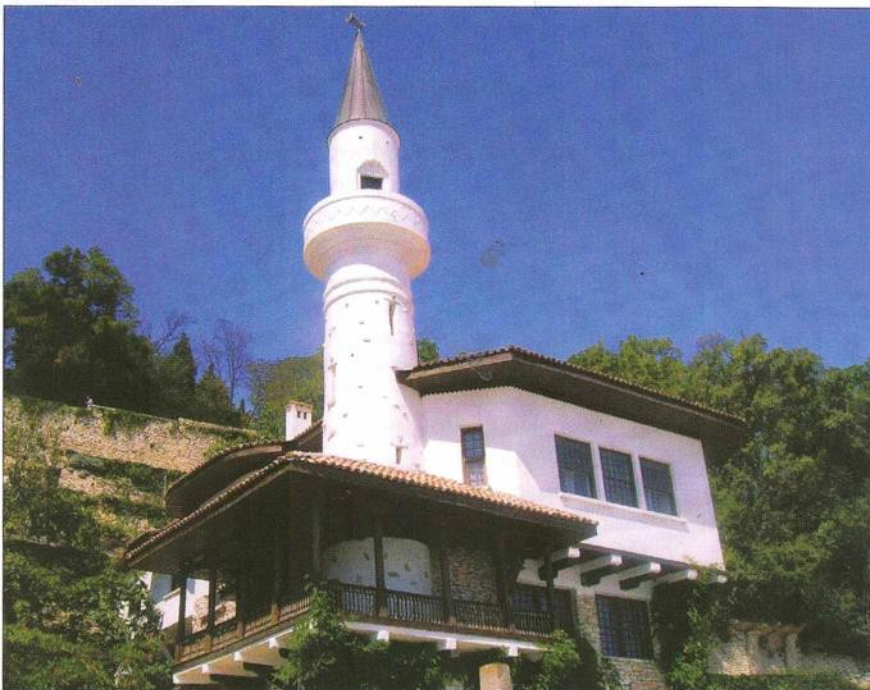
Ce e cu totul supărător, mai ales pentru un român, este că, dacă vrei să ajungi la castelul din Balcic, peste tot, pe pământ bulgar, vei fi întâmpinat cu indicatoare de genul „TO THE PALACE”. *To (the) whom's Palace*, îți vine, în aceeași limbă, să întrebi. Dar bulgăroii cu ceafa groasă nu suflă nicăieri nici o vorbă. Corect și normal ar fi să specifice clar: SPRE PALATUL REGINEI MARIA. Și, da, chiar în românește, pentru că asta e limba pe care a adoptat-o Regina care l-a cîtorit. Și, mai mult, nu se face nici o specificație: Regina Maria a cui? A Bulgariei? Nu A ROMÂNIEI? Peste tot, nu se suflă nici o vorbuliță.

Dar bulgarii, cap greu, își aduc aminte iute de care regină e vorba, atunci când vor să ne vîndă, la suprapreț (în bani românești), vinurile reginei. Altfel, cum de unul dintre vinuri s-ar numi MISSY?

Sau altul, pe românește, DUCESA?

Iar dacă vrei să ai asistență în română, nu poți. Cum nu poți plăti nici în lei, ci în leva. Trebuie să te descurci în limba bulgărească, să vorbești în bulgărească, să ceri bilet în aceeași limbă. Bulgarii știu bine engleza numai când e vorba să dea din cap spre dreapta și, mai ales, spre stînga. Personal, a trebuit să cer un bilet în rusește. Grăsana de la casă s-a înviorat brusc.

De la ce a fost *Coasta de Argint* (cum era numit litoralul românesc de sud, Cap Caliacra-Balcic, prin comparație cu *Coasta de Azur*) la ce e acum, e o cale lungă. Am bătut cu pasul domeniul regal, care se află în deplină & tihnită paragină. Porți ruginită, cu sârma ruptă, țipând a restrîște și izbeliște. Locuri de care se îngrijesc numai câinii și, odinioară, se îngrijeau regii României. Știi cum îl cheamă pe directorul general? Ghiurov. Și știi cum îi spun bulgarii locului? Ceva cu „institutul național bulgar de cultură”. Bine că n-a fost Caragiale bulgar. Halal bulgar, halal cultură națională. Nu viezure, mînz, varză, ci bragă, iaurt, bulgar, zarzavat, castraveți. Ca să intri în complexul muzeal, îți trebuie, de altfel, două bilete. Unul pentru castelul propriu-zis, altul numai pentru grădină. Grădina are, de altfel,

propriul ei designer special, care se ocupă de geometrie, arhitecturi, forme, aleile cu „lumânările” copacilor, tăiate, ce-i drept, riguros, la „marele fix”. Minunată este, mai ales, cea intitulată *Grădina lui Allah*.

Singura surpriză cu adevărat plăcută a fost la vila prințului Nicolae. Acolo am dat, culmea, peste o unguroaică, amabilă, care vorbea destul de bine româna – și care ne-a dat toate explicațiile posibile în română. În vila prințului Nicolae se află o pinacotecă. La etaj, camerele princiare. „În plin sezon, ne-a spus custodele clădirii, se poate dormi cu 25 de dolari pe noapte de persoană în camera princiară”. Poți scrie, după aceea, un minunat reportaj princiar, care să se numească: *AM DORMIT O NOAPTE ÎN CAMERA PRINȚULUI NICOLAE*. Ieftin ca braga. Prințul Nicolae, cel pasionat de mașini și vinuri, ar zâmbi. „Și, dacă vi se pare prea mult, adaugă fata, foarte drăguță, puteți veni în extrasezon, când e și mai ieftin”.

Dacă Paradisul a fost pe Pământ, el nu a fost în Mesopotamia. Cel puțin eu nu cred. N-o să mă convingă nimeni. A fost, cu siguranță, la Balcic. N-am văzut, la început de toamnă, un loc mai frumos pe lumea aceasta mare – și am văzut hălci bune din vreo trei continente. Tot căutând, în biotop, locul unde a adăstat inima Reginei Maria, mă gândeam că e singurul loc românesc unde muntele (de fapt, este vorba de un deal înalt) se îngemănează cu marea. Și naște doline și coline curbate, în pante absolut minunate. Poate și de aici lumina aia, ciudată, spectrală, despre care se vorbește la Balcic. Lumina pictorilor din Școala de la Balcic, atât de îndrăgiți de Regină. Și dacă n-a fost măcar Raiul terestru, a fost cel puțin, pentru o vreme, Paradisul pictorilor.

Școala de la Balcic este prezentată, de unii dintre artiștii plastici contemporani, ca o alternativă la valorile avangardei, exaltând

**COASTA
DE ARGINT**

**PARADISUL
A FOST
LA BALCIC**

EXPOZIȚIA
DE INIMI

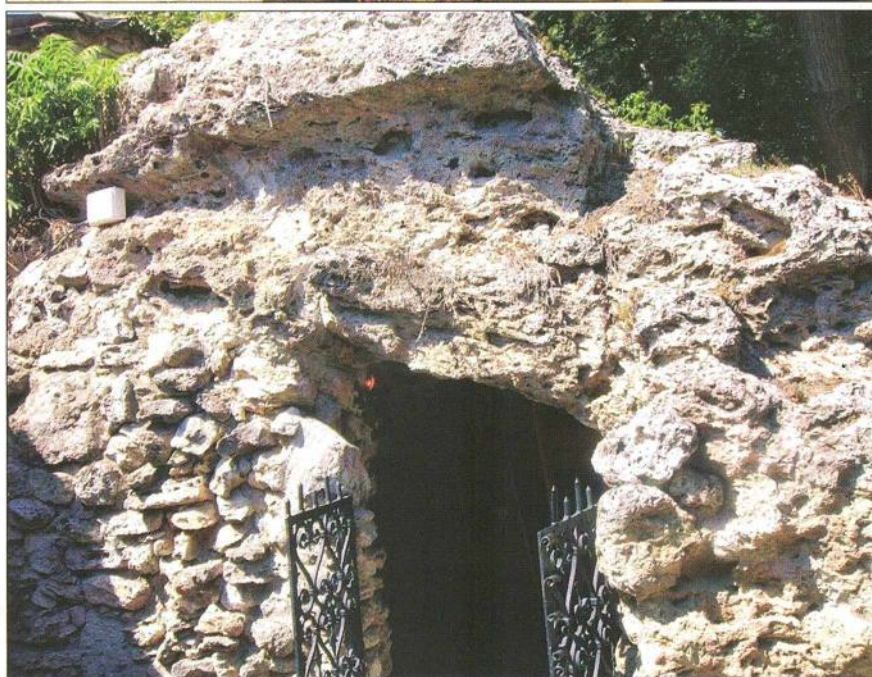
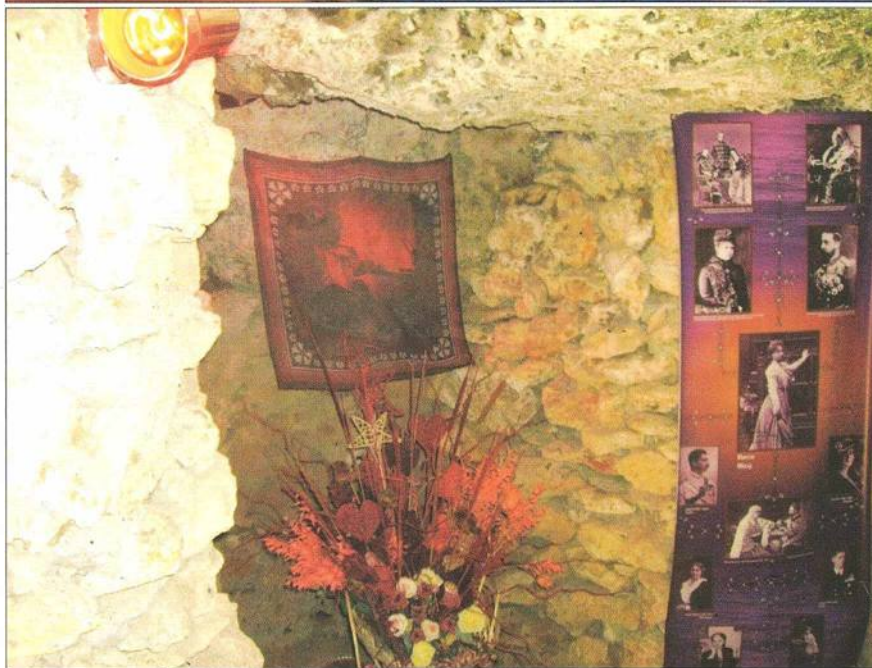
mai mult specificul național. Colonia artistică pe care au constituit-o pictorii români la Balcic era preocupată de Orient și motive orientale. Era, indubitabil, un loc al boemei. Numele pictorilor des amintiți în relație cu Balcicul sunt Ștefan Dimitrescu, Tonitza, Iser, Șirato. Un apogeu al soarelui și luminii meridionale, într-o climă aproape mediteraneeană.

Am bântuit ore în șir, până aproape am pierdut șirul timpului, prin domeniul regal. Ca să poți ieși pe plajă, îți trebuie o aprobare specială, fiindcă altfel nu mai poți intra – sau biletul nu mai e valabil. Dar cei care cunosc teritoriul pot intra nestingheriți prin clasică spărtură din gard. La urmă, repet, abia la urmă de tot, am dat peste firida și capela destinată inimii Reginei. De ce? Simplu. Nu e decât un simplu afiș care să o indice și care o prezintă ca pe un fel de „expoziție”. Halal expoziție!

Hai, neamule, la expoziția de inimi! De inimi, de regine, firește. Bâlci, Balcani, iar maroc, aici *ou tout est pris à la légère*, cum zice franțuzu'. Singurul rapel din memorie – și abia atunci mi s-a întâmplat dedicul! – este faimoasa casetă comandată la Paris, care, actualmente, face parte din Tezaurul de Stat al României. Ea închide, parcă, un cerc. Unul misterios. Cu adevărat ezoteric. Și destinal. Este caseta pe care a primit-o, în dar, pentru „DOAMNELE ROMÂNE”, Regina Maria, prin 1893, atunci când a pășit prima oară pe teritoriul României. Ce chestie, îți vine să spui: și acolo îi e închisă inima. Cetluită chiar. După ce a fost plimbată printr-o firidă a Branului, tot din ordinul Principesei Ileana, care a ordonat și repatrierea ei de la Balcic, odată cu căderea Cadrilaterului în mâinile bulgarilor. După ce a fost deteriorată. După ce s-a zvonit că „periculosul mintal” Emil Bodnăraș (în parte, naș, se pare, și al Casei Scânteii, varianta românească a *Lomonosovului*!) a „vândut” Castelul de la Balcic statului bulgar în contrapartida unui teren din Sofia. Însă gândul revine la inima Reginei. O inimă neliniștită, care a străbătut toată Europa, a iubit – și a fost gata să moară pentru tot ceea ce iubește. O inimă de, așa cum i se spunea, „Regină-soldat”. Care l-a iubit și pe Boyle, și pe principele Barbu Știrbey, și pe Ferdinand. Dar a iubit și Cadrilaterul, și pământul românesc. O inimă curajoasă, mai mare decât trupul. Și mai tare în credință.

Așa am început să-l urăsc pe George Bibescu (1833–1902). Dacă nu refuza tronul Bulgariei, astăzi îmi cumpăram o casă la Balcic. Nevastă-mea, Nicoleta, e complet de acord. În plus, zice că-i mai ieftin decât pe litoralul românesc. Dar cum să înveți bulgara? O dilemă din care nu prea poți ieși.

text și foto Mihail Gălățanu

Ilinca Tomoroveanu:

„Să arăți bine, vine din interior”

▼ Doamnă Ilinca Tomoroveanu, v-ați întors recent de la Budapesta. Care a fost scopul călătoriei?

– Teatrul Național, la invitația ICR Budapesta, a făcut un turneu cu *Inimă de câine*, de Mihail Bulgakov, spectacol regizat de Yuri Kordonsky, și am avut două reprezentații pe scena Teatrului Katona Jozsef, care s-au bucurat de un succes extraordinar, în sensul că s-a jucat ca la premieră. Sălile au fost arhipline și publicul a reacționat excelent.

– În condițiile vitrege de azi ale imaginii noastre în lume, vi se pare că teatrul mai este unul dintre puținii buni ambadori ai României?

– Cred că da, teatrul românesc rămâne un ambador foarte bun. În sensul că am putea să ajutăm foarte mult noi, ca teatru, prin cultura noastră.

– Sunteți și una dintre marile actrițe ale Naționalului, dar și director adjunct artistic, și aveți, din câte am urmărit, o activitate bună și continuă. E greu, e ușor? Vă aduce satisfacții această muncă?

– Activitatea mea este pe de-o parte complicată, pe de alta plăcută. E complicată, pentru că mă ocup și de repertoriul teatrului, și de distribuții, în colaborare cu regizorii, și de programarea spectacolelor. (Acesta din urmă e lucrul cel mai greu, pentru că avem trei săli și trebuie să se joace în fiecare zi câte trei spectacole cu distribuții diferite, care nu totdeauna sunt separate ca distribuție.) Plăcută, pentru că eu continui să fiu în mediul meu, fiindcă Teatrul Național este teatrul pe care l-am iubit, îl iubesc și îl voi iubi întotdeauna. Este teatrul căruia m-am dedicat și lucrez, în general, cu oameni pe care îi cunosc de multă vreme și care îmi sunt dragi și, chiar dacă uneori mi-e greu, am și foarte multe bucurii.

– În ce spectacole vă putem vedea pe scenă?

– Deocamdată doar în *Jocul ielelor*, un text pe care îl simt foarte aproape de mine, pentru că atunci când eram mai tânără, am jucat rolul Mariei Sinești, iar acum interpretez rolul mătușii lui Gellu

„Cred că faptul că lumea zice că arăt bine vine din interior. Aceasta contează în primul rând, și apoi exteriorul. Iar secretul exteriorului ar fi faptul că mă spăl pe față cu apă și săpun, și cam atât...”

Ruscanu, un rol scurt, dar bun. Și am avut, cu această ocazie, bucuria de a colabora cu un regizor din mai tână generație, Claudiu Goga.

– V-ați dori să fiți din nou, și pe scenă,

partenera soțului dv., actorul Traian Stănescu?

– Da, sigur, am mai jucat împreună, și ne-am înțeles foarte bine (*râde*)... Acum ne pregătim pentru „rolul” de bunici.

– Din partea fiului?

– Da, avem un băiat, o noră și Moș Crăciun ne-a adus un nepotel sănătos. Iar peste puțin timp vom împlini 32 de ani de căsătorie.

– E o vârstă frumoasă împreună, și vă dorim mulți ani înainte!

– Vă mulțumesc!

– Ce părere aveți despre cinema? Ați cam lipsit în ultima vreme...

– Este o tânără generație de actori și regizori foarte buni pe care îi apreciez foarte mult. Poate va mai veni și rândul nostru...

– Ați spus și actori. Considerați că poate veni din urmă o nouă Generație de Aur, așa cum a fost ea numită, și din care faceți parte și dv. și dl. Traian Stănescu?

– Da. A fost de curând un concurs la teatru, la care s-au prezentat foarte mulți tineri actori, cam 150 pentru 7 locuri, băieți și fete, și pe toți îi consider de viitor, de aceea aș dori să vă dau numele celor aleși: Anamaria Macovei, Aniela Petreanu, Victoria Dicu, Alexandru Nedelcu, Mihai Calotă, Axel Moustache și Florin Lăzărescu. Cred că merită ca publicul să îi urmărească.

interviul de Larisa Ionescu

Portret de artist cu nud

etajul de imagine

Ați deschis revista și dintr-o dată ochii v-au căzut pe imaginile de alături. Nuduri. Femei goale. O clipă ați zăbovit asupra lor ca și când ați fi ținut în mână un album de fotografie, nu o revistă de opinie. Am mizat pe asta când am propus pentru *Flacăra* un articol pe care sper că veți avea curiozitatea să îl citiți.

Imaginile care sunt însoțite de textul acesta s-au răspândit deja în toată Europa și poate în multe alte colțuri ale lumii pentru că în 2007 au fost incluse în antologia Taschen *The New Erotic Photography*, alături de creațiile fotografice ale altor 81 de artiști contemporani. Cine semnează fotografiile? El se numește Cristian Crisbășan, are 39 de ani, este român și este probabil singurul artist vizual din țară căruia i s-a publicat un album după 1989 la o editură din Vest.

„Un corp sculptural, o minune de anatomie artistică plină de feminitate în magia luminii naturale. Studioul se află într-o veche clădire din centru și, după ce l-am epuizat ca spațiu, undeva după-amiază, am ieșit pe holurile pustii și am găsit o toaletă. Geamul era orientat exact spre Apus. Lumina aceea ne-a sedus pe amândoi. Am rugat-o să se sprijine de zid și să privească cerul prin fereastra deschisă. Am făcut o serie de imagini acolo, până ce lumina și-a schimbat calitatea...”

Cristian preferă să spună că fotografiile sunt făcute chiar de femeia aceea unică, identificabilă care se supune exercițiului de libertate interioară numit a poza nud. „Întotdeauna în imaginile mele e vorba de femeia pe care o pozez, nu despre o viziune de-a mea preconcepută despre femeie, în care să încerc să le îndes pe toate femeile pe care le cunosc și, dacă nu încap, să le ajustez cu foarfece... așa cum fac foarte mulți fotografi... Efectiv, o las să facă tot ce vrea. Iar o femeie timp de un minut are 60 de stări și expresii diferite... contează să știi pe care să le prinzi și unghiul în care să le prinzi. E o împrejurare care i se oferă femeii să fie foarte ea însăși și eu întotdeauna încerc să ajung la sentimentul că imaginea aia nu a putut-o face altcineva decât ea și că este foarte ea.”

Provocarea de a sta goală în fața aparatului nu este doar una a modelului, însă. Trăim într-un timp în care fotografia

comercială își permite orice, de la dezvăluirea totală, lipsită de pudoare, a actului sexual și până la ridicarea triumfală, la rang de frumusețe, a operelor de chirurgie plastică pe care cel mai adesea le numim „vedetele și frumusețile de azi”. Silicoane, seruri și *Photoshop* – un arsenal în spatele căruia femeia, deși dezgolită, este mai ascunsă ca niciodată.

Dar, nimic din toate astea în albumele lui Crisbășan. Dacă veți răsfoi paginile pe care vi le-am pregătit și apoi veți avea și curiozitatea de a căuta pe www.amazon.com sau la librăriile *Cărturești* primul album al artistului, *digital_sessions*, publicat de editura germană *Daab*, vă va surprinde prospețimea și autenticitatea nudurilor. Și dincolo de asta, veți vedea că imaginea nu este doar imagine sau viziune, ci se desfășoară în fața ochilor ca o poveste de dragoste între artist și femeia din fața lui. În introducerea fotografiilor lui pentru antologia Taschen, Crisbășan mărturisea editorilor că și-ar dori să trăiască un an întreg cu o

femeie, zi după zi, noapte după noapte, făcând documentarul complet al vieții ei, apoi publicându-l ca pe o carte voluminoasă și valoroasă. Și asta este întâi de toate un act de iubire și abia apoi de artă.

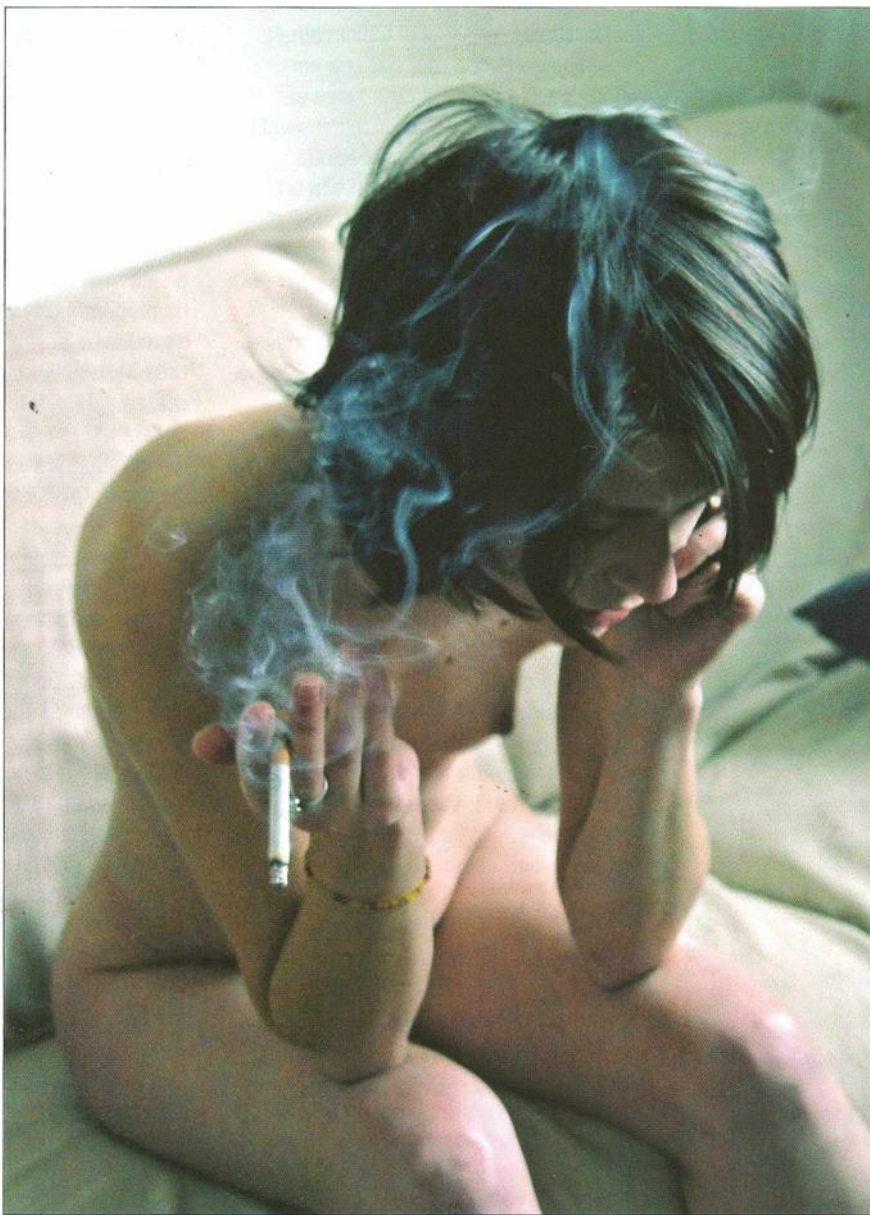
„Mă întrebi cum a fost să pozez. La început mi s-a părut ușor – mă dezbrac și la plajă și nu mă sinchiesc foarte mult de privirile celor din jur. Dar în fața camerei era altceva, pentru că obiectivul mi s-a părut la început că îmi caută defectele și imperfecțiunile. În timp ce mă mișcam prin cameră, fără să știu exact când facem poze, vorbeam mult între noi, glumeam. Dintr-o dată discuția a devenit atât de caldă și intimă încât m-am simțit parcă ușurată să pot să abordez un subiect delicat. Și atunci mi s-au relaxat toți mușchii și trupul meu a încetat să caute o postură anume. A fost ca o mare apropiere și regăsire, m-a făcut să mă simt apreciată și specială” – spune D.M., unul dintre modelele lui Crisbășan.

Dian Hanson și renumitul fotograf Eric Kroll semnează împreună antologia Taschen, rodul unei munci titanice de cercetare pe internet, în librării, în expoziții, prin care au fost selectați 82 de artiști din toată lumea (editura plănuise inițial să adune 100 de nume, însă Benedikt Taschen însuși a făcut o selecție finală la care a mai eliminat 18 artiști – păstrându-l, însă, pe Cristian). Din Europa de Est – fostul lagăr comunist – doar patru nume, începând cu ilustrul ceh Jan Saudek, urmând apoi mult mai puțin cunoscutul său compatriot Vlastimil Kulla, rusoaica Alla Esipovich și românul nostru. Semnătura fiind Taschen – acest monstru sacru al publicității mondiale care în ultimii 27 de ani acoperă cu dezinvoltură totul, de la arta clasică la *comic books* și albume de arhitectură și design – selectarea lui Crisbășan nu mai are nevoie de nici o altă consfințire. Cu atât mai mult cu cât ea s-a adăugat la succesul rapid și surprinzător al albumului *digital_sessions*, care și-a uimit editorul epuizându-și primul tiraj de 5.000 de exemplare în numai șase luni de la lansare, în 2005. Albumul, aflat o vreme în top 25 pe *Amazon*, a mai cunoscut de atunci încă două tiraje egale cu primul și a fost distribuit în 50 de țări pe cinci continente.

Cum a intrat Crisbășan într-o asemenea pleiadă? Dincolo de parcursul de afirmare, pe care îmi rezerv plăcerea să îl redau pe scurt în casetă, Crisbășan și-a atras editorii prin sinceritatea cu care surprinde imaginea nudă a femeii, o sinceritate plină de erotism dar lipsită de vulgaritate și, ca atare, distinctă de pornografie.

Afirmția poate părea curajoasă

„Femeia-puber, cu trup de adolescent, hipersensibilă și inteligentă, libertină și libretariană. Creativă și lipsită de prejudecăți. M-a primit la ea dimineața devreme și am privit-o fascinat cum și-a luat micul dejun complet goală. Era o zi înnoată, cu lumină rece, metalică. La un moment dat i-a sunat telefonul, convorbirea s-a aprins, s-a prelungit, ea și-a aprins o țigară, a uitat de mine iar eu am putut să-mi exercit rolul de voyeur... Pare o secvență dintr-un film.”

„Adana era cu totul specială – deborda de viață, de forță, de erotism, de acel spirit «latino» imberb, ludic și extrovertit. Trăia viața la maxim, avea ambiții mari, dar foarte mult bun-simț. Era foarte încântată de noii ei jeans-i. Am rugat-o să stea inițial la fereastră, să privească strada. A observat că era privită de un bărbat din clădirea de vizavi. S-a retras într-o parte, după perdele și am rugat-o să se uite la mine. Am făcut o serie de imagini. Asta e cea mai bună.”

astăzi în România – unde paginile de ziar cu femei goale abundă, nu se face, însă, diferența între *Playboy* și *Hustler*, sau se stănesc scandaluri imense legate de vedete care pozează în *Playboy*, în schimb publicațiile de can-can promovează staruri porno.

Precauți, însă, Hanson și Kroll prefătează *The New Erotic Photography* cu un eseu despre diferența dintre fotografia

erotică artistică și pornografie. Pentru că Eros, spun ei, nu era, la urma urmei, doar zeul dragostei, ci și cel al iubirii carnale, întruparea ei cea mai sublimă, iar amorul pasional este o năucitoare și transcendentă comuniune a inimii, minții și trupului – în vreme ce pornografia reduce așa-zisa atracție sexuală la un simplu mecanism fizic, rupt de orice implicare emoțională.

Astfel, antologia Taschen se revendică drept un act de analiză și delimitare dar și un act post-post-modern, poate de recăștigare a unor bătălii cândva pierdute – avem nevoie de nud, de imaginile acestea, pentru a contracara efectul năucitor, amortitor de simț estetic, al noianului de nuduri de staruri și starlete în care suntem înecați azi.

În fața fotografiilor lui Crisbășan, să facem și noi aceeași distincție – nu doar de dragul precizărilor teoretice. Vrem să recuperăm în întregime acest spațiu mirific pe care ochiul artistului îl redă – femeia, frumusețea și puterea ei, necosmetizate, nealterate, ieșite din standarde anatomiche absurde de tip 90-60-90, și, în ultimul rând, libertatea interioară a ființei umane, curajul și puterea de a te arăta așa cum ești și cum nu ești.

L-am întrebat pe Cristian cum a ales să facă fotografie de nud, cum a știut că acesta și nu altul este drumul artistic pe care vrea să îl urmeze. Mai întâi mi-a explicat iubirea lui pentru femeie. Apoi a revenit la ceea ce eu cred că e manifestul său artistic, un efort îndreptat către frumusețe și autenticitate și opus oricăror forme de artificial, kitsch, superficial și irosire. „Am oroare de oameni care se

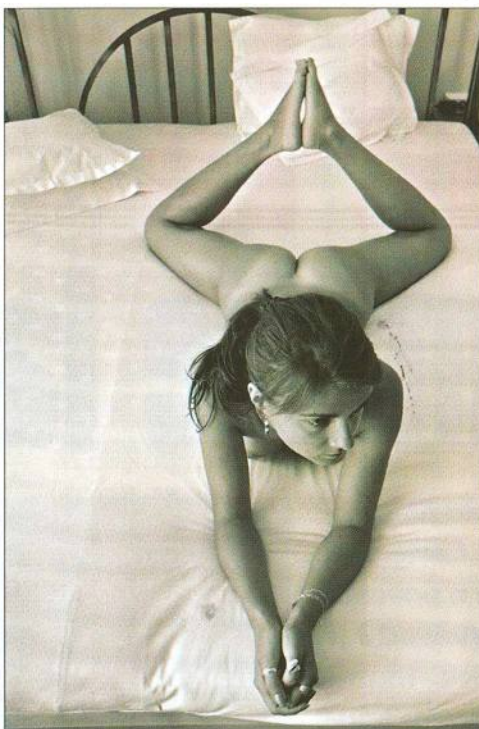
irosesc”, îmi spunea, convins că fiecare om trebuie să lase în urma sa ceva durabil, mai mult decât o casă și copii, ceva cu care să rămână în memoria oamenilor.

Nesațul cu care fotografiază femei, nuduri, trupuri feminine, priviri este alimentat de acest țel. „Îmi doresc să fotografiez cât mai multe nuduri posibile câtă vreme o să pot ține o cameră în mână, lăsând în urmă o viziune valoroasă a celei mai fascinante și bogate creaturi de pe pământ: femeia.” Să fie acesta ingredientul secret care îl face pe Crisbășan să intre – via Taschen – în elita celor mai buni fotografi de nuduri artistice din lume?

În anii în care lucra la *Playboy România*, Crisbășan a fost frustrat de constrângerea de a expune în revistă tipologii de femei care nu există, adică niște forme lipsite de conținut, în viziunea lui, doar zece la sută ele însele în amestecul de „chirurgie plastică și Photoshop”. Doar câțiva din echipa cu care lucra împărtășeau părerea lui, și anume că românul și-ar dori să vadă în *Playboy* femei pe care poate să le întâlnească pe stradă: „Pe vânzătoarea de la colț, pe colega studentă a fiicei, pe iubita băiatului lui, pe prietena nevastei, și nu niște fanteze, niște femei prefabricate, nu niște manechine, ci niște modele vii”.

De altfel, această abordare a dat roade în alte spații culturale decât cele ale României. Aici la noi rămâne de văzut cât de bine putem să înțelegem un asemenea artist, curajos și fără false pudori, dar servitor devotat al frumuseții și libertății ființei umane. Pentru Cristian Crisbășan libertatea este aceea de a lăsa

Devenire

Femeia

lumii un lucru valoros, ceva ce vine din adânc, din ceea ce ești și pentru care ești mândru și fericit la gândul că îți va supraviețui.

„Majoritatea femeilor ar vrea să pozeze”, îmi spune Crisbășan care, numai pentru albumul *digital_sessions*, a trimis la Daab 1.500 de fotografii din care editorii au ales 168. „Multora le este frică dintr-o mulțime de motive, au prejudecăți, dar știți ce interesant este când le simți că

unde, adânc în sufletul lor ar vrea să poată să își permită libertatea să facă asta? Am fotografiat și femei care aveau o părere foarte proastă despre ele și când s-au văzut în imaginile mele le-am reclădit imaginea de sine, încrederea de sine.”

Când vorbește despre femei Crisbășan are un discurs neașteptat. Susținător neclintit al superiorității femeii față de bărbat, artistul își recunoaște destinul în întregime marcat de femei, atât în *fashion* cât și în arta fotografică. „Pe femeie nu poți să o subjugi pentru că de fapt nu se întâmplă nimic din ceea ce nu vrea femeia, singura șansă este să îi fii partener. E ca în relația dintre regină și cavaler în Evul Mediu – chiar dacă a

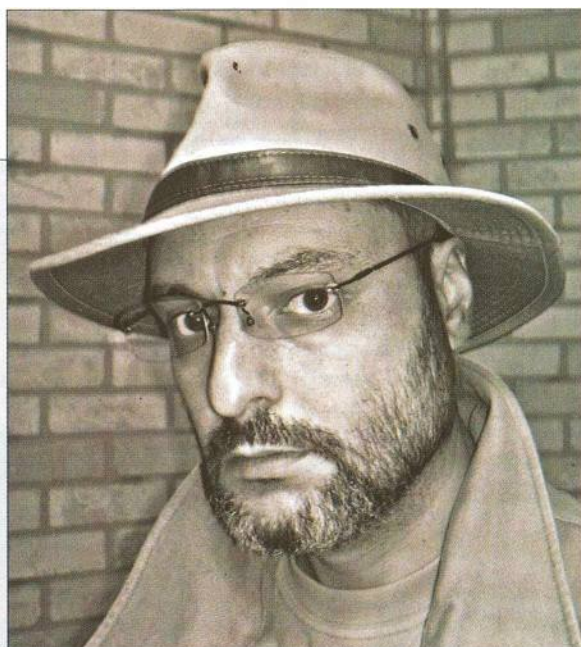
petrecut noaptea în iatacul reginei și i-a apărut tronul cu sabia sa, cavalerul nu știe dacă nu cumva a doua zi regina va ordona să i se taie capul”, spune Cristian.

Fotografiile lui Cristian se revendică din această credință puternică în femeie, ca sursă („bărbații se nasc din femei, dar femeile se nasc tot din femei”). Și pentru că izvorăsc de aici, creează, fără probleme, exact acele emoții pe care le poți avea în fața nudurilor lui Botticelli, de exemplu. Când privești *Nașterea lui Venus* nu vezi o femeie goală, cu părul lung, acoperindu-i pudic zona pubiană, ci femeia de care ești gata să te îndrăgostеști, ființa din care provenim toți, sânul dător de alinare, puterea și fragilitatea coexistând.

Nu cred că artistul nostru fotograf s-a gândit să se compare cu Botticelli sau cu oricare alt nume strălucit al picturii mondiale. Dar dragostea cu care privește femeia – cu ochii și cu obiectivul – iubirea cea care înțelege, respectă, admiră și nu schimbă, este întotdeauna, fără greș, drumul care îl duce către un act artistic, către un nud artistic, către fotografie erotică și nu pornografie. Diferența este dragostea.

Acum, în loc să cântărești adevărul acestor spuse, întoarceți-vă la paginile cu fotografiile lui. Observați acea privire sigură, puternică pe care o au femeile care i-au pozat? „Ca și când fiecare dintre ele ar ști cu precizie care este puterea și atracția pe care o exercită asupra bărbatului din fața lor”, comentează Dian Hanson, prefăcându-l pe Crisbășan, în antologia Taschen.

text **Diana Voicu**

Cristian Crisbășan, mini-biografie

● 39 de ani, studii de arte plastice ● Căsătorit, tatăl a doi copii (Alexandra și Vladimir) ● Cariera de început ca jurnalist (*Cotidianul*) și critic-comentator de modă ● Director Fashion & Style la *Playboy*, director editorial la *Madame Figaro*, fotograf invitat la *HighLife*. ● În ultimii șase ani semnează rubrica *Kitschul de toate zilele* și, mai apoi, *Nevoia de modele* din suplimentul de duminică al *Ziarului Financiar* ● 2001 – trimite fotografii la www.michelle7.com, un site de fotografie nud și erotică, proiect al *New Age Publications*, New York; e remarcat de Jack Gilbert și portofoliile îi sunt expuse; curând e contactat și de *Stern* care îl expune în galeriile virtuale ale secțiunii *lifestyle* a

publicației <http://www.stern.de/lifestyle/liebesleben/> ● 2002 – ca urmare a celor 10 galerii virtuale pe *Stern*, e căutat de editorul Ralf Daab, cel care s-a îngrijit de debutul său ● 2005 – apare albumul *digital_sessions*, distribuit în 50 de țări, și primul tiraj se epuizează în șase luni; la scurt timp este lansat și în România ● 2006 – Taschen îl contactează pentru a-l include în antologia celor mai buni 100 de fotografi contemporani de nud ● 2007 – Antologia Taschen *The New Erotic Photography*, reunind 82 de artiști în selecția finală, apare pe piață incluzând patru creații ale sale (cele pe care le publicăm și noi) și un crochiu al editorilor.

SHANGRI-LA

De la fantezie la realitate

Orville Schell – Tibetul virtual: Căutând Shangri-La de la Himalaya la Hollywood: „Cartea lui Herrer (Șapte ani în Tibet) a oferit o poveste fabuloasă despre un tărâm izolat, străvechi și misterios, ale cărui spații deschise, munți maiestuoși și religie mistică reprezentau opusul a tot ceea ce cunoscusem.”

De la străvechea legendă a Shambhalah – ținutul ezoteric și totodată material – la mai noua credință în existența misticului Shangri-La, exotica religie budistă a alimentat de câteva secole încoace dorința occidentalilor de a descoperi Tărâmul Eternei Fericiți. Dar unde se află de fapt Shangri-La?

Orizont
pierdut

Zhongdian

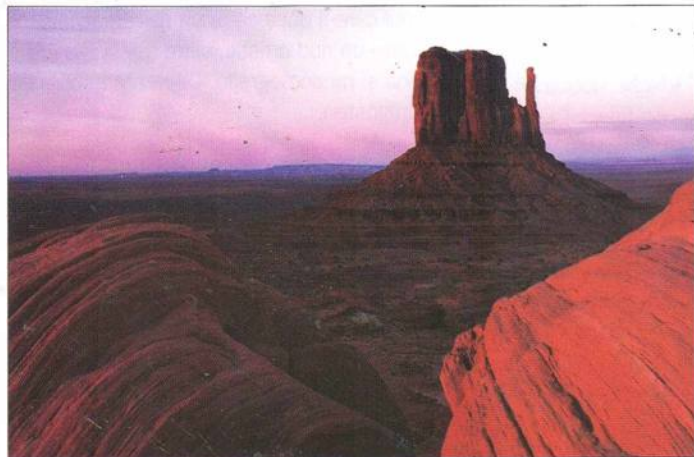
Fantezia despre ținutul mitic Shangri-La nu este de proveniență orientală. Mai mult decât atât, aceasta este de dată relativ recentă. În 1933, James Hilton a publicat o carte extrem de faimoasă în lumea occidentală: *Orizont pierdut*. La începutul anilor 1920, un avion de pasageri se prăbușește în Asia, pe malurile unui râu. Supraviețuitorii întâlnesc câțiva călugări budiști de la un templu din apropiere și le cer ajutorul. Călugării îi duc la o lamaserie extrem de frumoasă, plină de fructe nemaiîntâlnite. Călugării păreau tineri, deși spuneau că au câteva sute de ani. Locul

idilic se numea Shangri-La, expresie chineză ce înseamnă „Paradisul pe Pământ”. Cartea a fost ecranizată în 1937 de către Frank Capra și a primit *Oscarul* pentru cel mai bun film. Unii pretind că Shangri-La-ul lui Hilton nu există în realitate. El ar fi împrumutat doar termenul de la numele unei trecători din Vârful Everest, Changri La, „La” însemnând în tibetană „trecătoare”. De la 1933 încoace alții caută cu fervoare locația geografică a Shangri-La. Mai mult decât atât, la sfârșitul anilor '30 s-a înființat grupul de hoteluri de lux Shangri-La. Tocmai Hilton și Shangri-La

sunt, în prezent, primele două cele mai mari grupuri hoteliere din lume.

Prototipul „Paradisului pe Pământ” descris în romanul lui Hilton se regăsește, în funcție de credincioși, de la Hunza, în lanțul muntos Karakorum din Pakistan la Bhutan, Mustang și alte regiuni din zona Himalayei.

Cei mai mulți adepți optează însă pentru orașul Zhongdian din prefectura chineză Yunnan din Tibet, care s-a auto-proclamat Shangri-La încă din 1997. În vara anului 2002, prin hotărârea oficială a

Hunza

Regatul
Bhutan

Mustang

guvernului chinez, denumirea de Zhongdian a fost schimbată în Shangri-La. Turismul a crescut de atunci vertiginos în zonă. În acest oraș de 140.000 de locuitori, călugării circulă pe motociclete și își cumpără ultimele modele de celulare din magazine superdotate care se află alături de tarabe unde se vând bucăți de unt de yak și mățuri făcute din părul aceluiași animal specific tibetan. Începând din 1995, guvernul chinez a cheltuit deja 500 de milioane de dolari pentru modernizarea orașului și plănuiește să mai cheltuiască și mai mult

furile munților Himalaya, care ating până la 8.600 de metri. Capitala ținutului este Gilgit. Budismul a fost religia oficială a zonei din sec. IV până în sec. XI. Mulți credincioși susțin că Valea Hunza ar fi tocmai mirificul Shangri-La descris în romanul lui Hilton. Oamenii din acest ținut sunt renumiți pentru longevitatea lor, asemănătoare cu cea a călugărilor evocați în *Orizont pierdut*. Vizitatorii sunt încântați de culoarea locală a zonei, cu oameni care poartă costume tradiționale budiste și cu locuințe construite în stil vechi.

că Bhutan-ul este ultimul regat budist de tip mahayana – cel al marelui vehicul, religie de tip tibetană. Datorită frumuseții sale naturale este supranumit Regatul Dragonului. Thimpu este capitala, iar Paro un alt oraș de interes major pentru cei care caută adevăratul Shangri-La. Poate merită să renunți la fumat ca să vezi acest ținut mirific, rămas parcă același ca acum o eternitate.

Nu, nu este vorba de modelul de Ford, ci de unul dintre posibilele Shangri-La. Este un principat aflat în nordul Nepalului, la granița cu Tibetul. Mustang e supranumit Regatul Interzis, căci Nepalul nu are nici un interes să facă reclamă acestui teritoriu ai cărui locuitori sunt buđiști mahayana fervenți, într-o țară cu o religie oficială hindusă. Numai un număr strict limitat la 300 de turiști sunt admiși anual în zonă. Mustang-ul este un teritoriu predominant arid, marcat din când în când de lamaserii ieșite parcă dintr-un alt timp. Izolarea sa și vecinătatea spectaculoșilor Himalaya i-au adus, fără îndoială, reputația de Shangri-La.

Acestea sunt principalele locuri renumite a fi adevăratul Paradis pe Pământ. Multe alte orașe sau ținuturi au încercat să exploateze turistic eventualitatea lor de a fi Shangri-La, dar acestea din urmă nu sunt nicidecum în top. Există sau nu Shangri-La cu adevărat? Locul comun al orașelor sau teritoriilor prezentate aici este că ele sunt sau măcar au fost ținuturi în care a predominat budismul de tip mahayana. Tibetul însuși este cea mai veridică locație, acesta fiind totodată ținutul în care s-ar afla, conform unei legende din sec. VII, teritoriul mitic Shambhalah către care migrează, printre alții, și doctorul Honnigberger din povestirea lui Mircea Eliade. Nu poate să nu ne frapeze asemănarea între Shangri-La și Shambhalah. Conform celor mai vechi scripturi, Shambhalah se află în regiunile Himalayei. Este încercuit de munți cu vârfuri acoperite de zăpadă, ale căror ghețari strălucesc precum cristalele. Nimeni dintre cei care nu aparțin spiritual de acest teritoriu nu poate să treacă de ei. Nu se mai aude niciodată despre cei care pleacă spre Shambhalah. Aceștia fie rămân în acel paradis terestru la infinit, fie sunt uciși în încercarea lor de a ajunge la țintă. Unii susțin că Shambhalah este doar un ținut mitic de natură ezoterică. Dar actualul Dalai Lama a declarat cu fermitate: „Shambhalah constituie o existență materială și se află pe acest Pământ”. Și Shangri-La are atunci șansa de a fi nu numai o proiecție a imaginației occidentalelor încântați de tot misterul care înconjoară Tibetul.

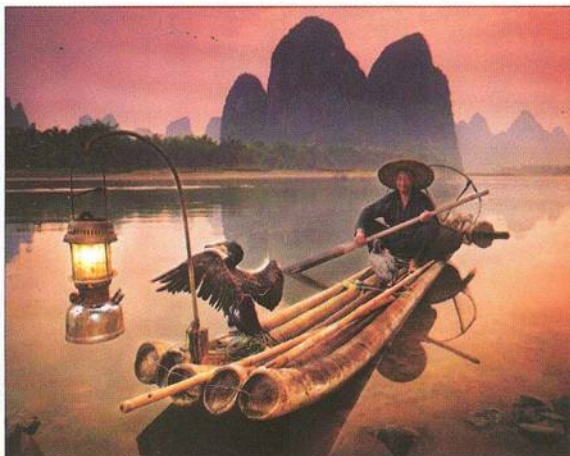
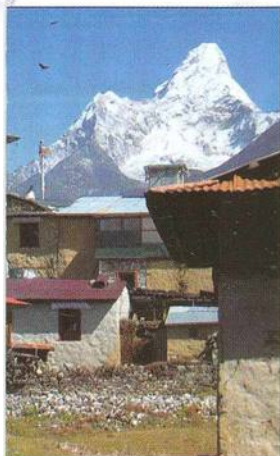
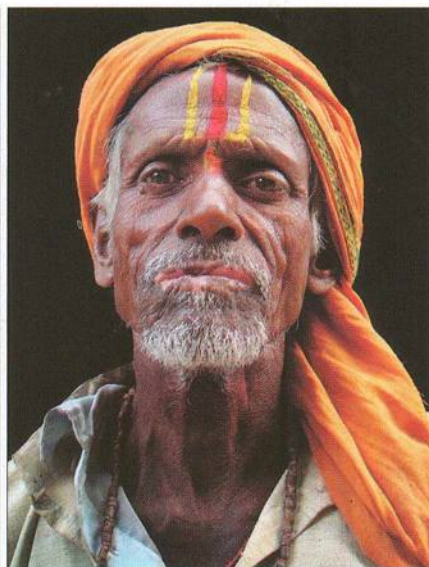
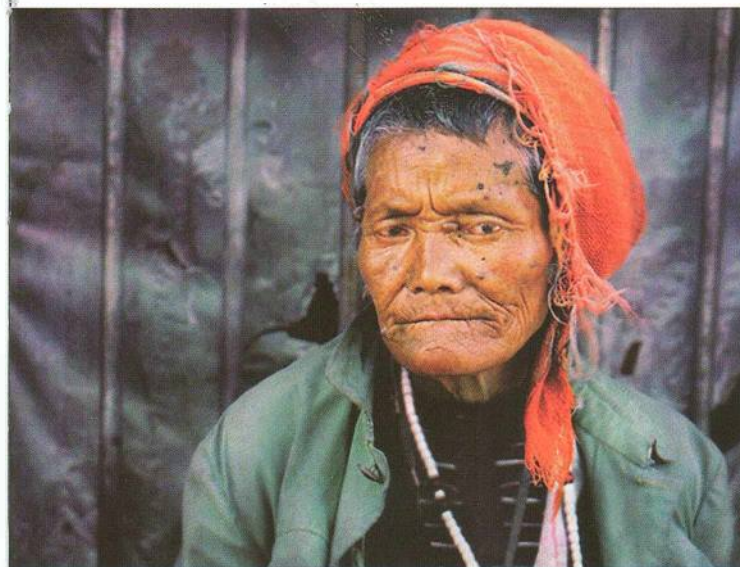
lex Claudia Golea

Will the
Really
Shangri-La
Please Stand
Up?

de acum încolo. O șosea suspendată modernă leagă Shangri-La cu capitala provinciei Yunnan, Kunming, și cu capitala Tibetului, Lhasa. Orașul are toate atuurile pentru a atrage turiștii. Când soarele strălucește peste culturile de floarea soarelui care acoperă platoul din imediata apropiere a cetății, întinzându-se către vârfurile lanțului muntos Hengduan, acesta este, fără îndoială, unul dintre cele mai spectaculoase locuri de pe glob.

Hunza se află în nordul Pakistanului, într-un decor spectaculos, dominat de vâr-

O altă locație suspectată a fi Shangri-La este regatul budist Buthan, protejat de lume de maiestuoasele vârfuri înzăpezite ale munților Himalaya. Bhutan-ul, un teritoriu mirific, cu oameni longevivi și un mod de viață sănătos, purtând veșnic costume tradiționale budiste, de multe ori din mătase, nu caută, precum celelalte proclamate Shangri-La, să atragă prea mulți turiști. Numai cei care respectă cu strictețe valorile budiste ale țării și legile sale cam intolerante – Bhutan-ul a interzis complet fumatul în luna noiembrie a anului trecut – sunt bineveniți aici. Este interesant de știut

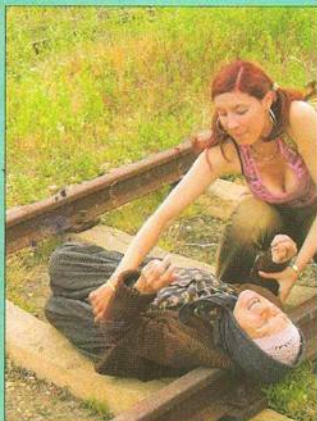
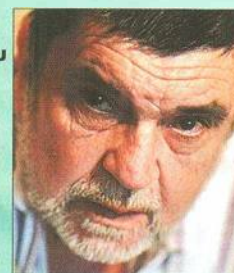

by
oriflame

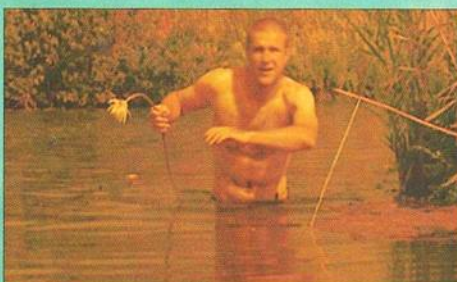
natural swedish cosmetics

Legiunea străină

Horia Pătrașcu

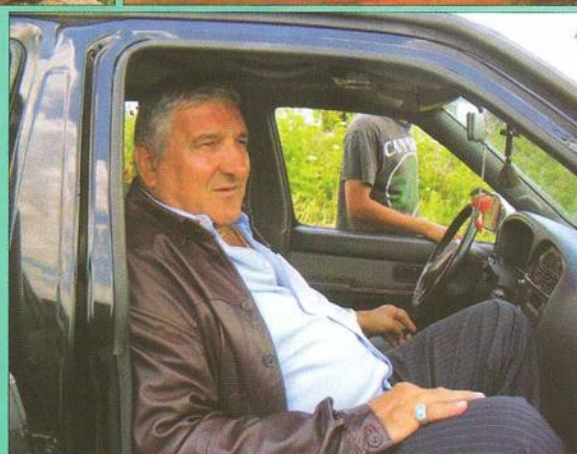

„Legiunea străină”
România, 2007 – 105 minute
Distribuit de: FUGASIN & SON

Multă disperată-amărăciune s-a adunat în sufletul acestui regizor de primă mână care se numește **Mircea Danieliuc** (autor al neuitatului *Iacob* – și nu numai!), care ne aduce, iată, pe ecrane, ultimul său film finalizat după aproape doi ani de la începerea producției, din motive financiare extra-artistice și stupid-birocratice: o „comedie” feroce, interpretată *magistral* de către niște necunoscuți și demonstrând (a câta oară?!) înaltul profesionalism și imensa sa sinceritate în a dezvălui nu doar imensele tare, cât mai ales năuceala unui popor mintit sistematic de peste 18 ani încoace...!

Filmat aproape exclusiv „din mână” de către operatorul **Gabi Kosuth** (și într-o dominantă sepia, perfect adecvată decorului dezolant – o combinație amară între locuințe în ruină, stâlpi cu cablurile din cupru furate sau „intenții” de noi construcții, lăsate încă în paragină chiar înainte de a fi finalizate, *Legiunea străină* urmărește, pe diverse planuri

(poate prea multe!), întreaga harababură mediatică în care se zbate un grup de moldoveni încrezători până la prostie, amăgiți de promisiuni deșarte: ei își oferă banii chivernisiți cu greu ba unui escroc care îi ademenește în a se angaja într-o fracțiune

militară occidentală (excelent interpretat de către singurul nume mai cunoscut al distribuției – **Rică Răducanu!**), sau se lasă escrocați de către un primar tembel, sau pleacă dracului la căpșuni... etc. etc. (Ba unul chiar și moare de-a binelea într-un accident stupid – pare-se în Austria! – și, aici fiind singurul moment „grosier” al lui Danieliuc: este trimis poștal în patria-mumă, într-un coșciug superb din mahon lustruit... dar având toate organele interne... *lipsă!*).

Una peste alta: un film dur, „incomod” ca mai toate filmele acestui regizor, folosind injurături sau expresii vulgare care nu-i mai pot deranja decât pe „puriștii” ce mai cred, încă, precum că România (chiar și intrată, bândăbâc, în *leuropa!*) include o națiune de oameni sensibili și puri, adică o originală adunătură de 20 de milioane de uși de biserică, puse una peste alta...!

Mai reproduc, în încheiere, o frază a lui Mircea Danieliuc, extrasă dintr-un recent interviu: „Nu mai merită să profesezi regia de film. Este o meserie lipsită de demnitate. Tot timpul trebuie să bați pe la uși, să cauți, să aduni bani. Cred că, mai devreme sau mai târziu, o să mă retrag”.

...Și asta în timp ce niște tineri cinești români au obținut (numai ei știu prin câte chinuri!) rezultate spectaculoase...!?

Păcat...!

Juno

„Juno” – SUA, Canada, Ungaria – 2007 – 96 de minute
Distribuit de: MEDIA PRO PICTURES

Sweeney Todd: Bărbierul diabolic din Fleet Street

by
oriflame

natural swedish cosmetics

„Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street” – SUA, 2007 – 116 minute
Distribuit de: „INTERCOM FILM”

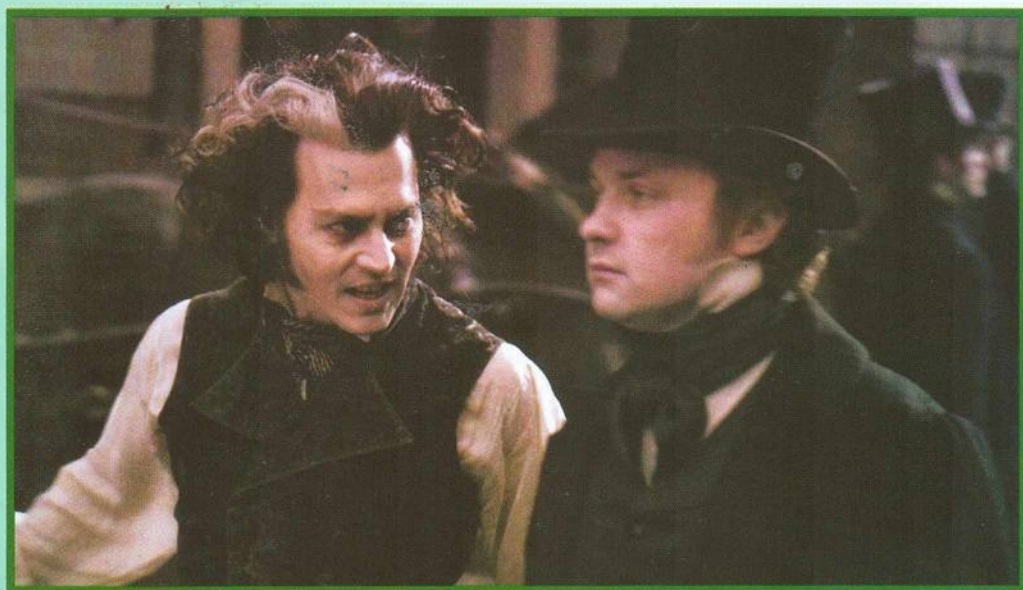
peste noapte în urma „turcilmstanului” său produs cinematografic numit *Borat* (și care se pare că a rămas dator cu câțiva buni dolari unor familii de țigani dintr-un sat românesc, ce i-a folosit bașbuzucului drept nu doar pasageră, dar și extrem de ieftină locație!), pre numele său de „vedetă”: **Sasha Baron Cohen** (!!).

Să fim însă obiectivi: filmul de care ne ocupăm aici a primit două premii *Globul de Aur* (cel mai bun actor, și film muzical), și mai are și trei nominalizări la *Oscar* (actor, scenografie, costume). El se pretinde a fi un *thriller-muzical* (să oitem, însă, contradicția în termenii!) și are drept „story” povestea unui condamnat pe nedrept, a cărui familie e distrusă, și care revine dornic de o justificată și cruntă răzbunare asupra celor care i-au nenorocit viața: se angajează bărbier, taie beregățile celor vinovați, iar *carnea cadavrelor este folosită*, de

către gazda sa – oarecum complice! – drept *tocătură pentru delicioasele ei plăcinte*.

Suntem în zona unui *thriller*? Ba chiar... *horror*? Firește că suntem!... Interpretii cântă tot timpul! Firește că e și un „muzic-hool” (iar Johnny poartă un soi de „perucă-vâlvoi-incendiar-brumată” – firește, băi, că poartă: ce-ați vrea, să fie *chef*?!).

Și-atunci, de unde Doamne!, afurisita asta de senzație că – în acest film – *ceva nu se leagă*...?! ■

Pentru admiratorii acestui mare actor care se numește **Johnny Depp**, (*Charlie și fabrica de ciocolată*, *Donie Brasco*, *Don Juan DeMarco*, *Pirații din Caraibe...* etc.), acest film este, fără îndoială, *derutant*...!

Și asta cu toate că: e o ecranizare a renumitului muzical scris și compus de **Stephen Sondheim**; scenariul îi aparține lui **John Logan** (*Gladiatorul*!); regia e semnată de **Tim Burton** (*Batman*, *Atacul marțienilor* etc.); că, în film, însuși Johnny Depp cântă „de la cap la coadă” câteva melodii și o face absolut spectaculos!; că, în fine, pe peliculă mai apare – chiar și dacă într-un rol secundar – acel interpret englez ciudat de vulgar, devenit celebru

Cu patru nominalizări la *Premiile Oscar* (cel mai bun film, regizor, scenariu și actriță în rol principal!), a fost programat pe ecranele noastre – cu lăudabilă promptitudine! – acest adorabil și sincer film, care crapă pur și simplu zidul betonat de canoane (sex, violență, comic infantil etc.), cu care ne-a obișnuit, mai ales în ultimii ani, cinematografia de peste Ocean...

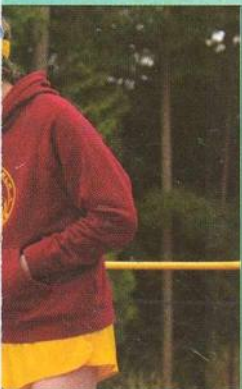
Povestea e simplă: o puștoaică, de numai 16 ani și elevă, inteligentă peste medie

și ușor-plectisită de anumite conveniențe, dar și mânată de o curiozitate sexuală specifică vârstei – provoacă, ea, o relație fizică cu prietenul, coleg de liceu și clasă, un tip oarecum sportiv și mai ales tembel... și rămâne însărcinată! (Acceptăm cu seninătate criticile moralistilor români care consideră asta o blasfemie, în timp ce tolerează, zâmbind pervers, măritatul țigăncilor la nici 13 ani... – **n.a.**).

Problema care se pune, imediat, este nu atât reacția părinților celor doi – și care este absolut superbă și logică, în contextul unui mod de trai „civilizat-asumat”(!), cât imensa responsabilitate de care dă dovadă fata: ea este hotărâtă să „cedeze” copilul încă nenăscut – dar care se va

naște, totuși! – unei familii dornice să adopte o astfel de progenitură întrucât, ea, această familie, nu este capabilă de un astfel de produs...! Și, de aici, o serie de încurcături care mai de care mai nostime și în care „morală de gang” dispăre, în favoarea unui comportament normal și mai ales benefic pentru toată lumea...!

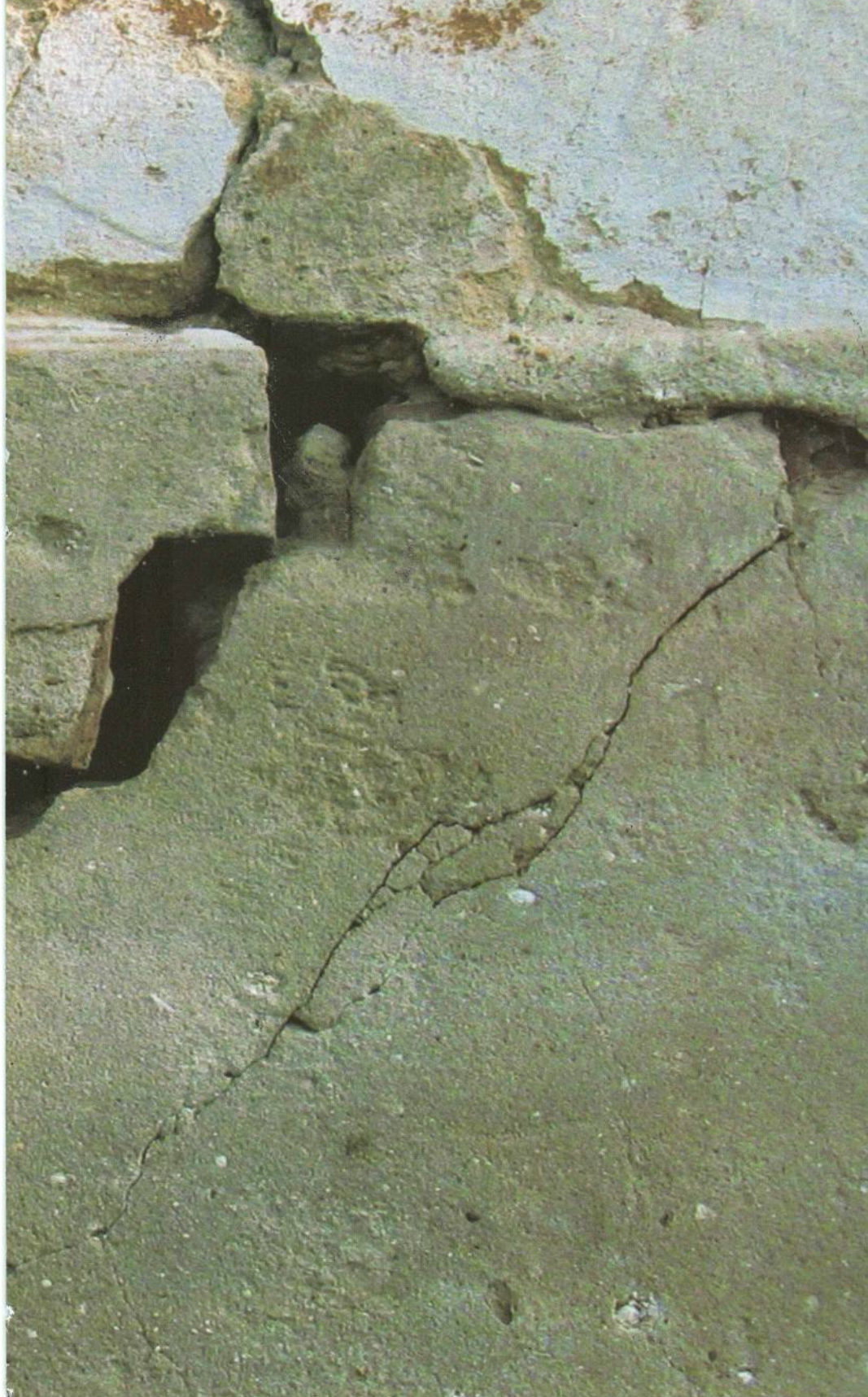
(Fascinantă în rolul Junei, puștoaica de 16 ani – actrița **Ellen Page**, de 20 de ani, și care și-a făcut un nume, încă de la zece ani, primind un premiu pentru un film de televiziune – urmat de multe, multe altele!).

ASIBAN

ASIGURARE - REASIGURARE

Casa ta vrea să-ți spună ceva!

Ascult-o până nu e prea târziu!

Asigurarea pentru locuință oferită de ASIBAN vă protejează împotriva riscurilor de incendiu, cutremur, inundație, precum și alte riscuri care vă pot amenința proprietatea. De asemenea, protecția asigurării se poate extinde și asupra bunurilor aflate în locuință.

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE!

www.asiban.ro

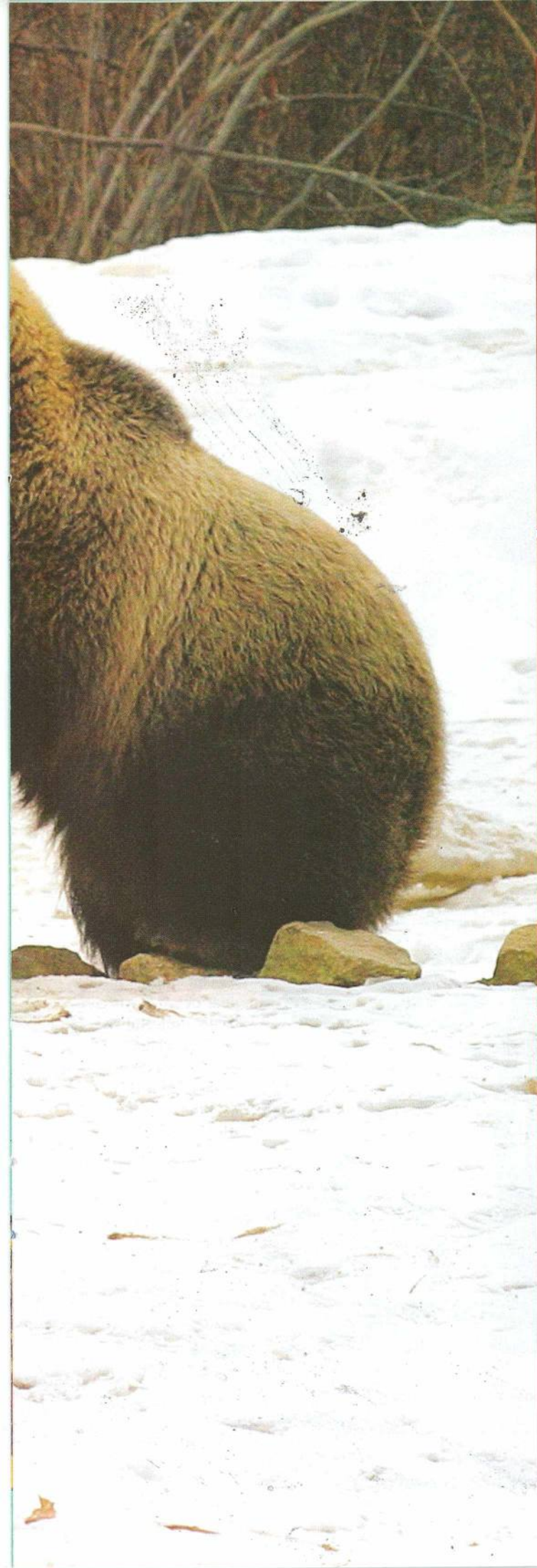

fotoreportaj

În ultimii ani, românii au găsit încă o modalitate originală de-a se face de râs în fața Europei: cu urșii! Îi filmăm la nuntă în Poiana Brașov, mâncăm cu ei la o cârciumă din Sebeș, îi punem de pază la Fabrica de uraniu din Feldioara, îi învățăm să se închine, în post și rugăciune, la Mănăstirea Cotmeana.

În locațiile amintite, și în multe altele, urșii au fost transformați în „obiecte de decor”. Înfometăți, ținuiți în cuști ruginite. Ca să aibă turiștii la ce se holba! Până când grozăvia a ajuns la urechile *World Society for the Protection of Animals (WSPA)*. De unde s-au pus la bătaie două milioane de euro. Pentru rezervația de la Zărnești. În care urșii cu pricina și-au recăpătat libertatea.

Proiect de libertate pentru urși

Animalele sălbatice au fost smulse din ghearele oamenilor cu ajutorul Gărzii Naționale de Mediu

Cristi a fost primul locatar al Rezervației *Liberty*, din Zărnești. Este și decanul de vârstă al comunității, are 28 de ani. Și vreo 400 de kilograme. Când a fost adus aici, în august 2005, părea doar amintirea tristă a unui animal sălbatic. După câteva luni de carantină, cu analizele și tratamentele medicale de rigoare, namila și-a revenit. Atât de bine, încât și-a sărbătorit prima porție de libertate. Cu o bucurie aproape umană. Lăsat de capul lui, în rezervație, s-a tăvălit în noroi, s-a ridicat în două labe, s-a uitat la cer... Apoi a îmbrățișat un copac.

Între timp, în rezervație s-au adunat 30 de urși. Care de care mai frumoși, dar cu povești cel puțin ciudate. Doamna Cristina Lapis, președinta Asociației *Milioane de prieteni*, care gestionează proiectul WSPA, susține că a fost o adevărată aventură să smulgă urșii din ghearele oamenilor: „Îmi spuneau că sunt proprietari, că e ursul lor! Or, în România ursul este socotit patrimoniu național, nu există proprietari, doar că l-au furat, l-au ademenit din pădure și apoi l-au ținut închis. Mi-au cerut, evident, și o grămadă de bani, zeci de mii de euro. Nu am plătit nimic, am refuzat ideea de piață, în care cumpărăm și vindem urși. Sunt animale sălbatice și deținerea lor este interzisă prin lege. Cu ajutorul Gărzii Naționale de Mediu, respectiv sancțiunile de rigoare, parcă începem să învățăm și noi asta!”

Rezervația se întinde pe 60 de hectare, teren dat spre folosință de Primăria Zărnești. Urșii au la dispoziție păduri și dealuri, piscine naturale, pe cursul unui pârâu, și bărloguri „de cinci stele”, din

lemn, piatră și pământ, pentru hibernare. Nu lipsesc, evident, bunătățile de tot felul: fructe, legume, cozonaci, miere,

male. De la director până la îngrijitor, toată lumea moare de dragul urșilor. Îi tratează ca pe niște copii, îi răsfăță, le

cunosc preferințele, tabieturile, prietenii, iubiturile mai mult sau mai puțin secrete. Cine cu cine se place, cine cu cine se pupă. Maria, de pildă, e topită după Maci. Ea, puștoaică, are doar trei ani, el, enorm și „cam trecut”. Sunt ca șoarecele și elefantul, dar asta nu-i împiedică să se hărjonească toată ziua împreună. Sau, mă rog, până când apare Viorel. Masculul dominant, considerat, până de curând, cel mai fioros urs în captivitate din România. La Hăteș, unde a stat închis, a smuls mâna unei femei, printre grății. Aici, însă, în libertate, pare pașnic și pus pe șotii. Dar fără să se apropie foarte mult de gardul electric care împrejmuiește rezervația. L-a testat, cum să nu, dar nu i-a prea plăcut. Nici musafirii nu sunt tocmai pe gustul lui. Apropo de vizitatori, sunt primiți doar în grupuri organizate. Ideea este că acest teritoriu aparține urșilor, iar oamenii pot intra doar pe căi foarte civilizate. Proiectul va continua prin construirea unor pasarele speciale, astfel încât turiștii, însoțiți de ghid, să vadă rezervația fără să deranjeze locatarii. Între timp, continuă „naționalizarea” urșilor. Alte bătălii, alte amenințări din partea „proprietarilor”, alte negocieri. Mai de bunăvoie, mai cu Garda de Mediu, în Rezervația de la Zărnești vor fi aduși

încă 30 de urși. Ținuți, deocamdată, în captivitate.

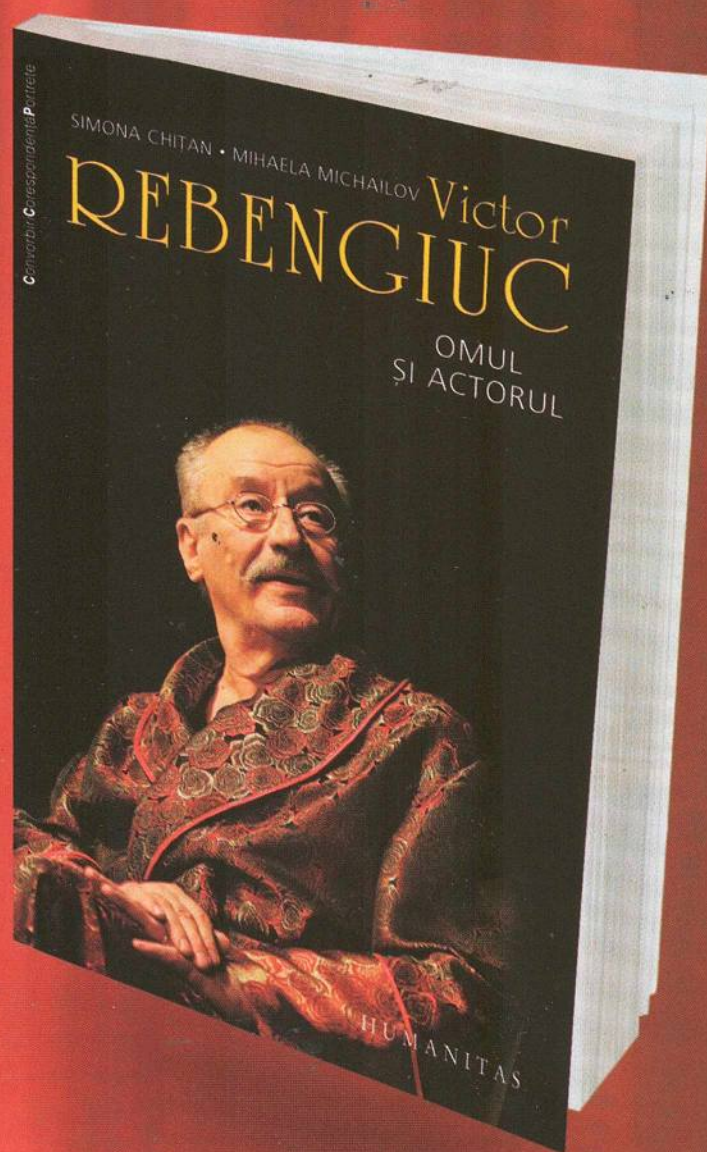
pui, pește. Hrana e pusă în locuri diferite, astfel încât animalele să caute, să-și antreneze instinctele naturale. Cel mai important lucru din „dotarea” rezervației, însă, este dragostea pentru ani-

text Liliانا Petruș
foto Octavian Tibăr

SIMONA CHIȚAN • MIHAELA MICHAILOV

VICTOR REBENGIUC

OMUL ȘI ACTORUL

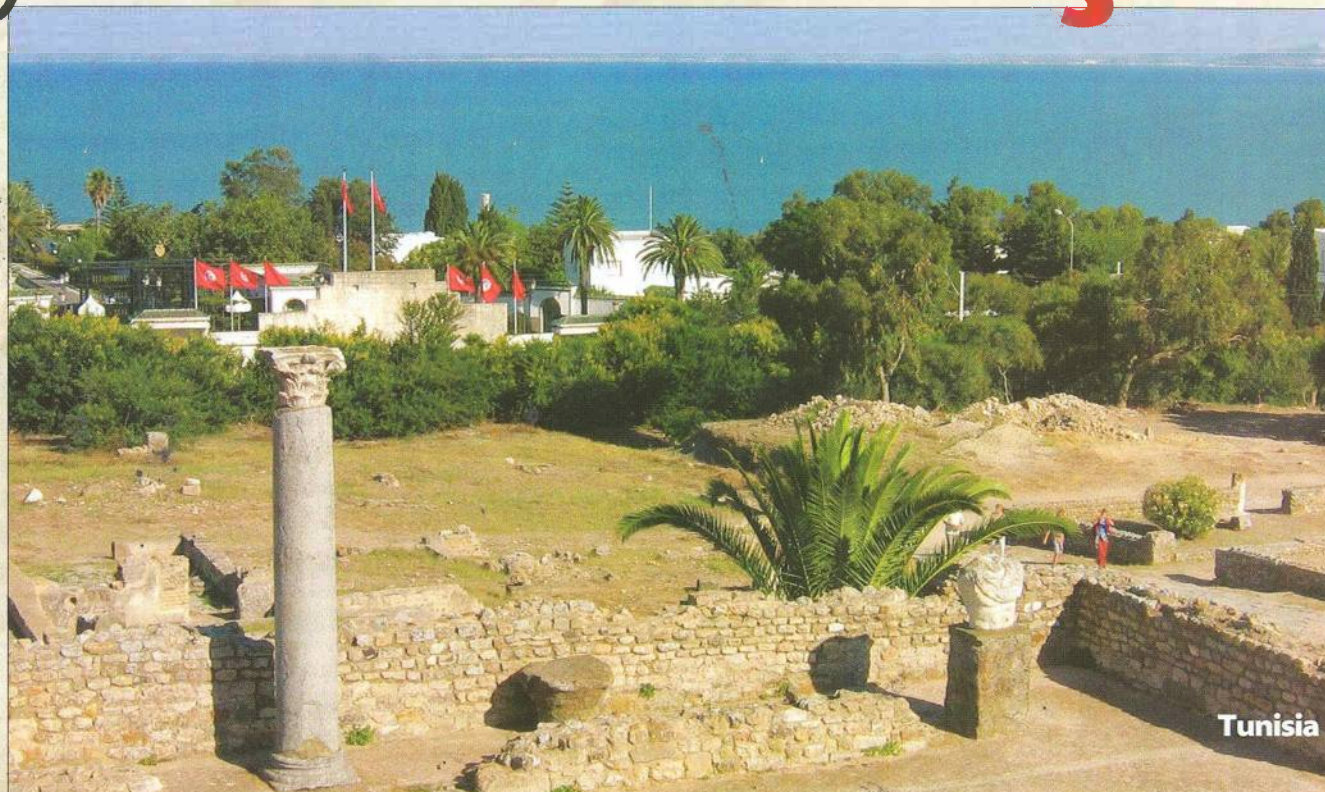

„Victor Rebengiuc face parte dintre acești foarte mari actori care au primit de la Dumnezeu darul de a fi perfecți în toate vârstele lor și care au știut să găsească în ei forța de a susține cu strălucire acest dificil har.“

Horia-Roman Patapievici

Sejururi de Paște

Iată cele mai bune propuneri pentru o vacanță perfectă în perioada Paștelui: Tunisia, Malta, Creta, Rhodos, Cipru.

St Tropez tunisian

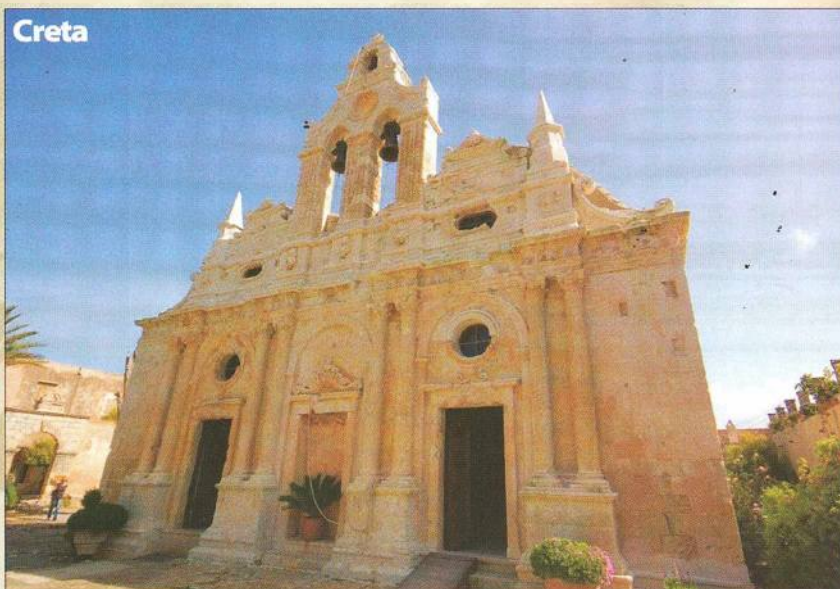
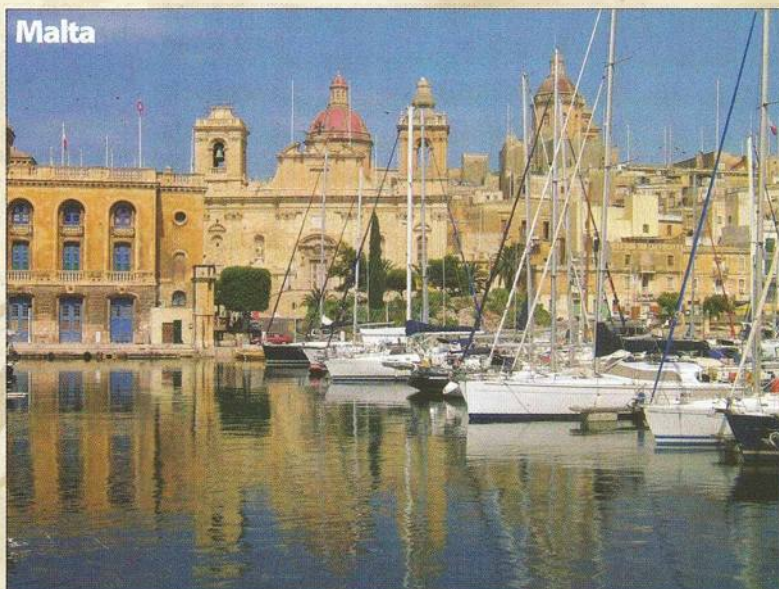
Când am auzit că românul George Sebastian a fost primul aristocrat care și-a făcut o vilă în Hammamet, m-a încercat un sentiment de mândrie națională. Și m-am grăbit să-i vizitez casa de inspirație maură. Acum, ea găzduiește Centrul Cultural Internațional, un loc perfect pentru diverse simpozioane și evenimente culturale. Pe vremuri, George Sebastian a sugerat oficialităților tunisiene ca nici o locuință din Hammamet să nu fie mai înaltă decât un

palmier. Nu bănuia el că micul sat pescăresc se va transforma într-o stațiune modernă, un St Tropez african, cu plaje aurii, hoteluri sibiritice, grădini luxuriante, lămâi, portocali, ficuși, leandri etc. După ce m-am târguit în *souk*, cumpărându-mi câțiva rucsaci din piele de cămilă, m-am oprit la cafeneaua *Sidi Bou Hdid*. Mi-a plăcut cum îmbrățișa pereții Medinei, cu tot cu vechiul castel de la Mediterană. M-am trezit într-o atmosferă exotică, tipic tunisiană, am sorbit un ceai de mentă și am ronțait câteva nuci prăjite, apoi am ras

un fresh de portocale și am încercat o narghilea cu aromă de mere.

Distracție în St Julian

Dață ar fi să recomand ceva din Malta, mi-ar fi foarte greu, pentru că mi-a plăcut tot. La Valletta, capitala cu aer medieval, și străzi înguste de culoarea mierii, templele megalitice de la Hagar Qim sau relieful stâncos uimitor. Am admirat Fereastra Albastră, o arcadă de dimensiuni uriașe săpată de apa mării,

I-am căutat pe Ulise prin Gozo, dar fusese deja eliberat de Calypso, am făcut un tur al arhipelagului, ajungând și la Comino, unde m-am trezit în cea mai frumoasă lagună albastră pe care-am văzut-o vreodată. Dar, parcă St Julian mi-a mers cel mai mult la inimă. Yachturile albe din marină se oglindesc tulburător în luciul mării. Promenada de la malul mării se întinde pe mai multe mile. E cel mai popular loc de întâlnire, cafenelele sunt aspiratoare de turiști, iar faleza e locul preferat al celor care se plimbă sau aleargă. Seara, atenția turiștilor se mută către Paceville, un cartier întreg de cluburi, discoteci, puburi englezești, baruri, cazinouri. Viața de noapte e fascinantă, nu există un club care să semene cu altul, se cântă karaoke, se dansează pe podele de sticlă, se ascultă muzica mixată de cei mai tari DJ din lume.

Seduția Cretei

Locul de naștere al lui Zeus mai are destul paradis de scos la mezin. Ce crezi că poți face în Creta decât să pășești cu mare atenție prin istoria și cultura homerică, bine condimentată cu busuioac și chimen? Miturile, legendele, relieful dramatic, combinația delicioasă a confortului din stațiuni cu trecutul pe care-l vei regăsi în siturile arheologice te fac să-ți dorești să revii cât de des poți. Eu am avut zile când am stat pur și simplu pe niște plaje idilice din sud și zile când mi-am condus mașina închiriată prin munți, descoperind peisaje și sate tradiționale care mi-au tăiat respirația. Într-o zi am explorat ruinele palatului Minoan și m-am oprit pe la câteva mănăstiri. Mi-a plăcut portul venețian din Hania. Și am intrat în istoria vechii cetăți vizitând micuța colecție bizantină din biserica restaurată, San Salvatore.

Lindos și zahăr cubic

Pereți văruiți în alb, un cer albastru, perfect, crânguri de măslini, smochini, apele azurii ale Mării Egee... Rhodos le are pe toate, ba chiar mai mult. De fapt și de drept, este una dintre cele mai populare destinații grecești, atrăgând valuri de turiști din martie și până în noiembrie. Mie unul mi s-a părut remarcabilă cetatea medievală a Rhodosului, iar interiorul împădurit al insulei mi-a etalat niște peisaje incredibile de frumoase. Lindosul e fascinant, cu ale lui case albe ca de zahăr cubic. Pe străduțele umbrite de viță de vie, măgărușii transportă turiști, de la baza muntelui până sus, în centrul dichisit cu magazine cu suveniruri. Plaja din Rhodos are alei de șindrilă, ca să nu te ardă nisipul în toii verii. Barurile și tavernele din cetate nu sunt chiar ieftine, dar nici peisajul nu-i de ici, de colo. După amiezele au loc petreceri cu tentă medievală, în timpul cărora se pregătesc fripturi de oaie și de porc în niște cazane imense, sau direct pe proțap.

Unde-i Dionisos...

În Insula Afroditei apusul se întâlnește cu răsăritul, iar spa-urile ultramoderne din stațiunile de la malul mării, împreună cu *kafeneiele* tradiționale din sate și cu munții cei verzi din spatele plajelor, alcătuiesc un tablou perfect. Coasta e locul preferat de amatorii de soare, în timp ce interiorul, cu satele pitorești, castelele medievale, mănăstirile ortodoxe, livezile de mandarine și crângurile de măslini e explorat destul de intens de bikeri. Paphosul e o stațiune care se concentrează în jurul unui port aglomerat, unde am găsit câteva taverne de-a dreptul delicioase. Cât am stat pe acolo am devenit aproape dependent de

vinul roșu de desert, *Commandaria*, așa că înainte de plecare am vizitat și Muzeul Vinului de unde mi-am cumpărat niște provizii pentru acasă. Am mai fost și pe la casa lui Dionisos, un muzeu cu mozaicuri romane. Asta când am putut să mă desprind de jacuzzi și de piscina privată, pe care le-am avut în resortul de lux în care am fost găzduit.

Text și foto: **Ciprian Enea**

Cele mai bune oferte de Paște

Agentia Tunisiana Travel

www.tunisiana.ro, 021/311.49.05

● **Tunisia:** Hotel Sindbad 5* – 522 euro/pers., cu demipensiune; tariful include: transport cu avionul, transferuri aeroport – hotel – aeroport, 7 nopți cazare, masa specifică, asistență turistică.

Agentia Malta Travel

www.malta.ro, 021/318.59.93

● **Malta – St. Julian:** Hotel Intercontinental – de la 566 euro/pers., cu mic dejun; tarifele includ: transport cu avionul, transferuri aeroport – hotel – aeroport, 4 nopți/5 zile, masa specifică, asistență turistică.

Agentia Cocktail Holidays

www.cocktailholidays.ro, 021/317.84.55

● **Creta:** Hotel 5* – de la 459 euro/pers. – taxe, zbor charter Tarom, transferuri aeroport – hotel – aeroport, 5 nopți cazare cu demipensiune.

Agentia Prestige Tours

www.prestige.ro, 021/319.77.94

● **Rhodos:** Hotel Rodian Amathus 5* – 589 euro/pers., cu demipensiune; servicii incluse: transport cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, 5 nopți cazare, masa specifică, asistență turistică.

Agentia Butterfly Tourism

www.butterfly.ro, 021/223.78.03

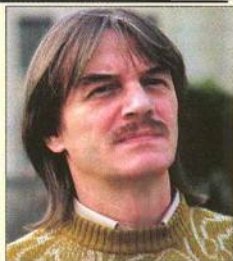
● **Cipru:** Hotel de 4* – de la 480 euro/pers.; tariful include: transport cu avionul, transferuri aeroport – hotel – aeroport, 5 nopți cazare cu mic dejun, asistență turistică.

Rhodos

Cipru

Tudor Călin Zarojanu

Stați liniștiți la locurile voastre!

Decembrie 1989. În România are loc o revoluție, combinată cu o lovitură de stat. Că mișcările de culise au **folosit** revolta (și contextul internațional) sau au **provocat-o** – nu mai are de mult nici o importanță. Oricum, România se scutură și ea, în sfârșit, de comunism, cu un intolerabil preț plătit în sânge. Sânge pentru care nu va răspunde nimeni, niciodată.

Încă din primele clipe se vorbește liber și cu entuziasm despre ceea ce trebuie făcut. Nu e mare filozofie. Nu e nevoie să inventăm roata – ea a fost inventată cu zeci de ani înainte și chiar reinventată, recent, de vecinii și tovarășii noștri de suferință, dincoace de Cortina de Fier. Nu trebuie decât să facem – în linii mari – ceea ce au făcut și ei.

Dar nu facem asta, nici o clipă și aproape în nici o privință. Ei au reconstituit proprietățile private repede și fără convulsii – noi am început procesul după un deceniu și suntem departe de a-l fi încheiat măcar azi. Ei au înlocuit, logic, stânga cu

dreapta, urmând să revină, eventual, la un **altfel** de stângă după ce liberalismul va fi urnit economia și societatea – noi am „înlocuit” stânga cu stânga, perpetuând slăbiciunile deja existente. Ei au deschis imediat arhivele, fără să invoce spăimoși „vânătoarea de vrăjitoare” (și, ca o confirmare, nici un ex-țurnător n-a primit meritele șuturi pe stradă) – nouă ne-au trebuit zece ani pentru a pune în funcțiune un organism care să gestioneze problema, și încă opt ani ca să aibă cu adevărat obiectul muncii.

Mare ne-a fost surpriza văzând că Occidentul tratează Orientul cu două măsuri diferite: Grupul de la Vișegrad este imediat luat în brațe, băgat în NATO și-n UE, în vreme ce pentru noi „ușa rămâne deschisă”. Oare de ce, oare de ce?

Cu chiu!, cu vai!, la un deceniu și jumătate după revoluția anticomunistă, România a ajuns și ea, aproape ultima, undeva. Ne-au acceptat în NATO în probabil ultimul val, iar în Uniunea

Europeană tot așa. De bine, de rău, s-au investit niște bani pe-acea – dar, atenție, majoritatea în zona serviciilor. Când să se „tragă” aici prima fabrică importantă, a ieșit scandal internațional! De bine, de rău, s-au retrocedat unele proprietăți și începuse, timid, devoalarea trecutului. Când, zbang!, cade securea: CNSAS funcționează neconstituțional. De când? Păi dintotdeauna, adică de fo nouă ani. Și de ce zicem asta abia acum? Pentru că judecătorii de la CC (iertăți prescurtarea) sunt ca ardeleanul care vroia să-și înjunghie prietenul maghiar pentru că „Voi, ungurii, l-ați omorât pe Mihai Viteazu! – Mă, ioane, asta a fost acu’ patru sute de ani! – No, io amu am aflat!” Amu când tocmai se luaseră la purcat dosarele magistraților. O coincidență, desigur.

Astfel, după 18 ani, românii sunt îndemnați din nou, cu o voce fermă: „Alo! Alo! Stați liniștiți la locurile voastre!”

Să faci ce spune Popa

Pregătindu-se să celebreze cvasidesființarea CNSAS, Dan Voiculescu s-a ținut de cuvânt și n-a mai candidat la șefia PC. Post pe care l-a obținut, la vot, Daniela Popa. Vot care a fost vehement contestat. Contestare care a fost și mai vehement respinsă de cel devenit Președinte de Onoare (frumos titlu, în deja-tradiția Cunesco-Quintus-Iliescu!). Problema e că Popa a obținut doar majoritatea simplă a voturilor și nu „jumătate plus unu”. Drept care victoria a fost primită cu huiduieli de către unii conservatori. Dar huiduielile trec, funcția rămâne. Cam atât despre PC.

Doamne, vino Doamne...

Decizia Curții Constituționale referitoare la CNSAS a fost dezbătută și pe dungă. A trecut în schimb necomentată reacția societății civile: nu mai puțin de 23 de ONG-uri au reușit să strângă la Universitate, într-un protest, vreo trei sute de oameni – cinci sute, după sursele cele mai generoase. Dincolo de tristețea comparației cu 1990, se pune cu stîngheală întrebarea: câți oameni în structurile lor au aceste organizații? Mai ales că majoritatea celor care au putut fi văzuți protestând nu păreau să țină de alte organizații decât cele ale pensionarilor.

Unde trebuia eu să mă duc?

Nu întâmplător Crin Antonescu pare derutat în această imagine, căci se află pe primul loc în topul parlamentarilor dați dispăruți de la votul în Parlament: el a înregistrat recordul absolut al unei prezențe de zero la sută, conform unei statistici elaborate de *Institutul pentru Politici Publice*. Sigur, Antonescu nu era dispărut cu totul, știm exact unde era în acele momente: pe toate posturile TV. E și așa un mod de a vota.

Unu, doi, trei...

În vizita sa fulger la București (vail, fără extrem de proaspăta Primă Doamnă!), președintele francez Nicolas Sarkozy a încercat să numere pe degete avantajele directe ale relației franco-române. A reieșit că vom trimite niște oameni în Ciad (pentru persoanele isterizate, să precizăm totuși că soldații pleacă *voluntar* oriunde). În schimb, Sarkozy ne-a asigurat că Franța nu ne va trăda nicio dată și ne-a încurajat să ne ocupăm pe bune locul în Europa. Despre investițiile franceze, contracte etc. vorbim altădată.

Aritmetica Curții

Judecând adânc cazul Norica Nicolai, Curtea Constituțională a dat la iveală prima interpretare aritmetică a legii fundamentale: președintele are voie să refuze numirea unui ministru, dar o singură dată! Unde, în Constituție, se numără ceva – n-am aflat. Consecința e devastatoare: Guvernul poate face o propunere la ștolbă, Cotroceniul o refuză, după care Cabinetul pune pe cine vroia de la început. Sau, și mai tare: ofticat că nu i-a acceptat nominalizatu', premierul îl propune pe... (completați ce nume vreți).

Pi buni

Președintele Republicii Moldova, Vladimir Voronin, se opune redenumirii limbii moldovenești în „română” (deși acceptă că s-a totuna) și renegării comunismului de dragul unei integrări europene mai rapide, cum i s-a sugerat la Conferința de la München dedicată problemelor de securitate mondială. El a amintit că Moldova va împlini 650 de ani de existență, în timp ce România are doar 170! Tare, nu? „Este absurd să discutăm ce a fost mai întâi, oul sau găina”. Păi, nu, că a fost cocoșul. Dar și ăla cânta tot românește. Și mai tare a fost comentariul referitor la sărăcie: „Nu suntem deloc săraci, dar încă nu ne-am pus pe treabă cum trebuie. Suntem chiar foarte bogați”. *No comment* (astai în moldovenească).

Bazil Ștefan

Kosovo: „caz unic” sau precedent periculos?

Așadar, ireparabilul s-a produs. După eșuarea negocierilor sârbo-kosovare, la care situarea celor două părți pe poziții ireconciliabile nu lăsa loc de compromis, la 17 februarie Kosovo și-a declarat, unilateral și fără acceptul Consiliului de Securitate al ONU, independența. Lucru pe care îl mai făcuse și la începutul deceniului trecut, când pasul nu i-a fost recunoscut decât de Albania. Acum, însă, SUA și majoritatea țărilor UE au recunoscut prompt independența fostei provincii sârbe, girând astfel un act politic nelegal ce reprezintă un precedent periculos, inspirator și stimulator de conflicte interetnice și internaționale.

Să o spunem pe șleau, atitudinea puterilor occidentale este în acest caz greu de înțeles. Iată, Statele Unite, care cunosc bine, din propria lor istorie, ororile unui lung și sângeros război de secesiune, devenind susținătorul ardent al unei acțiuni secesioniste în Balcani. Iată, recunoscând independența kosovară Anglia, Franța, Italia, care au avut și încă mai au de-a face cu mișcări separatiste și care au semnat acte constitutive ale UE ce acordă minorităților naționale dreptul la autonomie culturală și locală, dar nu și pe cel la autodeterminare, rezervat exclusiv popoarelor. Iată, făcând același pas și Germania

doamnei Angela Merkel, deși putea să ezite măcar fiindcă idei și planuri similare pentru Kosovo avuseseră și Hitler.

Aceste țări nu sunt nicidecum niște nou veniți pe tărâmul dreptului internațional, dimpotrivă. Ele știu foarte bine că au procedat contrar propriilor principii și credințe. Principala explicație pe care o oferă pentru opțiunea lor este aceea că independența Kosovo reprezintă un caz special, un „caz unic”. Să nu uităm că, în 1999, comunitatea internațională a trebuit să intervină militar în zonă pentru a proteja populația albaneză din Kosovo care, deși imens majoritară (90 la sută) era supusă opresiunii și acțiunii de epurare etnică a regimului lui Miloșevici. Din această cauză sute de mii de albanezi kosovari s-au văzut nevoiți să-și abandoneze căminele și, în plină iarnă, să se refugieze în statele vecine. Intervenția aeriană a NATO era urgentă fiindcă se contura pericolul unei catastrofe umanitare. Ni se amintește că, în cele din urmă Kosovo a devenit un protectorat al comunității internaționale (ONU, prin misiunea UNMIK), securitatea sa fiind asigurată de forțele KFOR, conduse de NATO.

Când se spune că independența Kosovo este un caz special sau „unic” se sugerează

deci că un caz identic sau similar nici nu ar fi mai existat până în prezent și nici nu e posibil să se producă în viitor. Numai că ambele ipoteze sunt destul de șubrede. În ceea ce privește trecutul, Eritreea sau Timorul de Est, de pildă, și-au obținut și ele independența, în ultimii vreo zece ani, într-un mod destul de asemănător. Doar că lucrurile s-au petrecut mai departe de noi și le-am dat mai puțină atenție. Apoi, cine poate băga mâna în foc că altceva similar cu evenimentele dramatice care au dus la recunoașterea independenței Kosovo nu se va mai putea repeta niciunde, nicidecum în viitor? S-ar putea ca, dimpotrivă, „exemplul” kosovar să acționeze mai degrabă ca stimulent decât ca inhibitor pentru mișcările separatiste de pe continent. Separatiștilor înversunați pentru cauza lor le poți repeta cât vrei să nu-și facă iluzii, fiindcă independența Kosovo este un caz special, unic, irepetabil etc. Ei își vor vedea liniștiți de treabă, mai ales dacă au și sprijin puternic din afară. În mod ironic, s-ar putea ca un efect mai real în sensul „caz unic” să-l aibă insuccesul economic, destul de probabil pe termen lung, al noului stat, care nu pare a fi realmente viabil.

Sangria,

magia unei grădini maure

Patronul, Alexandru Ștefănescu, visa de mult să-și deschidă un restaurant cu specific mediteraneean în plin centrul Bucureștiului. Avea nevoie de o clădire aparte care să reflecte meniul, să corespundă exigențelor celor mai pretențioși clienți și, evident, să ofere servicii de calitate și să iasă din cotidianul restaurantelor concurente din zonă. Și-a împlinit visul printr-un imobil nou, construit în 2003. Arhitectul Dragoș Perșu a reușit să creeze pe 300 mp o clădire care se înscrie perfect în stilul arhitectonic al clădirilor bucureștene de la începutul secolului XX la exterior, iar în interior minune! A creat o adevărată grădină maură cu un nume pe măsură – *Sangria*. Aici, doritorii pot savura delicioase preparate din întreg bazinul mediteraneean la umbra unui palmier, alături de un vin *Gran Sangre de Toro*.

duci ca să și mănânci, oferta este una bogată.

Bucătarul șef Adrian Scarlat și a sa echipă au creat un meniu divers.

Fruitele de mare nu lipsesc din fruntea listei.

Salată de calamar și caracatiță – 31 de lei, *calamar la grătar cu sos de lămâie și busuioc* – 33 de lei, *jambon*

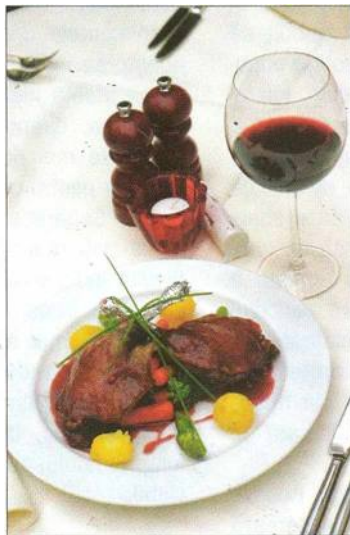
cu pepene galben – 32 de lei, *șarlotă de piept de rață afumat cu Ricotta* – 35 de lei, *carpaccio de vițel sau somon* – 32 de lei, *salată catalană* (ton și avocado) – 20 de lei, *paellia cu fructe de mare* – 49 de lei. Sună tentant? Și nu uitați deserturile! *Carmelita cu ciocolată și sos englezesc* – 14 lei, *cremă de mango în foi de orez și migdale* – 21 de lei, *serbeto cu sos de lămâie stropit cu Prosecco* – 16 lei, *clătită cu Ricotta* – 29 de lei. Stropiți totul cu un vin spaniol *Castillo del Utiel Blanco* – 35 de lei sticla sau, de ce nu, cu un vin italianesc *Chardonnay Forchir* – 55 de lei. La *Sangria* vinul casei este românesc, fiindcă e mult mai cerut. „Străinii, care vin la noi, îndeosebi cer vinuri românești”, explică George Ceaușu, managerul restaurantului. „Așa că la vinul casei vă putem servi cu un *Sovignon Blanc Vampir* de Receaș sau un *Merlot Luna Rosa*.” Dar foarte bune sunt și *Feteasca Regală Special Reserve* – 40 de lei/sticla, *Cabernet Sauvignon* de Bolovanu – 55 de lei/sticla, un vin cupaj *Chateau Domenii* – 60 de lei/sticla. La barul amplasat pe stânga, cum pătrunzi în grădină, puteți servi cocktailuri delicioase sau puteți comanda, simplu, un brandy spaniol *Pedro Ximenez* – 22 de lei, ori o cremă de coniac *Huari* – 15 lei.

Specialitatea bucătarului șef – Pulpe de rață cu sos de vin roșu de Malaga la cuptor, servite cu legume sote: pulpe de rață la cuptor; sos de vin roșu – vin de Malaga, piper roșu marinat, ceapă, sare; legume – cartofi, sparanghel verde, broccoli, baby carrot (o specie de morcovi mici) și cibulet (ceapă tânără).

la iberică. Odată ce ați făcut trecerea în alte timpuri și pe alte meleaguri, vă puteți așeza undeva la o masă de ratan din mijlocul grădinii sau într-un loc mai retras la o masă clasică din lemn și cu scaune de piele și să savurați faimoasa băutură spaniolă *Sangria*, originală, băutura casei. Personalul de la bar ne spune că adevărata *Sangria* se face din fructe (lămâie, portocală și măr) în vin roșu și brandy spaniol lăsate la macerat șase ore în frigider și servită apoi cu gheață. Și cum, evident, la restaurant te

inspirându-se din arhitectura grădinilor din Sevilla, Cordoba sau Granada, Dragoș Perșu a recreat la *Sangria* o grădină interioară maură cu palmieri din America de Sud, yukka și iederă, foarte răcoasă în sezonul cald și extrem de confortabilă în sezonul rece datorită cupolei de sticlă care se montează iarna. Sunt 100 de locuri în această grădină transformată în salon pe perioada iernii, iar localul este deschis de la 12.00 până la 1.00 noaptea. Muzica ambientală de la malul Mării Mediterane te învâluie lin imediat ce treci pragul la *Sangria*. La parter, personalul foarte servabil al restaurantului vă va lua hainele și vi le va duce la garderobă, invitându-vă apoi să urcați la etaj. Aici veți sesiza miracolul! Sunteți în mijlocul unei grădini maure cu plante exotice, felinare pe ambele laturi, decorată discret totuși cu motive ornamentale brâncovenești. Deși o clădire absolut nouă, interiorul *Sangria* a fost atât de bine amenajat încât inclusiv pereților li s-a imprimat o patină aparte astfel încât să te transpui cu totul undeva în peninsu-

text: **Alice-Claudia Gherman**

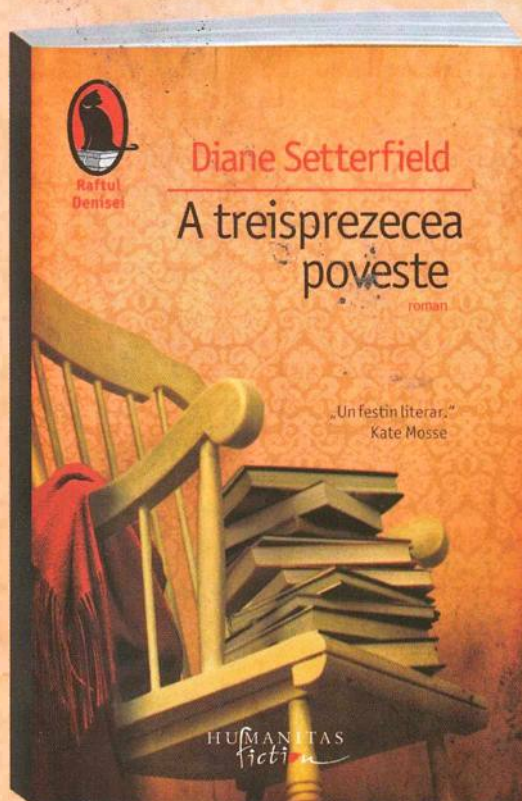
foto: **Octavian Tibăr**

Colecția

Raftul
Denisei

Editura
HUMANITAS
fiction

Diane Setterfield

A treisprezecea poveste

Bestseller tradus în peste treizeci de țări

„Prin *A treisprezecea poveste*, Setterfield face o declarație de dragoste eroinelor romantice ale lui Wilkie Collins sau ale surorilor Brontë. Un minunat roman gotic, care însă aparține prin spirit secolului XXI.”

Kirkus Reviews

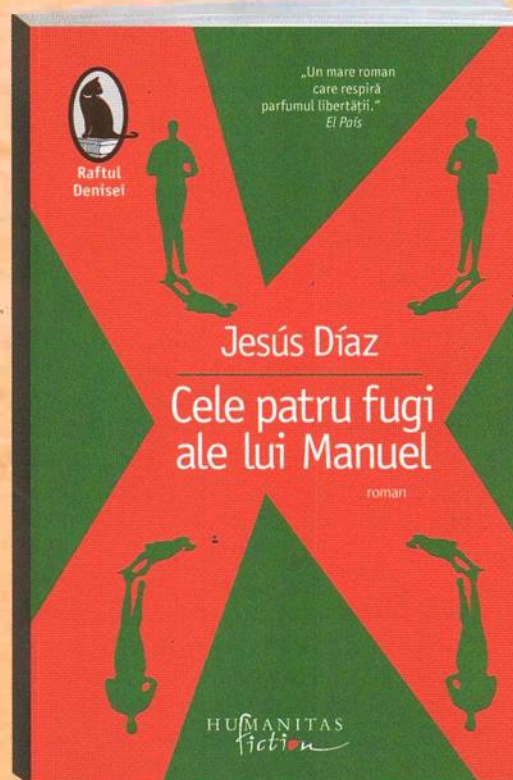
Jesús Díaz

Cele patru fugi ale lui Manuel

Romanele lui Jesús Díaz au fost traduse în douăsprezece țări.

„*Cele patru fugi ale lui Manuel* este un mare roman închinat destinului ingrat al imigranților clandestini.”

Le Temps

Caz social

Doamna Valentina Țuțu din București a locuit până de curând în str. Voila nr. 5, bl.32, sc.C, garsoniera nr. 41 din sectorul 4. A locuit de curând fiindcă a fost executată silit și dată afară din garsonieră.

„Până în 1991 eu am locuit la blocul C4 din același perimetru din Șoseaua Berceni, la câteva blocuri de unde se află garsoniera mea actuală, într-o locuință aparținând întreprinderii de construcții la care lucram, care, asemenea oricărei alte întreprinderi din perioada comunistă, avea alocate un număr de blocuri pentru salariații săi. De la C4 am fost scoasă de către administrator, fiindcă acolo era cămin de familisti și toți aveau copii, iar eu eram singură și ei aveau nevoie de spațiu. În consecință, m-au adus pe mine aici datorită faptului că persoana care locuia în garsoniera din acest bloc, Popescu Sorin, pleca definitiv din București la Bacău. Astfel mi-am adus lucrurile aici. Așadar, din 1991 m-am mutat cu chirie aici și cei de la întreprindere mi-au spus că îmi vor întocmi acte pe spațiul de închiriere pentru că în 1991 nu era încă legea cu «vândutul caselor». După care întreprinderea mă pune pe liber, în șomaj, fără a duce la îndeplinire actele de punere în șomaj. Mi se stricase tot rostul – ei cunoscând că se va da legea potrivit căreia se vor vinde casele – sunt lăsată în continuare în această garsonieră, unde îmi plăteam chiria, dar fără a mi se tăia chitanță pe numele meu, fiindcă nu aveam nici un act care să ateste că sunt salariați lor. Așadar, nu mai lucram nicăieri. M-am dus după cartea de muncă, nu au vrut să-mi arate cartea de muncă, am fost amenințată cu arestări, amenzi din trei în trei zile, să plătesc câte 5.000 de lei, cum era atunci. Merg la jurist, la consilierul lor juridic, care îi reprezenta în instanță, și-i spun că mi s-a comunicat că mi se vor încheia niște acte de închiriere. Eu nu aveam buletin pe această locuință, a trebuit să mă ia cineva în spațiu și să-mi fac buletin undeva pe str. Fizicienilor ca să am buletin de București fiindcă nu puteam să fac nimic pentru că nu eram salariați nimănui. Până la urmă mă repun în drepturi în 2002, cererile mele către dâșii au o finalitate. Am avut proces separat, unul pe spațiul locativ și, separat, pe Codul Muncii fiindcă nu-mi plăteau șomajul și nu-mi dădeau cartea de muncă. În 2002 mi-am recăpătat toate drepturile pentru a sta aici. De ce nu la locuința din blocul C4? Fiindcă acesta era singurul spațiu al instituției care nu era vândut și le aparținea. Așa am primit cheile pentru garsoniera 41. Am o sentință a Curții de Apel definitivă și irevocabilă din 2002 prin care instanța îmi dă dreptate, mi se dă dreptul de a locui aici plus cheltuielile de judecată. În 2005 primesc această notificare cum că ar exista un alt proprietar, dar asta nu în urma unui proces în prealabil, ci pur și simplu mă trezesc la ușă cu o notificare și că vine un oarecare proprietar care pur și simplu m-a amenințat, mi-a adus tot felul de acuze și mi-a zis că e casa lui din 1999. Or, casa fiind în litigiu din 1996 până în 2002, iar instanța a hotărât în această perioadă că nu se poate întocmi nici un fel de document până la finalizarea litigiului, mă întreb cum se putea vinde casa în aceste condiții? În tot acest timp, din 2002 până în 2005, eu nu am putut cumpăra garsoniera fiindcă întreprinderea a refuzat să încheie contract cu mine.“

Doamna Valentina Țuțu ne sesizează asupra abuzurilor comise împotriva sa în speranța unui ajutor din partea celor care o pot ajuta și îndruma, dâșii fiind încă în proces cu cei care i-au creat situația disperată în care se află. Precizăm că aprecierile aparțin în totalitate dnei Țuțu, redacția Flacăra publicându-i povestea nenorocirii sale în virtutea faptului că rubrica La dispoziția dv. este dedicată prezentării unor situații de viață în care se află unii dintre cititorii noștri. ■

ERATĂ

În interviul acordat de către Denisa Comănescu revistei Flacăra din numărul precedent s-a strecurat o gravă eroare de tipar: în loc de *Writer Surprised Committee* se va citi *Writers in Prison Committee*. Ne cerem scuze pentru greșală!

Sprijin pentru tinerii designeri români

Băneasa Shopping City, cel mai așteptat mall de fashion din România sprijină tinerii designeri vestimentari autohtoni organizând cea de-a IV-a ediție a *Galei Avangardismului* organizată pe scena Sălii Mari a Teatrului Național București. În cadrul Galei, Băneasa Shopping City a oferit suportul material câștigătorului concursului *Best New Comers*. Câștigătorului concursului a fost Mirela Diaconu, absolventă a *Instituto NABA – Milano*. Cei 5.000 de euro oferți de Băneasa Shopping City vor fi folosiți în asigurarea asistenței, producției și serviciilor în vederea realizării colecției Mirelei Diaconu ce va fi prezentată în cadrul *Romanian Fashion Week* de la Iași de anul acesta. Creațiile fiecărui tânăr designer vestimentar au fost relaționate cu ofertele viitorului centru comercial: modă, gadgeturi, decorațiuni, produse cosmetice, artă, gastronomie, cinema, accesorii, cafele etc. (A.G.)

Blue Air își mărește flota

Blue Air, liderul pieței de transport aerian low-cost din România, își mărește flota cu două aeronave Boeing 737, seria 800, ambele având o capacitate de 189 locuri. Primul avion va fi livrat în vara 2008, iar cel de-al doilea, la sfârșitul acestui an. Avioanele Boeing 737-800 fac parte din Noua Generație, continuând tradiția aeronavelor 737, recunoscute ca fiind cele mai populare și sigure jet-uri pentru transportul comercial. Cabina pasagerilor are un aspect nou, asigurând un mediu plăcut și confortabil. Tot la capitolul noutăți, Blue Air anunță trei rute noi pentru orarul de vară (30 martie – 25 octombrie): Larnaca, Berlin și Stuttgart. Toate cursele nou introduse au intrat la vânzare cu prețuri promoționale începând de la un euro/segment, plus taxe. În prezent, prin cele 29 de destinații propuse pasagerilor, Blue Air acoperă, la prețuri rezonabile și în condiții de siguranță, nevoia românilor de a călători în Europa. (L.P.)

Salon de coiffure Stephan B

Unul dintre cei mai buni stilisti francezi vă așteaptă la Salon de coiffure Stephan B. Salon specializat în extensii de păr, Salon de coiffure. Celebrul stilist promite numai produse profesionale de calitate pentru un păr sănătos, strălucitor și modern stilizat. (A.G.)

Kuweit party

Kuweitul își serbează ziua națională la început de an, printre primele luni ale anului. În solemnitatea petrecută la Marriott, am avut ocazia să îl cunosc pe ambasadorul kuveitian în România, persoană foarte jovială, cu care o plăcere să te întreții. A fost prilejul cu care Excelența sa a anunțat o mică „bombită” pentru toată presa din România: intră pe piață o nouă agenție, una cu „specific arab”: Al Arabi, care va prelua toate știrile de pe aceste canale și le va deversa pe piața media din România! (M.G.)

Cursuri pentru îmbunătățirea relației medic-pacient

Ce faci atunci când ți se îmbolnăvește copilul? Dar dacă trebuie să mergi la spital? Cei mai mulți dintre părinți trăiesc puternice sentimente de neliniște și îngrijorare atunci când micuțul lor are nevoie de internare. Ei trebuie să știe că își vor duce copilul într-un loc unde acesta este în siguranță și e îngrijit cu deplină competență.

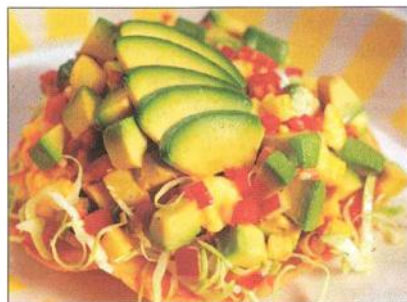

La rândul lor, cadrele medicale – de la asistentă la medic – sunt obligate să comunice cu pacienții între 0 și 18 ani în condiții de suprasolicitare. Pentru a veni în sprijinul copiilor, părinților și al cadrelor medicale, la Spitalul Marie Sklodowska Curie se desfășoară un program de parteneriat între Ministerul Sănătății Publice, Fundația Scheherezade și Spitalul Marie Sklodowska Curie pentru îmbunătățirea serviciilor medicale. Fondurile pentru implementarea acestui program provin din partea Ambasadei Olandei la București. În consecință, a fost deschis cursul de *Comunicare eficientă cu pacienții și familiile acestora*.

Primul curs se va adresa unui grup de 21 de asistente medicale, urmând ca un al doilea curs să fie destinat medicilor. Scopul tuturor acestor cursuri este dezvoltarea abilităților de comunicare ale personalului medical și îmbunătățirea interacțiunii cu pacienții spre a îmbunătăți satisfacția, complianța și sănătatea pacienților.

Învingeți anemia!

Consumați carne și lactate pentru a satisface necesarul de B12 ● Nu uitați, fierul se găsește în carne și măruntaie (rinichi, ficat, inimă) pe care e recomandat să le consumați preparate la grătar ● Spanacul conține fier și mai ales acid folic ● Consumați două-

trei linguri de miere zilnic ● Măncați multe frunze verzi (pătrunjel, mărar, spanac crud, salată de păpădie), fructe (mai ales curmale, portocale, lămâi), fasole, mazăre, avocado, semințe de leguminoase, cereale germinate, broccoli, toate crude ● Faceți o cură cu suc de sfeclă roșie fiindcă e bogată în fier, vitaminele B și C.

Cetebe, vitamina C revoluționară

GlaxoSmithKline ConsumerHealthcare a lansat în România singura vitamină C cu eliberare prelungită, asigurând astfel necesarul de vitamină C pe parcursul întregii zile. Cetebe – vitamina C bazată pe tehnologia cu efect de eliberare prelungită – rezolvă astfel o problemă prea puțin

cunoscută până de curând în curele cu vitamina C recomandate pentru întărirea imunității – incapacitatea organismului uman de a stoca vitamina C. Studiile clinice arată că organismul uman nu poate face rezerve de vitamina C și nu poate reține vitamina C în corp mai mult de câteva ore. Dacă organismul primește o doză mai mare decât necesarul său imediat, excesul de vitamina C se elimină. Cetebe se bazează pe o tehnologie revoluționară sub formă de

capsule cu eliberare prelungită, special concepute pentru a elibera lent vitamina C timp de 8–12 ore. Cetebe ajută, astfel, organismul uman să absoarbă o cantitate cât mai mare de vitamina C și să o utilizeze eficient pentru întărirea imunității.

GAMA, ghid pentru astm

Societatea Română de Pneumologie a lansat Ghidul actualizat pentru managementul astmului (GAMA). Ghidul este primul instrument specializat în problema astmului introdus vreodată pe piața medicală din România. Adresându-se în egală măsură persoanelor afectate de astm,

cadrelor medicale, instituțiilor și organismelor de informare și prevenire, ghidul se dorește a fi un instrument de bază în prevenirea, tratarea și diminuarea efectelor astmului asupra populației din România. Astmul afectează în toată lumea aproximativ 300 de milioane de persoane, iar prevalența globală este de

1%–18%, cu o creștere moderată în anumite țări. Potrivit estimărilor Organizației Mondiale a Sănătății, anual, astmul este responsabil cu producerea a circa 250.000 de decese în toată lumea. În România, nu există studii epidemiologice de anvergură, însă din datele existente rezultă că prevalența la copii a crescut de la 5% la 7% în intervalul 1994–2001; în prezent, unul din 20 de copii de vârstă școlară poate suferi de astm. La adult, dacă diagnosticul este pus în baza testelor de provocare bronșică, frecvența este de 7,48% ajungând până la 10,43% atunci când se iau în considerație combinațiile sugestive de simptome.

pagină realizată de Alice-Claudia Gherman

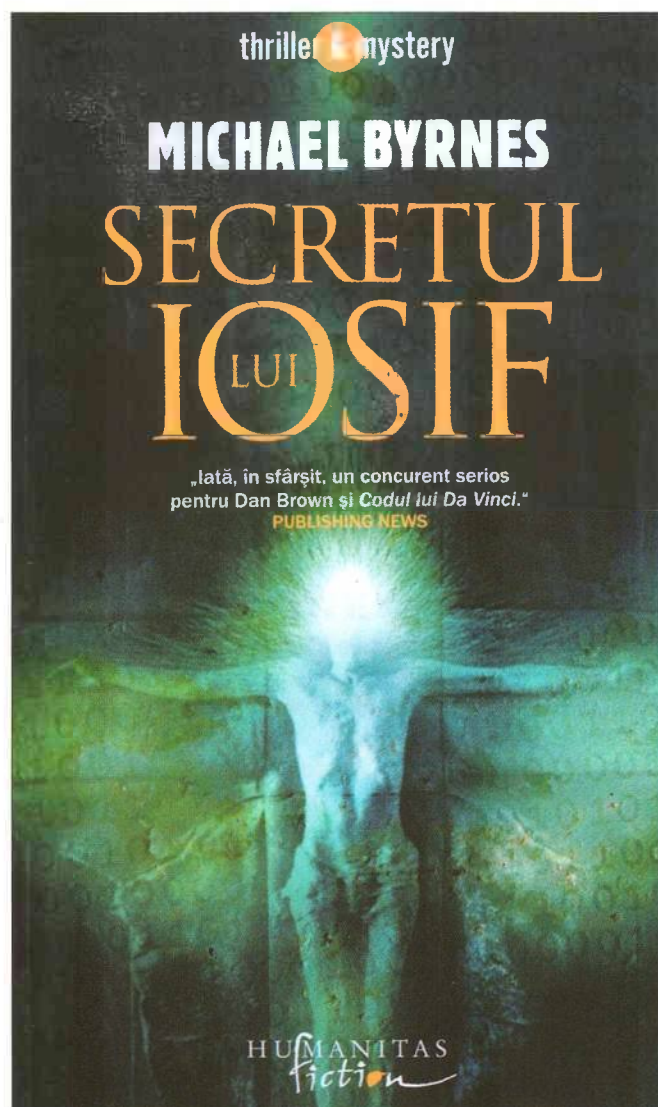

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, Linea Sana și Linea Vita. Ginkgo Biloba este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. Spirulina este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. Bilaforte este un produs folosit în afecțiunile bilei. 3Digest este echivalentul trifermentului conținând pancreatină. Tusogal curăță sângele și este indicat în bronșite, Vitamisol permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.03.2008
Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Concurs
Laropharm

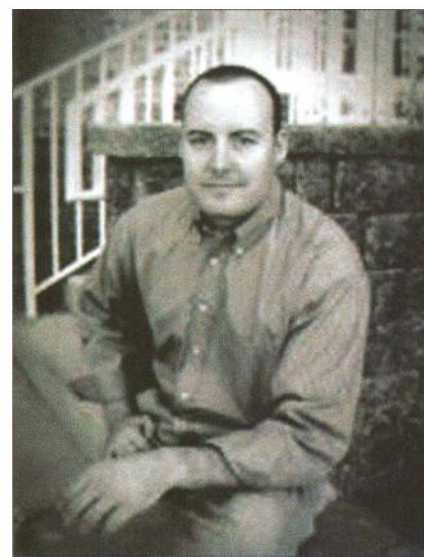
SECRETUL LUI IOSIF

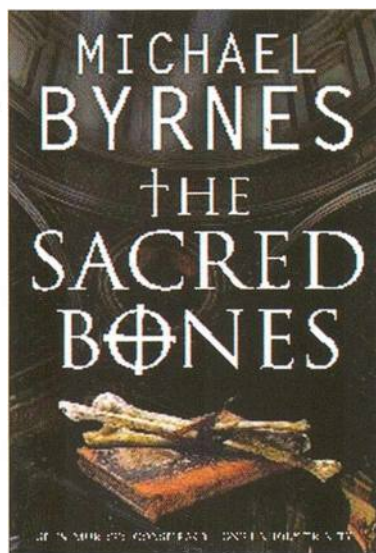
Un thriller care „curge” liniștit, mai liniștit ca Donul, cel puțin la început. Singurul lucru care mai dă ceva ritm e o ambuscadă petrecută în Ierusalim, „orașul sfânt”. Cu o scenă similară, de altfel, se și încheie. Acțiunea se desfășoară, simultan, în Roma și în Ierusalim, amintind de celebrele „duplex”-uri, transmisiuni alternative din realități diferite, dar care suportă condiția multilor intersectate. Fundalul este, firește, cel al tensiunilor arabo-evreiești, cu exponenți de fiecare parte. Unele personaje sunt realmente simpliste, funcționale, însă, pentru nivelul de thriller. Este și cazul lui Salvatore Conte, omul de serviciu al Vaticanului, gata să facă oricând curățenie după rezolvarea intereselor strategice. Fac o paranteză: trebuie să mă opresc și să

observ că „orașul sfânt” al Papei a devenit „centrul intrigilor mondiale”. Aproape că nu e thriller, policier sau nu-mai-știu-ce narațiune înjghebată în ultima vreme, care să nu plaseze reședința Papei în postură de sfârșit al tuturor ătelor, diplomatice și nu numai. S-a creat deja un soi de portret-robot al acțiunilor care pornesc de sub scaunul papal. De fiecare dată, Papa nu știe despre ele, nu e implicat, dar imediat sub el se știe tot. Nivelurile doi sau trei ale ierarhiei de la Roma sunt la curent cu tot ce mișcă. Tot de obicei, ele vor să apere cu orice preț puterea Bisericii, de cele mai multe ori în detrimentul adevărului: cam acesta este clișeu. Cel care dirijează toată păpușeria este un cardinal. Narațiunile par decupate din *LA PIOVRA*; cu toatele, iar „conspirația” este dezvăluită în maniera *I MILLENARI*, care a văzut mereu „fumul Satanei în cetatea Vaticanului”. Mai mult decât cu îndeletniciri diplomatice, funcționarii din orașul Sfântului Petru se ocupă cu tot felul de mașinațiuni din care, invariabil, nu lipsește terorismul. Intrigile pornesc de la o carte ocultă, de la o relicvă sfântă, ținută ascunsă cu orice preț, de regulă referindu-se la viața, moartea și învierea Mântuitorului. Planează deci suspiciunea că în cetatea Sfântului Petru ni se ascunde ceva esențial, ceva care ar schimba viețile și, mai întâi, cre-

dințele noastre. Din acest motiv, aproape orice tânguează spațiul Vaticanului, ca ficțiune, a devenit clișeu. Așa că, până la urmă, și la noi, personajul principal este, fatalmente, Vaticanul. Sigur, mai există și o cercetătoare americană, pe numele ei Charlotte Hennesey, care, firește, așa cum șade bine unui scenariu complet, are și o problemă de sănătate, are cancer – și nu i-a spus acest lucru prietenului ei, lucru din cauza căruia se muștră îndelung.

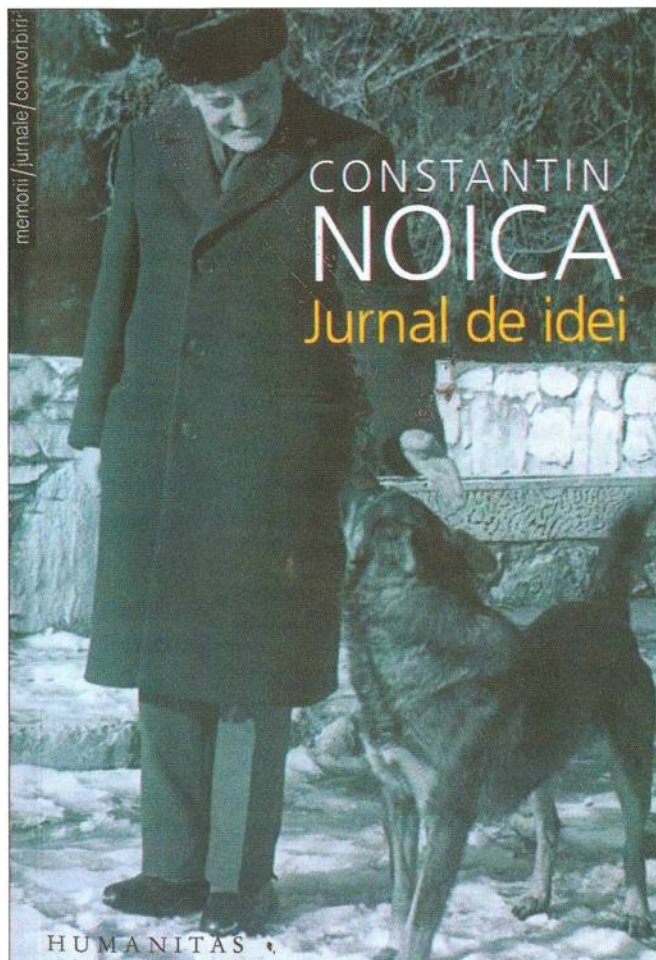

Prietenul, și el cu remușcări că nu s-a preocupat mai iabă de Charlotte, zboară la Roma și aterizează, culmea scenariului, când e mai abilitat nevoie de dânsul, adică atunci când biata (dar inteligenta Charlotte) este chiar în adevărat pericol. Există și un partener al medicului legist Charlotte Hennesey, varianta italiană, Giovanni Bersei, care, de fapt, este antropolog și locuitor al Romei, drept care se dovedește mai bănuitor decât grația americană. Charlotte, vânată de teroristul Conte. Pentru ca povestea, totuși, să se complice, stratifice și eșafodeze, mai apare încă un plan, îndepărtat în timp, care îi urmărește pe Marii Maeștri ai Ordinului Templieri, îndeosebi pe Jacques de Molay, cel care avea să sfârșescă pe rug, ca deținător al adevărului în privința jurnalului secret al lui Iosif din Arimateea, de la care pornesc toate buclucurile. Inutil, cred, să mai spun că Iisus Hristos n-a înviat fizic, ci în spirit, că trupul său este regăsit într-o criptă și că, astfel, toată clericimea amenință să fie dată peste cap. Teza dezvoltată e, în esență, de fapt aceeași cu cea din *Codul Da Vinci*, poate, însă, nu chiar atât de bine realizată: creștinismul este o mare „conspirație”, noi suntem înșelați continuu. Interesantă este, totuși, ipoteza existenței jurnalului lui Iosif din Arimateea, care are potențialul de a infuza textura narativă. De remarcat, iarăși, simbolurile primitive creștine, care au o semnificație a lor – primară – și care oglindesc nemijlocit condiția dintâi a creștinismului.

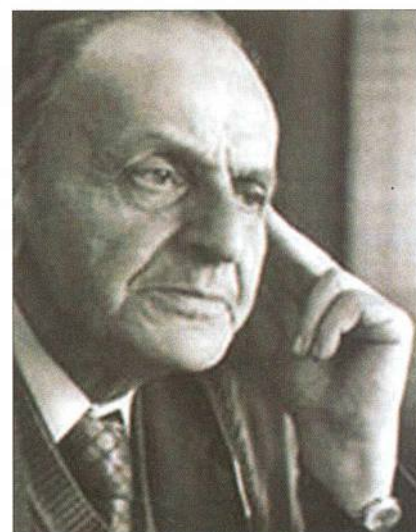
Text: Mihail Gălățanu

NOICA: JURNAL DE IDEI

Cine e Noica? Păi, cum ar spune, probabil, Mihai Șora, Noica e strămoșul nostru mai-știutor. CUM SĂ CREȘTI MAI BINE ȘI MAI REPEDE ELEFANȚI. Noica dicit: „Mai bine nu e un comparativ al binelui, spune cineva, căci pe el îl știm, dar binele nu. Doar idealistul vorbește de bine, realistul de mai bine. Iar binele e reacionar, în timp ce mai binele e progresist. Aci e drama lor, nu știu decât de mai bine. *Les choses sont à ceux qui les rendent meilleurs.* **How to grow bigger and better elephants.** Dictatorii. Faust. Căci nu binele știut importă – devreme ce nu putem să-l știm, dar frica de Domnul, frica de bine.” Și ce se întâmplă dacă ești un adept al idealului, dar și al mai binelui? Atunci intri în contradicție. Este și cazul celui ce semnează aceste rânduri, fiindcă altfel nu mă interesa/nu mă pune în mișcare. „Silogismul lumii moderne, își continuă discursul maestrul de la Păltiniș, este: Dacă există Dumnezeu, lumea aceasta are sens; dacă lumea aceasta are sens, ea are sens așa cum este, în imediatul ei. Dacă lumea are sens în imediatul ei, Dumnezeu nu există. Sau: dacă dragostele noastre au sens, ele au sens aci, așa cum sunt. Dacă ele au sens

aci, dacă pământescul e totul, Dumnezeu nu există.” Constat că nu mă interesează să condiționez sensul de Dumnezeu, deși D-zeu asta e: sens. Mă interesează, doar, dacă lumea e ordonată. Și dacă da, l-am găsit deja pe Dumnezeu. Iată ce apare mai departe, la paragraful 2.2.: „Oamenii te iartă dacă faci crime, spune Noica. Dar nu te iartă dacă ești fericit. Am simțit limpede asta în ceasul reînvierii mele.” Poate nici nu meriți să fii iertat. Eu, unul, sunt fericit. Dar fericirea, într-adevăr, reprezintă un fel de dovadă de egoism absolut. În alt loc, tot Constantin Noica zice: „Nimeni nu mai crede, ba prea puțini mai înțeleg împărțășania, mâncatul divinului, asimilarea lui Ceres, cerealele. E un arhetip din care am decăzut, cum spune Mircea Eliade.” Și, brusc, îți aduci aminte, ca o consecință a lecturii: Pomenirea. Coliva. Fiertura. Pomana. Gratuitatea, absolută. NOICA, ARHEII ȘI ARHETIPURILE. Noica remarcă: „Vom mânca adevărul, binele și frumosul, ne vom transfigura spiritualicește prin simplă asimilare. Dar ce vom fi obținut astfel? Vom fi regăsit asimilarea divinului, însușirea lui de către om (care-l caută în toate felurile, altminteri, gătindu-se în ziua sărbătorii și făcându-și din casa împodobită un templu, un sălaș al divinului – cu sensul pierdut al sărbătorii). Vom fi regăsit arhetipul pierdut. Iar ei vor spune: vedeți? Am avut dreptate să ne uităm îndărăt. *Plus ça change, plus est la même chose.*” Așa e, au dreptate: cu cât se schimbă mai mult, cu atât e același lucru: și iată esența paradoxului. Da, dar și paradoxul esenței. BOALA NE VACCINEAZĂ. „Organismul produce anticorpi care-l apără, conchide autorul *Povestirilor despre om*. Vaccin de la vacca. Englezul Jenner constatare în 1796 că văcarii în contact cu vitele variolate n-au variolă! De aci, ideea vaccinului.” Etimologia imediată, ca o lunecare în adevăr: cine și-ar fi putut închipui că vaccin vine (tocmai) de la vacă? Și totuși era simplu, aproape, la mîntea cucoșului. Mai departe: „Corpi și anticorpi (s-au găsit anti-neutroni și anti-protoni). Substanță și anti-substanță (la galaxiile ce se ciocnesc). Materie și anti-materie. Dar știam de mult despre om și anti-om (diavolul), așa cum știam, în cazul planariilor, despre teofagie. Ceea ce face știința astăzi nu mai e știință pură și simplă. E teologie. Pitagoreicii vorbesc chiar despre un anti-Pământ, opus Terrei. Este, însă, antiomul = diavol?

Echivalență valabilă? Anti-Pământ? Și Rudolf Steiner zice asta. Pe o (altă) foaie, volantă, filosoful a scris: „Întâi a fost întregul. Pe urmă a fost partea. Apoi a fost iarăși întregul. Astăzi domină din nou partea. Poate că această pendulare face dinamismul culturii și căutării europene, în comparație cu staticismul culturilor orientale, unde a dominat întotdeauna întregul. Să luăm cultura greacă: chiar dacă nu stă sub masivitatea întregului, a silogismului, a împărățiilor, a necesității tiranice a destinului, ea este o cultură a întregului, cu plusul de libertate pe care-l conferă conștiința întregului. Pe urmă... Apoi, întregul nu e suma părților. Azi, partea este întreg.” Are originalitate și expresivitate (plasticitate?) prezentarea istoriei culturii ca alternare a accentului pe întreg sau parte. Și, poate, încă un citat, aglutinând: „Spui: cum poate Freud reduce totul la instinct sexual? Dar instinctul sexual e totul, e Erosul care singur dă ființei organice ieșirea din precaritatea mortalității, deci îi dă caracter de ființă. (În fond, nu clasifică și Linné plantele după caracterele lor *sexuale*?) Spui: cum poate Pavlov căuta totul în salivă? Dar saliva e totul. E expresia Foamei, care singură scoate ființa din precaritatea dispariției individuale și îi dă caracter de ființă. Spui: cum poate Heidegger reduce totul la *Angst*? Dar îngrijorarea e totul, e expresia Fricii, care singură scoate ființa organică din izolarea individuației ei și o pune în contact cu „Marele Tot”, dându-i, astfel, la orice nivel, caracter de ființă. Așadar Frica, Foamea, Erosul, care păruseră simple componente ale ființei organice, se pot ridica, de fiecare dată, la funcția întregului.”

text Mihail Gălățanu

Adrian Ursu

Omul Realității din Cotidianul

Adrian Ursu este în Consiliul editorial al ziarului *Cotidianul* alături de alte patru nume mari ale presei românești: Mircea Dinescu, Emil Hurezeanu, Doru Bușcu și Robert Turcescu. Mutare strategică, viziune nouă, schimbare definitivă. Din realizator al emisiunii *Oamenii Realității*, Adrian Ursu devine unul dintre greii binecunoscutei publicații *Cotidianul*, aflată în aceeași barcă a trustului *Academia Cațavencu*.

▶ Ați plecat de la ziarul *Gândul*, de ce?

– A fost o decizie pe care am luat-o foarte greu. Am stat și am cugetat mult înainte de a mă hotărî, au fost multe motive acumulate în timp care, la un moment dat, au atins masa critică, dar fără să existe un temelie exploziv sau de conflict, așa cum s-a încercat să se facă speculații. Pur și simplu am decis că e nevoie să fac o schimbare. De ce *Cotidianul*? Dintre ofertele pe care le-am avut, unele mă împingeau în afara presei. Până la urmă dragostea față de meseria de ziarist a învins, am realizat că trebuie să practic în continuare tipul de presă pe care îl fac și de care cred că unii dintre cititori mai au încă nevoie, deși toate prognosticurile sunt sumbre în privința genului de cititor care a mai supraviețuit după ce a fost supus la toate experimentele jurnalistice.

– Pe cititor îl modelează și ziaristul!

– Pe cititor cred că l-a „stricat” ziaristul. Ziaristul l-a „stricat” cu metodă în unele situații și inconștient în multe alte situații. Ziaristul și mai ales făcătorii de produse jurnalistice. Televiziunile dar și presa scrisă l-au schimbat, iar recuperarea lui acum e o operațiune mult mai dificilă. Și nu doar gustul publicului s-a schimbat, dar a apărut o nouă generație.

– Sunteți în Consiliul editor, ce veți face la *Cotidianul*?

– S-a format acest Consiliu editor împreună cu Mircea Dinescu, Emil Hurezeanu și Doru Bușcu. Robert Turcescu, fostul director al *Cotidianului*, este și el în această echipă și asigură o continuitate, iar formula aceasta de consiliu editor va avea un rol de definire a strategiei, din câte am înțeles până acum. Noi vom fi cei care vor încerca să tragem liniile groase dincolo de ceea ce vor face în fiecare zi oamenii din redacție. Vom scrie zilnic, fiecare dintre cei cinci vom avea o zi în care vom publica în pagina de opinii sau ca editorial tex-

tele pe care le producem. Sigur, e o echipă colorată și diversă, sunt personalități puternice, dar tocmai aceasta va face incitant orice dialog sau *brainstorming* fiindcă vor cădea idei grele pe masă și din ele vor rezulta proiecte solide.

– Veți fi mai degrabă un *Om al Realității* sau al *Cotidianului*?

– Se presupune că această echipă va fi doar interfața și din acest punct de vedere vom încerca să realizăm o punte între entitățile aceluiasi trust pentru că, așa cum viața ne arată, publicul e complementar și produsele sunt implicit complementare și trebuie să-l agățăm și dintr-o parte și din cealaltă și să-l aducem spre lucrurile interesante pe care le ignoră poate doar fiindcă nu a avut habar de existența lor. În clipa de față e tot mai greu să-ți recunoști publicul, de la o zi la alta el se schimbă, gradul de loialitate este tot mai scăzut. Dacă astăzi nu ești interesant pentru el, va alege pe altcineva de pe tarabă și aceasta e provocarea pe care o are orice om dintr-un nivel de conducere al unei publicații: de a face la fiecare număr ceva suficient de interesant. Nu spun spectaculos, ci interesant.

– Voci din cadrul *CRP* susțin că plecarea dv. și a celorlalte nume mari către *Cotidianul* s-ar datora faptului că anul 2008 e un an electoral. Cât de mult a contat acest aspect în luarea deciziei de a părăsi *Gândul*?

– Nu a contat, cel puțin în cazul meu nu a contat absolut deloc. La *Gândul* relația cu patronatul, cu *Publi*

„Cotidianul cred că a reușit să găsească formula echilibrată de marketing între campaniile agresive – vezi lozurile pe care trebuie să le răzuiești și ușor frivole după gustul meu – și păstrarea demnității unui produs. Faptul că a reușit să vândă două milioane de cărți și formula împachetării lor în ziar dovedește că au avut o țintă onorabilă, și anume a îndemna publicul tot spre a citi. Acesta a fost unul dintre motivele care m-au împins ca dintre ofertele pe care le aveam să o aleg pe aceea de la *Cotidianul*. Aici într-un fel mă găseam mai aproape de obișnuințele mele de a lucra în presa scrisă.”

Media și Adrian Sârbu nu a presupus niciodată existența vreunei sugestii în zona editorială curentă. Singurele lucruri care se discutau erau strategiile editoriale curente care țineau mai degrabă de partea de marketing și mai puțin de partea jurnalistică. Nu am avut astfel de probleme. Sigur că, într-un an electoral, presiunile asupra presei sunt crescute, doar că eu cred că deja orientările politice sunt definite. Publicul a început să „miroasă” și e suficient de inteligent să-și dea seama care este intenția unei publicații/a unui post de televiziune în momentele electorale.

– V-ați ales să scrieți mai mult despre subiectele din sfera politicului, în ce măsură ați reușit să faceți „curățenie” în această zonă?

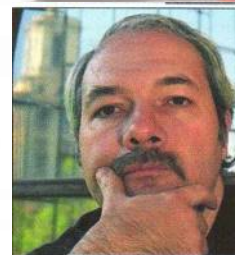
– Nu o să facem curățenie niciodată, iar cei care susțin asta își exagerează menirea pe pământ. Presa are în clipa de față o singură șansă de a fi utilă și eficientă și anume, să furnizeze suficientă informație către public astfel încât pe de o parte cititorii, telespectatorii să fie preveniți despre ceea ce se întâmplă și se va întâmpla și, pe de altă parte, domnii și doamnele astea de prin politică să știe că îi monitorizează cineva. Pare-se că au înțeles repede povestea cu câinii care latră, dar uitați-vă că multe dintre temele impuse de presă sunt totuși preluate – și nu au cum să fie ignorate până la capăt – cu condiția să fie bine argumentate și susținute de către politicieni.

– Care este relația dv. cu Cristian Tudor Popescu?

– Sper că bună, am vorbit la telefon, l-am avut și invitat la o emisiune la *Realitatea TV*. Probabil, plecarea mea la *Cotidianul* nu l-a provocat o bucurie foarte mare. Într-un fel, cele două publicații aleargă pe același culoar, dar am apreciat foarte mult că la momentul cu pricina mi-a respectat decizia pe care am luat-o și m-a înțeles.

– Care sunt făcătorii de gazete cu adevărat buni?

– Ion Cristoiu a fost un mare făcător de gazete, de fapt el a impus un curent în viața românească la vremea respectivă și a dat

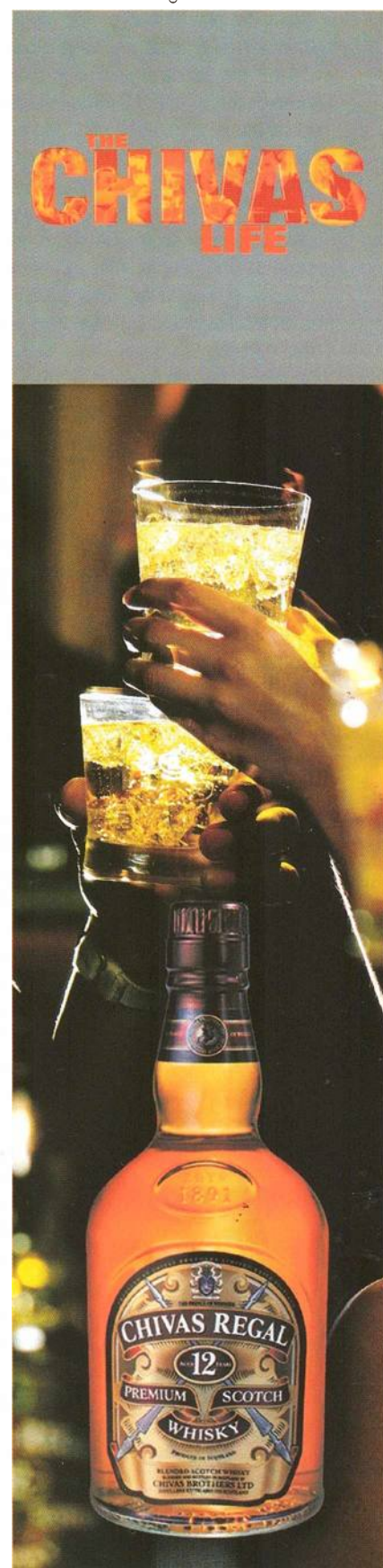

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistaflacara.ro

Elogiul Elodiei

Da, iată, scriu despre Elodia! Da, iată, mi-o asum: Da, am spus-o și o repet, Elodia va trăi veșnic. Nimeni nu o poate ucide pe Elodia. Pentru că elodia suntem noi toți, iar o elodie, mai mică ori mai mare, va trăi prin fiecare dintre noi, se va cuibări, se va cocoloși, se va aciuia, va scoate capul când ți-e lumea mai dragă. E o elodie minusculă în fiecare dintre noi, o elodie tandră, care ne așteaptă acasă, cu moartea fierbinte pe masă. Degeaba dăm să mai scăpăm. Degeaba încercăm. Niam! O elodie, fără nici cea mai mică îndoială, poate cea mai mare dintre toate, este Ion Iliescu. Este elodia noastră care a mulțumit minerilor și care a spart, cu mâna lor, capul bărbos și ochelariat al studenților. Este tot elodia, varianta „tață de țară” a politicii. Darămitelea, Traian Băsescu ce credeți că iaște? Tot o elodie! E drept, mai agresivă, mai arțăgoasă. Ei bine, Traian Băsescu nu e orice fel de specie de elodie, ci elodia de dreapta. La fel și cum e Călin Popescu Tăriceanu: el e elodia-upercut, pe care o primești în ficat, direct, atunci când ți se impozitează darurile de Crăciun. Da' chiar așa, nene: pă Moș Crăciun cine pușca mea (sau a lui! că orice moș care merge pă coclauri, tre' să aivă vo una pă la el!) îl impozitează? Moș Gerilă? Cine-i impozitează sania, poate că e de serviciu, dar poate că nu... Și cine-i impozitează, cu disperare, asemeni guvernului nostru liberal, telefonul mobil pe care l-a uitat în bikini crăciunițelor, să vibreze, pe post de dildo? Poate că e de serviciu – și atunci, hm... Da, dar poate că nu e... Poate că e în uz personal... Și atunci, harșt! Dar cozonacii dă Păști pă care-i primesc salahorii, felahii, amărăștenii, cine-i impozitează? Dar de ce n-am impozita, noi guvern liberal cu dreaptă coloană vertebrală, cornu' și laptele, pen că-s dă la Cornu ălălalt? Și de ce n-am impozita și o vizită la bordel, dacă e cu toți angajații de la serviciu... Poate că unii vor să o numească *team-building*. Sau, poate, croazieră în inima toridă a africanilor prenuptiale. Scuze, aici editorialul derapează. Pentru că și guvernul nostru liberal Călin Popescu Tăriceanu derapează. Dă pă motocicletă. Da, cum bine spuneam: Traian Băsescu e un elodia de pe mări și țări. Un elodia care a ajuns *el capitan, soy capitan* – și s-a plimbat pân alte țări unde unii sunt duși numa' cu capu'. Da, dar duși cu capu' bine. O elodia a diplomației e și Mircea Geoană. Și, deopotrivă, a fost ales în rang de Mare Elodie a Ordinului Trandafirului, adică fostul partid dă guvernământ. Da, dar mătușa tamara ce e? Nu o elodie din Zambaccian? Pentru același titlu de elodie a diplomației mai concurează și Adrian Cioroiu. Precum și „perechea” sa, Condoleanța Rice, e tot o condoleanță adusă elodiei... Adică un elogiul suprem, final, funerar. Etern, adică. Adevărul e că suntem înconjurați de elodii. Ele s-au multiplicat uluitor, vertiginos – și au populat, au colonizat toată planeta. De unde, la început, credeam că sunt o specie extraterestră, acum, într-un târziu, am înțeles că suntem noi toți. De nici nu mai pot ca să știu care e elodia vieții mele. Da, pentru că noi nu trăim viața noastră, ci viața elodiei. Oricare o fi asta, înmormântată colo, jos, în cărbunele rece sau fugită la Paris și măritată, din nou, cu un notar. Elodia n-a murit, elodia se transformă în noi toți, avem elodii-femei-de-stat, mă gândesc la cazul noricilor care ne înconjoară din toate părțile, ca și al meleșcanilor (clanul soprană? Sprânceană? soprane aalese pe sprânceană?). Guvernul Tăriceanu este guvernul cu un singur neuron: meleșcanu. Guvernul cu un singur locuitor: și la apărare, și la comerț, și la diplomație, și la ministeru muncii, și la primărie, și la școala de fete. Cam așa, ca steagurile lui pristanda. Noricile sunt mult mai mici decât elodiile și au intrat, deja, în politică. Norici mici! Așa va fi, de acum, urarea tradițională de Paști. Și mai ales de Paștele 2008. Pentru că, la rândul lor, noricile se preschimbă în elodii. Și invers. Și Kosovo ce e altceva decât o elodie (chiar dacă ei nu știu asta!) la nivel național. Sau, mai degrabă, internațional. Elodia este tot ce iubim. De-acum înainte, culmea, nici nu mai putem trăi fără elodia.

dinamică presei românești. Îmi amintesc că, până la apariția *Evenimentului zilei*, *Adevărul* era lider incontestabil pe piață și ajunsesem să ne plictisim noi de noi. Or, apariția *Evenimentului zilei* ne-a băgat și nouă adrenalina și a schimbat ritmul de viață din presa românească, iar pentru asta cred că se pot ierta multe dintre celelalte defecte pe care le are Ion Cristoiu. Un alt exemplu de om care a reușit să impună o rețetă este Adrian Sârbu cu *Ziarul financiar*. A fost un pionierat pe piața media apariția unui astfel de cotidian de nișă. A avut știința să-l impună și răbdarea de a aștepta să dea rezultate. În rest, acum sunt tot mai puține ziarele legate de numele unei personalități.

– Vreau să-mi spuneți câteva cuvinte despre echipa și emisiunea pe care o realizați la Realitatea TV – Oamenii Realității.

– Inițial am avut o rețineră în a accepta propunerea celor de la *Realitatea* fiindcă mi se pare nepotrivit ca un ziarist de presă scrisă să judece produsul altor colegi în public. Am acceptat în cele din urmă tocmai fiindcă mi-am propus să nu fiu eu judecătorul profesionalismului presei, ci să las publicul să facă asta. Dacă ați observat, încerc să folosesc doar ca pretext pentru discuția cu invitații din studioul titlurile sau temele din presă, iar ceea ce iau din toată povestea asta sunt exclusivitățile. Aceasta e marea șansă din presa scrisă în clipa de față și mi se pare un lucru bun care se petrece, faptul că a sporit ritmul goanei după subiecte exclusive. Asta dovedește că jurnalismul de investigație nu piere.

Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: arhiva personală Adrian Ursu

De ce el? De ce ea?

Forța vindecătoare a cuplului

Un cuplu înseamnă întâlnirea dintre două ființe care se aleg una pe alta. Sunt alegerile noastre într-un tot conștient? Nu există, oare, în ceea ce ne fascinează la celălalt, speranța inconștientă că el ne va repara trecutul, ne va vindeca rănilor?

Dezvăluind povestea de iubire a câtorva cupluri, unele obișnuite, altele neobișnuite, Monique Fradot și Danièle Chinès s-au aplecat asupra originilor genealogice și psihosociale ale atracției amoroase și asupra atingerii echilibrului în doi. Cartea, apărută la Editura Elena Francisc Publishing, își propune să ne ajute să ieșim din dificultățile relației conjugale și, după popasurile neplăcute pe coasta alarmării, să ne ancorăm durabil pe coasta iubirii. Monique Fradot este psiholog și psihoterapeut. La centrul unde-și desfășoară activitatea, lucrează cu grupuri și formează specialiști. A creat o serie de abordări originale în terapia sexuală, gestionarea afectivă și terapia de cuplu. Danièle Chinès este psiholog, psihoterapeut, doctor în Științele educației. Conduce ateliere de compoziție literară cu scop terapeutic. De-a lungul anilor, s-a specializat în terapia copilului, a familiei și cea de cuplu.

Monique Fradot - Danièle Chinès

De ce el? De ce ea?

Forța vindecătoare a cuplului

Ioan Es. Pop - 50!

Primul scriitor (dacă facem abstracție de „nehotărâtul” Radu Sergiu Ruba, din „Intermundus”-ul 80-90 și de „prozatorul” Radu Aldulescu!) din generația 90 care se

apropie de borna 50 a existenței este Ioan Es. Pop. Sigur, au mai fost sărbători (aceeași bornă a lui Paul Vinicius merita, iarăși, menționată!), dar peste cea a lui Es. Pop chiar se cuvine să nu uităm a trece. El a dat literaturii române o carte mare, *leudul fără ieșire*, pe marginea căreia vor buchisi generațiile următoare. La mulți ani, Ioan Es. Pop!

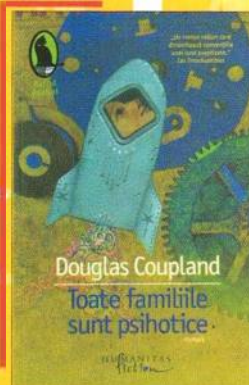
Jean François Revel
Cunoașterea inutilă
HUMANITAS CLASIC

De departe cea mai copleșitoare apariție a începutului de an – din literatura străină. Merită o cronică aparte, în numerele următoare. Filosof, scriitor, conștiință implicată. Am avut șansa să fac cunoștință cu opera lui Revel în perioada mea „pariziană”, când autorul era în viață – și în justificată vogă. Revel este „tobă de carte”, dar lucrul acesta nu se relevă, în text, în mod ostentativ, ci subtil.

Douglas Coupland
Toate familiile sunt psihotice
HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI

O carte care se anunță un veritabil eveniment editorial. O premerge fama cosmopolită a autorului, cunoscut ca autor al *Generației X*. El a fost așezat în descendența, ilustră de altfel, a lui J.D. Salinger și Jack Kerouac, care au revoluționat *atitudinea* anilor '60 în literatură. Ecranizarea la Hollywood se adaugă șirului de succese repurtate.

Andrei Pleșu
Despre bucurie în Est și în Vest
HUMANITAS CLASIC

Nimeni nu și-ar fi închipuit că bucuria poate fi diferită în Est și în Vest. Eu, unul, cel puțin – nu. Dar „reflexul” bucuriei este și după cum ești construit. O carte care a ajuns mai târziu în mâinile mele, dar bucuria mea a fost pe măsură. Fără puncte cardinale. Și pe care mă gândesc să o comentez în extenso, laolaltă cu un portret al filosofului, un epicurian care se gândește, deopotrivă, la „șosete și vise”. Prima dată, ar fi, când vorbesc mai pe larg despre un asemenea simptom al hedonismului filosofic din apropierea noastră.

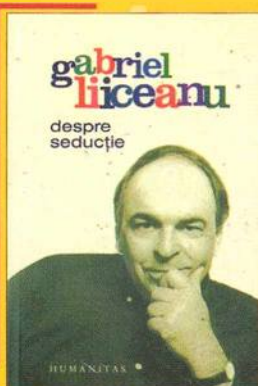
Boris Akunin
Leviatan
HUMANITAS FICTION, THRILLER & MYSTERY

Seria lui Akunin continuă la Humanitas cu a treia carte. Leviathanul a ajuns vapor, iar misterul se consumă, pagină cu pagină, pe punțile sale, unde se elucidează tâlcul crimelor. Romanul lui Akunin are absolut toate ingredientele din ipoteza unui suspans prelungit orgasmic.

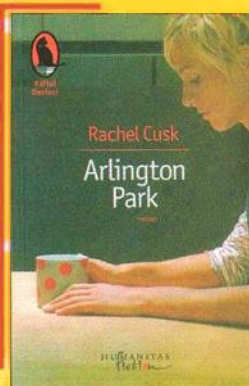
Gabriel Liiceanu
Despre seducție
HUMANITAS CLASIC

Greu mi l-aș fi putut închipui pe Gabriel Liiceanu scriind despre seducție. Și asta (și) pentru că, îndeobște, filosoful face în cetate (prin clișeu!) figura unui cerebral, un „apoli-nic”, nu un „dionisiac” (deși distincția a depășit, de mai demult, propriile-i granițe). Este vorba, totuși, despre o altă buclă a seducției, cu mult mai aproape de arhetipul seducătorului.

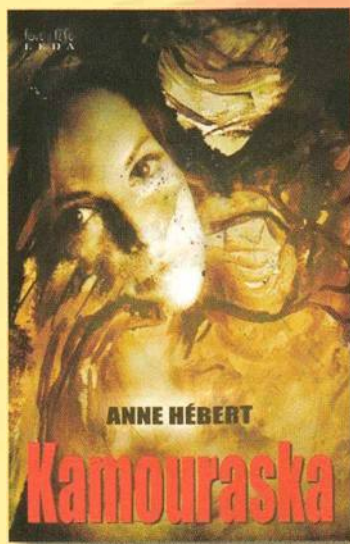

Rachel Cusk
Arlington Park
HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI

Se poartă cărțile despre femei. Arlington Park este *topos*-ul ales: un cartier select al Londrei, unde se poartă toate măștile clasei „de sus”. Rămâne să vedem de care parte va va plasa romanul: în antipatia sau respingerea caracterelor înfățișate. De menționat că Rachel Cusk a fost selectată printre primele douăzeci de prozatoare britanice cu o cotă indiscutabilă.

Noutăți la Editura Leda

Kamouraska

de Anne Hébert

Colecția Love & Life Leda

O carte plină de pasiune, violență, dramatism și romantism, care ne conduce prin universul gândurilor, al dorinței și al realității, și care a impus-o pe Anne Hébert printre romancierii de valoare ai epocii noastre.

Preț: 32 lei
272 pagini

Atâtea începuturi

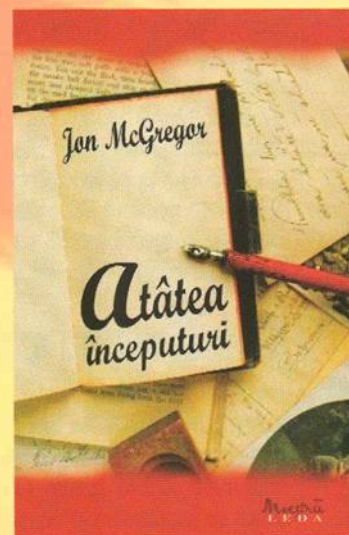
de Jon McGregor

Colecția Maeștrii Leda

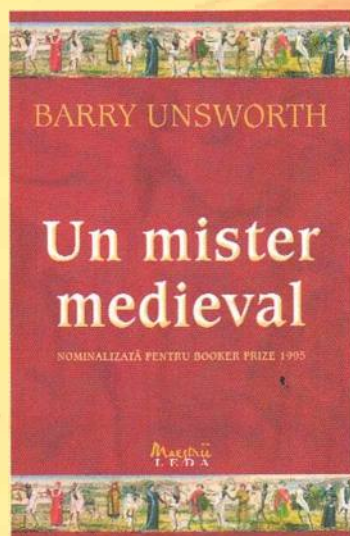
McGregor uimește prin stilul elegant, simțul uimitor al detaliilor și descrierile pline de lirism. *Atâtea începuturi* este o carte fermecătoare, de atmosferă, o frumoasă poveste despre visuri, iubire, dezamăgire și alegerile care ne conduc viața.

„*Atâtea începuturi* este un omagiu adus oamenilor simpli și lucrurilor obișnuite, acelor realități ale vieților noastre ce rămân deseori nerostite.”

London Times

Preț: 39,90 lei
408 pagini

Un mister medieval

de Barry Unsworth

Colecția Maeștrii Leda

„Minunat de plin de viață... acest roman cu scilipiri întunecate... adaugă la punctele sale de atracție deja impresionante ritmul, suspansul și răsturnările de situație neașteptate ale unei povești polițiste palpitante.”

Peter Kemp, *Sunday Times*

Preț: 29,90 lei
224 pagini

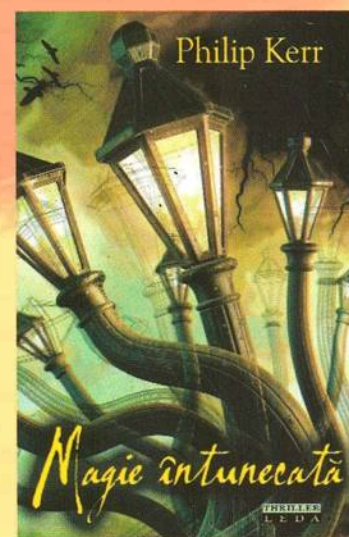
Magie întunecată

de Philip Kerr

Colecția Thriller Leda

„O reconstrucție vie a vieții de la sfârșitul secolului al XVII-lea... o lectură palpitantă și bine structurată.”

Publishers Weekly

Preț: 39,99 lei
360 pagini

Căsnicia, bat-o vina!

de Carol Clewlow

Colecția: Haha Leda

O lectură captivantă, savuroasă și plină de haz, un personaj care te cucerește instantaneu, prin sinceritate și umor.

„Dinamită: genul de carte care îți spulberă toate ideile prefabricate și care ar trebui păstrată la loc de cinste, pe noptiera de lângă orice pat conjugal.”

Kate Saunders pentru *Sunday Times*

Preț: 36,99 lei
384 pagini

GRUPUL EDITORIAL CORINT

www.ledabooks.ro
www.edituracorint.ro

Egiptologie la noi acasă

De curând a avut loc, la Muzeul de Istorie Națională a României, lansarea cărții *Reformele lui Bocchoris*, sub semnătura lui Achim Popescu. Despre autor și cartea lansată au vorbit, printre alții, Cristian Mușeteanu, director general al muzeului, și Excelența Sa Fawzi Mohamed El-Said Gohor, Ambasador Extraordinar și Plenipotențiar al Republicii Arabe Egipt în România. Din expunerile vorbitorilor reiese faptul că Achim Popescu a reconstituit Codul lui Bocchoris, un faraon aproape uitat. Din acel moment subiectul a devenit extrem de fierbinte în domeniul arheologiei egiptene, pentru că numeroși istorici au afirmat că acest cod l-ar putea fi superior celui al lui Hammurabi, textele vechi plasându-l pe Bocchoris printre marii legistatori ai lumii, alături de Amasis și Darius. (A.I.P.)

A încetat din viață Petrică Pavel

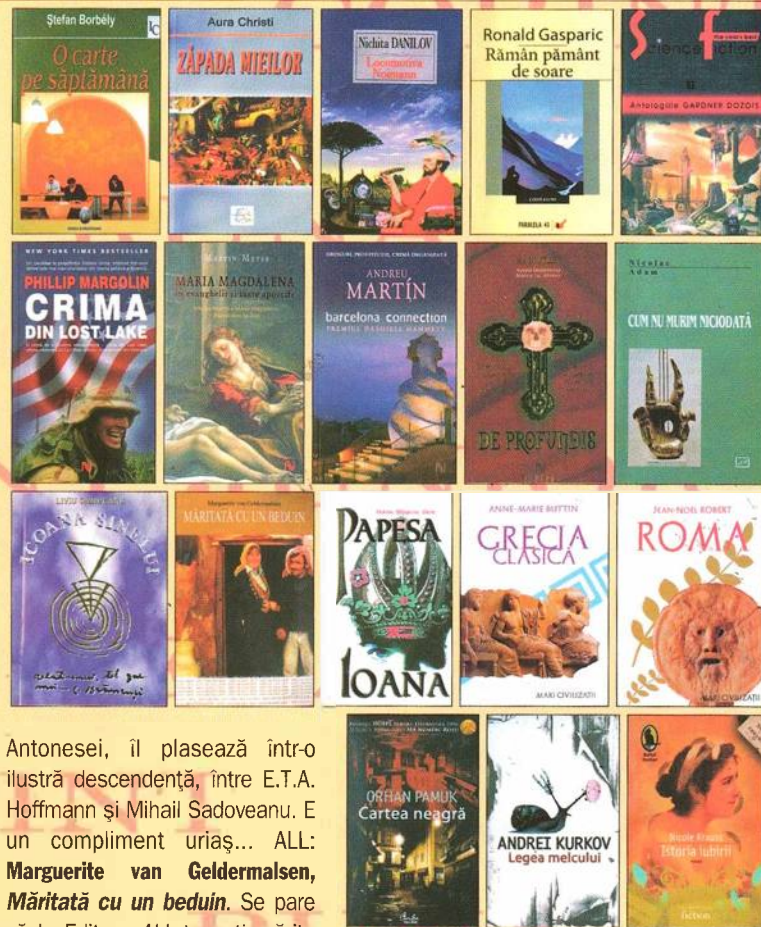
Sunt sigură că lucrând în media l-ați întâlnit pe Petrică Pavel. Fotografal amabil, cumsecade și prietenos prezent aproape la toate evenimentele.

Petrică Pavel nu mai este

printre noi. S-a stins din viață luna trecută, la fel de discret cum a trăit. Născut în 1967, în comuna Boțești, județul Vaslui, Petrică Pavel avea 41 de ani neîmpliniți. În ultimul timp lucra ca *freelancer*, fiind extrem de căutat pentru calitatea fotografiilor sale. Dumnezeu să-l odihnească! (A.G.)

Oglinnda cărților

IDEEA EUROPEANĂ: **Ion Ianoși, *Autori și opere***. E gata doar primul volum (deocamdată) dintr-o carte care strânge, sub pălăria ei, texte diverse: le unește, însă, suflul unui mare cărturar actual – în cel mai bun sens al cuvântului. **Ștefan Borbely, *O carte pe săptămână***. Unul dintre corifeii „echinoxiști” ai criticii optzeciste, clujean „fundamentalist”, bun stilist, valoare indiscutabilă de „export” către celelalte generații ('90, 2000-iști). **Aura Christi, *Zăpada mieilor***. Dintr-un presupus „outsider” al generației '90, Aura Christi ajunge o figură „pregnantă” a congenerilor ei, recuperează „teren” (literar) printr-o maturizare cu totul spectaculoasă. **Nicolae Balotă, *Literatura germană***. O somitate a culturii române contemporane vorbește despre una dintre marile literaturi ale lumii. RAO CONTEMPORAN: **Regis Jauffret, *Case de nebuni***. Poveste de cuplu, roman de cuplu, semnat de un autor care a mai fost tradus în spațiul românesc. În traducerea lui Vasile Savin. **Max Gallo, *Crucea Occidentului***. Volumul I, ***Întru acest semn vei învinge***. E vorba de semnul lui Hristos. Pentru că numai sub acest semn poți învinge. POLIDAVA: **Eugen Evu, *Neauzit de lumină***. Un poet pe care îl prețuiesc nu de ieri, de azi, ci de mai bine de douăzeci. Și poezia/prețuirea e mai bună pe măsură ce se învechește, ca vinul. POLIROM: **Nichita Danilov, *Locomotiva Noimann***. Un poet care nu ar trebui prizat doar ca poet, ci ca un prozator reprezentativ al epicii contemporane. PARALELA 45: **Ronald Gasparic, *Rămân pământ de soare***. Vasile Andru ne recomandă să îl citim pe poetul de față în cheie barbiană. Ronald a fost o stea călătoare pe Pământul ăsta. O stea care nu a luminat decât 21 de ani în viața aceasta. Cei iubiți de zei pleacă primii. NEMIRA: **Atenție, eveniment editorial: *The year's best Science Fiction, Antologiile Gardner Dozois***, vol. I și II. Din primul volum, așa, ca preview, vă pot spune că fac parte, printre alții: Bruce Sterling, Neal Asher, Joe Haldeman... Mai aveți nevoie de alte „recomandări”? Și ai doilea volum e foarte bine garnisit cu autori de prim rang al vitrinei. **Philip Margolin, *Crima din Lost Lake***. Un thriller „politic”, care antrenează generali, un candidat la președinția Statelor Unite, veterani ai războiului din Vietnam, senatori, într-o „supă” epică palpitantă. **Marvin Meyer, *Maria Magdalena în evanghelii și în texte apocrife***. Cu un subtitlu sugestiv: tradiția secretă a Mariei Magdalena, însoțitoarea lui Iisus. **Andreu Martin, *Barcelona Connection***. O carte care vine deja cu un „pedigree” impresionant: Premiul Dashiell Hammett. Scene violente, pline de cruzime, un flux epic în stare să cumuleze povești cu droguri, prostituție, crimă organizată. **A. J. Hartley, *De profundis***. Cititorilor români trebuie să le spună ceva *Masca lui Atreus* (semnată tot de Hartley), pe care am citit-o, anul trecut, cu plăcere – și care a fost una dintre cele mai bune cărți apărute după *Codul Da Vinci*, care nu a „copiat” modelul, ci l-a replicat, cumva, pe tărâm elin. JURNALUL LITERAR: **Nicolae Adam, *Cum nu murim niciodată***. O carte de poezie bună, originală. Cu un autor, din păcate, foarte puțin cunoscut. ROZA VÂNTURILOR: **Liviu Câmpăneanu, *Icoana Sinelui***. O carte care nu duce lipsă de înțelepciune. PONTICA: **Marin Mincu, *O panoramă critică a poeziei românești în secolul al XX-lea***. O lucrare excepțională care, prin ținuta ei, fixează canonul. Felii alternative, intransigente, agere, scrise nervos, de poezie și critică. Un tort al literaturii române din secolul trecut. EDITURA MUZEULUI LITERATURII ROMÂNE: **Dan Stuparu, *Oglinnda Venerei***. Un roman care se dorește inițiativ. În prezentarea lui, unul dintre eminenții oameni de cultură din România de astăzi, Liviu

Antonesei, îl plasează într-o ilustră descendentă, între E.T.A. Hoffmann și Mihail Sadoveanu. E un compliment uriaș... ALL: **Marguerite van Geldermalsen, *Măritată cu un beduin***. Se pare că la Editura ALL te poți mărita atât în Africa, precum și în Asia. Soția mea, care a citit prima seria asta, regretă că nu a făcut-o (încă). Dar pretinde că ei i-a plăcut atât cartea „cu beduin”, cât și cea cu un masai. Singura problemă e că nu poți să te măriți, în același timp, cu amândoi. Sau poți? **Donna Woolfolk Cross, *Papasa Ioana***. O „anomalie” a istoriei care este de toate: mit, legendă, arcan al misticii. Super-subiect de carte!, **Anne-Marie Buttin, *Grecia clasică***. Grecia e locul mirajului. Și cine nu ar vrea să fie, dintr-o dată, „teleportat” acolo. Cartea asta și face. **Jean Noel Robert, *Roma***. Din aceeași serie, volumul dizertează despre sex, morală, viața la țară în vremea antichității romane, modă, viața plăcerilor. Toate în/sau în jurul Cetății Eterne. CURTEA VECHIE: **Orhan Pamuk, *Cartea neagră***. Nu cred că am să contenesc repede să laud opera lui Pamuk, care, chiar dacă e sub nivelul Triadei de Fortă a Secolului XX, Borges-Eco-Fowles”, este, indiscutabil, un maestru al prozei. De citit Pamuk obligatoriu. **Andrei Kurkov, *Legea melcului***. Strategia editurii CURTEA VECHIE de a se „axa” pe ruși fundamentali (alt exemplu, Vladimir Sorokin, apărut tot aici) s-ar putea să fie una salutară pe termen lung. HUMANITAS: **Nicole Krauss, *Istoria iubirii***, HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI. Titlu de bestseller, care ascunde sublimul și condensează admirabilul în țesătura terestră a prozei. Și chiar așa: cum e/ar fi să scrii o „istorie a iubirii”? Ce miză generoasă... (M.G.)

Acum
primești
bani
în plus!

Știm întotdeauna ce-ți dorești.
Creditul de nevoi personale.

BCR
Gândim la fel.

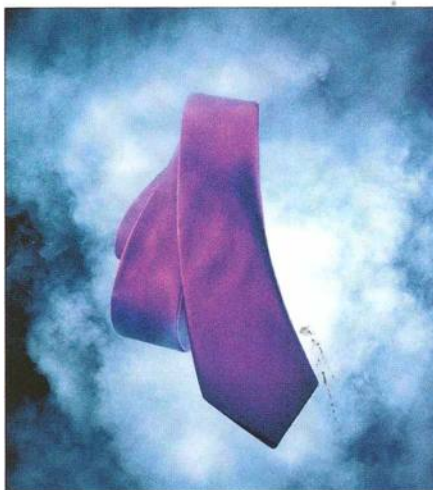
Cu numai 299 RON* lunar acum poți lua un credit de nevoi personale în valoare de 19.000 RON față de 17.900 RON, cât puteai primi până în prezent.
Ofertă valabilă în perioada 12 noiembrie - 31 decembrie 2007.

* pentru un credit de 19.460 RON (comision de acordare inclus), pe 10 ani, cu dobândă fixă în primele 3 luni; DAE = 19,67%

Răsfăț cu abur de la

Electrolux

O scurtă istorie a aburului

Aburul este una dintre resursele folosite încă din Antichitate atât în scop medical cât și estetic. Puterea lui a devenit importantă, prin inventarea motorului pe bază de aburi. Evident, această tehnologie s-a extins și aburii au fost utilizați în aproape orice domeniu, de la vapoare și locomotive la cuptoare și uscătoare de rufe.

Astăzi, gătitul și îndreptatul cutelor cu ajutorul aburului sunt la modă, creându-se o adevărată tendință în jurul acestor produse. *Electrolux* vă aduce în prim-plan două produse inovative care oferă experiențe unice: uscătorul de rufe *Iron Aid* și cuptoarele *combi* cu abur.

Cu *Iron Aid* spuneți adio fierului de călcat

Călcarea rufelor necesită mult timp, presupune îndemânare, atenție, pe scurt e o activitate destul de stresantă. Utilizatorii chiar evită cumpărarea anumitor articole de îmbrăcăminte deoarece știu că se calcă și se întrețin greu. Pe de altă parte, orice businessman care călătorește știe că metoda cea mai simplă de a îndepărta cutele de la un costum este să-l atârni în baie în timpul dușului de dimineață. Care este explicația științifică a acestui fenomen? O combinație ideală între temperatură și umiditate, într-un cuvânt – aburi.

De aceea, *Electrolux* a lansat uscătorul de rufe cu abur *Iron Aid* care reduce cutele rufelor și le netezește, ceea ce înseamnă că ele nu mai trebuie călcate și pot fi purtate imediat după uscare. *Iron Aid* are cinci programe speciale de abur, și nu doar netezește, dar poate și împrăști rufele, scoțând mirosurile neplăcute. Puteți astfel obține cinci cămăși netede sau un costum împrăștiat. Nu trebuie decât să introduceți cămășile în uscător, să-l porniți și să vă relaxați. Atenție, însă! Nu vă relaxați prea mult pentru că în 25 de minute sunt gata!

Cuptorul *combi* cu abur de la *Electrolux*

Se știe că mâncarea preparată la abur este foarte sănătoasă, fiind recomandată atât de nutriționiști cât și de către medici. Legumele își păstrează proprietățile nutritive, iar carnea poate deveni un adevărat deliciu. Aburul pătrunde mult mai repede în alimente, reducând timpul de gătit la jumătate – față de cuptoarele tradiționale, iar gătitul cu aburi este ușor și rapid, mai ales când preparăm pește și legume.

Orice bucătar profesionist poate de altfel să scrie adevărate opere literare despre beneficiile gătitului la aburi – fiindcă mâncarea iese perfect: moale și succulentă înăuntru, păstrându-și intactă textura și savoarea, fiind crocantă în exterior.

Oricine poate găti acasă ca un bucătar profesionist cu noul cuptor cu abur de la *Electrolux EOB98000 X* care combină modul de preparare cu abur cu cel tradițional, astfel încât cu ajutorul aerului cald și al grătarului se obține o rumenire plăcută a alimentelor. Mai mult, spre deosebire de cuptoarele tradiționale, cuptorul cu abur de la *Electrolux* nu transferă gusturile, de aceea puteți pregăti simultan o cină, cu antreu (ex. pateuri), fel principal (pește cu legume) și desert (tartă). De asemenea, cuptorul este sigur și ușor de folosit, beneficiind de probe pentru carne, rețete presetate, sisteme de curățare și controlul umidității.

Valki Art

Bol+platou
Preț 110 lei

Platou
Preț 90 lei

Bol + vază
Preț 115 lei

Ramă
Preț 30 lei

Vază
Preț 100 lei

Set format
din vază,
bol, ramă
și scrumieră
Preț 166 lei

Căștigătorii
concursurilor
din Flacăra
nr. 1-2/2008:

Peggy Sage

Dumbravă Marilena,
București
Marcu Alexandrina,
Fălcieni jud. Suceava
Mihailișca Daniela,
Făgureni jud. Mureș

Europa Travel

Oprescu
Andreea Daniela,
București

Laropharm

Borș Adriana,
Umbrărești-Deal,
jud. Galati
Mioc
Angelica-Marinela,
Lugoj, jud. Timiș

Valki Art

Originale, rafinate, purtând toate inscripția unicat, cadourile marca Valki Art își propun să adune, într-un singur dar, cuvinte, sentimente, emoții, să vă ajute să alegeți și să dăruiti. Vă așteptăm pe www.valkiart.com. Am creat acolo universul Valki Art, colorat, plăcut ochiului și sufletului. Obiecte de sticlă pictate manual, utile și încântătoare – rame, vase, boluri, scrumiere și suporturi de lumânări, tablouri, icoane, bijuterii, obiecte din lemn, toate sunt pregătite să se înveșmânteze în ambalaje potrivite și să poarte mesajul dv.

Răspundeți corect la următoarea întrebare și puteți câștiga produse Valki Art:

Care este site-ul unde puteți găsi și cumpăra produsele Valki Art?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.03.2008

Premiul constă într-un set de produse Valki Art format dintr-o ramă și un bol

Concurs
Valki Art

Sangria

Sangria este un restaurant cu specific mediteraneeen amplasat în plin centrul Capitalei, strada Căderea Bastiliei nr.78. Purtând numele binecunoscutei băuturi spaniole Sangria, localul oferă unele dintre cele mai rafinate preparate ale bucătăriei mediteraneene într-un cadru cu totul aparte – un spațiu cu aspectul unei veritabile grădini maure din înșorita Andaluzie. Puteți petrece momente deosebite în compania cuiva drag luând masa la Sangria dacă răspundeți corect la următoarea întrebare:

Care este adresa restaurantului Sangria?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.03.2008

Premiul constă într-o masă în valoare de 60 de euro la restaurantul Sangria. Câștigătorul va fi tras la sorți.

Premiul este valabil strict pe perioada martie-mai.

Concurs
Sangria

oriflame

natural swedish cosmetics

LIFT EXPERT

Pentru femeile moderne, dinamice, active, cu vârsta de peste 40 de ani, cercetătorii Oriflame au creat gama de produse destinate îngrijirii pielii Lift Expert. Pe măsura înaintării în vârstă, tenul își pierde elasticitatea și fermitatea, iar ridurile devin din ce în ce mai profunde. Mai mult, trăsăturile feței se lasă, iar conturul feței este vizibil afectat. Pentru a combate aceste semne ale procesului de îmbătrânire naturală, Oriflame a creat Lift Expert, un program complet de îngrijire zilnică a tenului. Produsele din această gamă sunt formulate pe baza tehnologiei unice Bio Spring™, un complex alcătuit din extract de secară, vitamina A și hialuronat de sodiu, care acționează sinergic, pentru ca tu să te bucuri din nou de un ten mai ferm, cu trăsături vizibil reconturate,

Lift Expert Re-Defining Day Cream SPF 15

Cremă de zi cu FPS 15 pentru refacere și lifting facial

Cremă pentru zi, cu formulă avansată, care redefineste trăsăturile feței, reconturând tenul și conferindu-i fermitate. Tehnologia Bio Spring netezește ridurile, intensifică procesul natural de reînnoire celulară și îmbunătățește elasticitatea pielii. Factorul de protecție solară 15 previne îmbătrânirea prematură cauzată de razele solare. 50 ml

Lift Expert Ultra-Firming Night Cream

Cremă de noapte pentru ultra-fermitate

Formulă pentru ultra-fermitatea pielii, care, totodată, intensifică funcția naturală de refacere a celulelor pe timpul nopții. Extractul vegetal pe care îl conține, cu proprietăți de fermitate, acționează pe timpul nopții, măbind gradul de elasticitate a pielii. Tehnologia Bio Spring contribuie la redefinirea conturului facial, prin tonifierea tenului. Pielea este vizibil tonifiată, are un aspect mai tânăr și este mai fermă. 50 ml

Peggy Sage

În această primăvară fii mai frumoasă cu *Peggy Sage*! Ai patru produse noi spre a-ți îndeplini dorința: creionul cremă pentru pleoape, lacul de unghii *Avignon*, creionul de ochi *Khol* și șamponul pentru uz frecvent *IUM by Subtil*. Creionul cremă pentru pleoape imprimă ochilor strălucire de dimineață până seara, mai ales în nuanțe de roz perle. Lacul de unghii *Avignon* este o nuanță seducătoare de roșu care pictează unghii de o senzualitate rară. Creionul de ochi *Khol* în tonuri de verde, curacao, violet, mov, marin, alb reprezintă o formulă nouă și o textură ușor de lucrat pentru o aplicare clară și precisă. *IUM by Subtil* se aplică în mod uniform pe părul umed și stors conferindu-i un aspect mătăsoș și strălucitor.

Peggy Sage este un salon destinat îngrijirii manichiurii și pedichiurii situat în str. Olari nr. 43, sector 2, București.

Care este adresa salonului *Peggy Sage*?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.03.2008

Vor fi oferite trei premii constând în câte un ruj și un lac de unghii *Peggy Sage*

Bijuterii Feng Shui de 1 Martie

Amuletă norocoasă:
nodul mistic din jad
Preț 8,99 lei

Cutiută bijuterii
Preț 48,99 lei

Cutiută bijuterii
cu cristale
semiprețioase
Preț 59,99

Simbolul
dublei fericiri
Preț 22,99 lei

horoscop

Cristina Vanea

Caracteristica lunii martie

Mai ales la începutul lunii vor fi zile deosebit de tensionate, în care încercările legate de semnarea unor documente oficiale, de obținerea unor aprobări au puține șanse să se finalizeze într-un mod fericit.

Berbec (21.03. - 20.04)

Traversați o perioadă foarte agitată, cu o mulțime de evenimente, care nu vă vor lăsa timp nici măcar să respirați. De energie nu veți duce lipsă, dar, din păcate, veți avea tendința de a vă risipi în tot felul de activități minore, care nu vă vor aduce satisfacții. Posibile pierderi de bani.

Taur (21.04 - 20.05)

La serviciu vă va fi destul de greu, căci va fi mult de lucru. Din fericire, atmosfera va fi plăcută, colegii vă vor aprecia inițiativele și veți reuși să fiți eficient. Veți beneficia de un plus de popularitate în rândul persoanelor de sex opus. Ați putea cumpăra un obiect de decor pentru casă.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Interesul pentru divertisment va fi chiar mai mare decât de obicei. Nu vor lipsi ocaziile de a vă petrece timpul liber în compania prietenilor și a ființei iubite. Energia dv. va fi la limita superioară, așa că veți face față unor activități mai dificile. Sănătatea va trebui supravegheată cu atenție pe tot parcursul intervalului.

Rac (22.06 - 22.07)

Este o perioadă în care ați face bine să vă canalizați energia spre activități concrete. Situația financiară v-ar putea crea probleme serioase spre sfârșitul lunii. De asemenea, este posibil să primiți un cadou sau un acord pentru un împrumut. În plan profesional ar putea să apară unele mici schimbări.

Leu (23.07 - 23.08)

Din punct de vedere mental funcționați la limita superioară. Aveți multe idei, dar dacă vă grăbiți ați putea face greșeli. Participarea la diverse activități intelectuale vă va permite să vă remarcați. De asemenea, este posibil să aveți parte de multă alergătură pentru rezolvarea unor chestiuni minore.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Veți participa la diverse întâlniri cu prietenii, veți merge în vizite sau la activități culturale. În plan social este foarte posibil să aveți o reușită. Puterea dv. de convingere este mare, așa că nu va fi o problemă să obțineți sprijinul celor din jur pentru a vă pune proiectele în practică.

Balanță (23.09 - 23.10)

Este posibil să vă implicați într-o colaborare care se va dovedi avantajoasă. Relația cu partenerul de viață se va îmbunătăți; de asemenea, n-ar fi exclus ca acesta să aibă unele realizări. Cheltuielile vor fi mari, dar se întrezărește și posibilitatea unui câștig. Evitați să dați curs impulsivității.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Dacă aveți de gând să vă implicați în activități la limita legalității, luați-vă toate măsurile de precauție, deoarece este posibil să aveți și o surpriză mai puțin plăcută. În ceea ce privește sănătatea va trebui să fiți foarte atent, căci o problemă mai veche va reveni în atenția dv.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Situația financiară vă va preocupa în mod special. Veți avea de făcut cheltuieli destul de mari, dar veți reuși să vă descurcați fără probleme. Unul dintre părinți sau o altă rudă apropiată va avea un câștig care se va răsfrânge și asupra buzunarului dv. Activitățile sociale vă vor favoriza.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Chestiunile profesionale vor fi prioritare în această perioadă. Veți începe o nouă activitate pentru care va trebui să faceți eforturi mari. Evitați discuțiile în contradictoriu cu superiorii ierarhici. Dacă aveți de gând să plecați la drum, conjunctura astrală vă va avantaja.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Nu sunteți în forma dv. cea mai bună; o stare de iritare, de neliniște vă va caracteriza pe aproape tot parcursul lunii. Este posibil să aveți discuții cu ceilalți membri ai familiei legate de unele proiecte. Nu este cazul să vă amblați deoarece până la urmă totul va ieși așa cum vă doriți.

Pesti (19.02 - 20.03)

Se poate să aveți parte de câștiguri din colaborări și activități de parteneriat. Dacă trebuie să negociați un contract, fiți cât se poate de ferm. Nu este cazul să vă încredeți în orice vorbă amabilă; există cineva care încearcă să vă tragă pe sfoară și este cazul să fiți ceva mai precaut.

SUPER OFERTA BULGARIA

Paste si 1 Mai la Nessebar

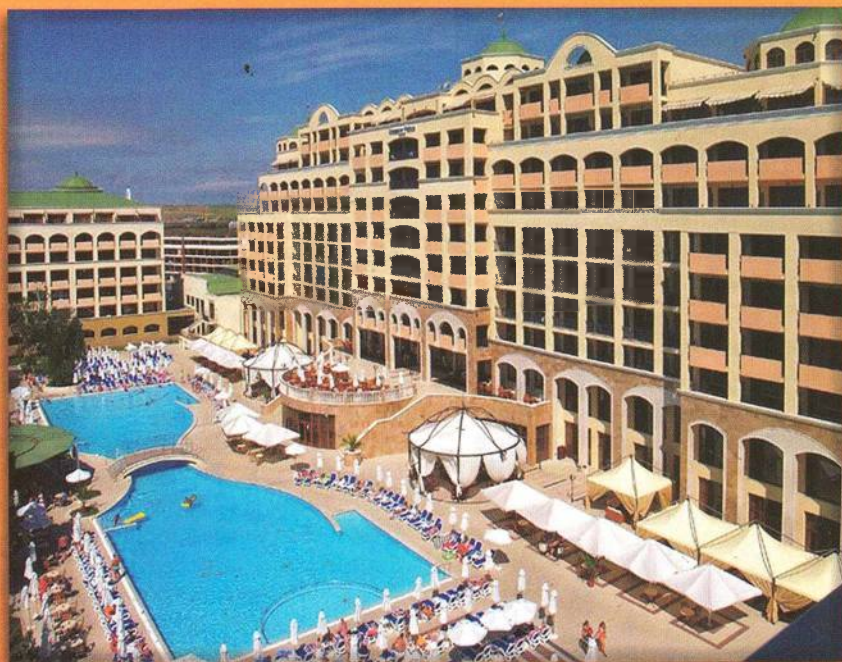
199 euro/pers

Paste

25.04-29.04

1 Mai

30.04-04.05

Tariful include:

- transport autocar
- 4 nopti cazare in camera dubla la hotel 4 * + all inclusive
- asistenta turistica pe tot parcursul excursiei

Tariful nu include:

- asigurarea medicala (optionala, aproximativ 20 RON)

FAROS - MAYAK

Adresa: Bd. Corneliu Coposu, nr.7,
bl. 104,sc.1, ap.2, sector 3, Bucuresti
Tel.: 021 326 62 48; Fax: 021 327 61 22
E-mail: travel@faros-mayak.ro

www.faros.ro

Trendsetter & lovemark

Tipul de colo mereu îmbrăcat fistichiu e adorabil. Pur și simplu îl iubesc oamenii. Îl imită toți. Da, e genul pe care îl plăci fiindcă e original, foarte șic, întotdeauna altfel decât restul lumii. Mereu vine cu ceva nou la care nimeni nu s-ar fi gândit. Și știi ce? Are stil, idei inovatoare. Cum de nu ne-au trecut prin cap și nouă asemenea lucruri? Păi, cum să ne treacă? Doar el e un **trendsetter**. Are succes în tot ceea ce face, impune tendințele, iar ceilalți le urmează. Și dacă vrea, tot ce întreprinde el, la un moment dat, se poate preschimba în **lovemark**. **Trendsetter** și **lovemark** în același timp, două concepte care parcă au luat ochii celor din publicitate și comunicare, două concepte *made by secolul XX/XXI*.

Omul care face legea

Trend/tendință+setter/setează, impune = **trendsetter**/cel care impune tendințele. Este un termen care, potrivit dicționarului *Oxford University*, a fost preluat din modă dar s-a impus și în multe alte domenii. Așa se face că Madonna e un **trendsetter** în muzică, Bill Gates în IT, Versace în modă, Oprah în televiziune ș.a.m.d. Deși, la noi a pătruns ceva mai greu termenul, privind în jur, avem și noi **trendsetterii** noștri: Cătălin Botezatu în modă, Andreea Esca în televiziune, Traian Băsescu în politică, Gheorghe Hagi sau Nadia Comăneci în sport. Lista e lungă și nu doar persoanele pot fi **trendsetteri** ci și brandurile. *Evenimentul zilei* a fost un **trendsetter** în materie de ziare când și-a făcut apariția în piață, Festivalul de Film *Dakino* a fost un **trendsetter** prin faptul că a premiat și promovat tineri regizori precum Cristian Mungiu, Cristian Nemescu, Cornel Porumboiu, Hanno Hofer ș.a. care au fost ulterior premiați la festivaluri internaționale

Avantajele de a fi trendsetter

Senzația de a fi primul care a făcut x lucru sau care creează linia urmată de către ceilalți; sentimentul că stabilești valorile.

Dezavantajele
Odată ce ai pornit în această direcție, nu mai dai înapoi, e dificil să te menții acolo fiindcă oamenii așteaptă din ce în ce mai mult de la tine.

prestigioase de film.

Din totdeauna au existat în lume **trendsetteri**, a existat mereu un om cu un pas înaintea celorlalți indiferent dacă el a scris romane, a creat muzică sau pictură, a făcut descoperiri științifice sau a inventat mașinării noi. Doar termenul e relativ nou și prezentările de modă din secolul XX l-au creat iar media l-au făcut să intre în conștiințe.

„**Trendsetter** a fost un termen atât de generos pentru domeniul comunicării încât imediat a fost adoptat. **Trendsetter** e cel care dă tonul, fixează prin prisma contextului de succes pe care îl creează direcția care va fi urmată de către toți cei care se subscriu acestei rețete de succes”, explică Leea Catinescu, PR manager *Dakino*. „E extrem de important să rămâi în conștiința tuturor pe o perioadă îndelungată de timp și să impui niște standarde ca să te numești **trendsetter**”, crede Raluca Anghel de la *A&M PR Agency*.

Și ce altceva poate transforma pe cineva în **trendsetter** dacă nu originalitatea, simplitatea, omogenitatea și consecvența cu care muncește, creează, trăiește? **Trendsetter**-ului nu-i e teamă

să fie diferit și oamenii din media și publicitate au învățat cel mai bine acest lucru.

Când un trendsetter devine lovemark

Independent de conceptul de **trendsetter**, a pătruns în **advertising** și comunicare conceptul de **lovemarks**. Kevin Roberts, CEO-ul agenției de publicitate *Saatchi & Saatchi*, reprezintă promotorul acestui concept pe care l-a lansat prin intermediul cărții cu același nume, *Lovemarks*, în 2004. Astfel, Roberts propune un nou mod de a vedea și a percepe brandurile. El se întreabă: „Ce creează loialitate și atinge consumatorul dincolo de rațional? Ce creează dragoste pentru un anumit brand? Și dacă ca răspuns: misterul (o poveste extraordinară – cu trecut, prezent și viitor, inspirație), senzualitate (gust, miros, pipăit, văz) și intimitate (determinare, empatie, pasiune). Dar nu se poate dragoste fără respect, fără de care relația nu poate dura. CEO *Saatchi & Saatchi* este sigur că fanii unui brand care iubesc cu adevărat brandul fac din el un **lovemark**. Cu alte cuvinte, emoționalul bate raționalul și dă dependență. „**Lovemarks**-urile sunt acele branduri speciale, atât de charismatice încât publicul se atașează de ele nu atât rațional cât sentimental. Ele depășesc starea de simplu brand”, explică Leea Catinescu. Poate deveni un **trendsetter** și un **lovemark** în același timp? „**Trendsetterii** își diseminează adeviziunile tocmai pentru că ele sunt bazate pe niște convingeri foarte clare și vizibile, dar mai ales consecvente. Chiar dacă fac tranziție de la un brand la altul, o fac pornind de la aceleași convingeri, exact cum **lovemark**-urile pornesc de la trăsături clare, vizibile. Spre exemplu, dacă un brand dispare, altul îi va lua locul. În schimb, dacă un **lovemark** dispare, atunci nimic nu îl poate înlocui și oamenii îi vor simți absența. În același fel, dacă un **trendsetter** dispare, brandurile ori direcțiile rămase nu vor mai avea omogenitate, charismă, nu vor reuși să-și mențină linia, notorietatea, proprietățile etc. Fără doar și poate, un **trendsetter** poate fi un **lovemark** în același timp. **Trendsetterii** nu sunt lideri constrângători, ci charismatici, după cum brandurile charismatice devin **lovemarks**. Un **trendsetter** poate fi un cumul de branduri pe care cei ce aderă la trendul lor să le preia ca atare. Adică un **trendsetter** poate fi un cumul de *Apple* cu *Gravis* și cu *Sony Ericsson*”, mai spune Leea Catinescu.

text Alice-Claudia Gherman

foto arhive personale

Anul european al
dialogului intercultural

2008

AMPLUS
INTERNATIONAL Ltd.

vă invită în

UNIVERSUL EUROPEAN AL CĂRTII
la

Salonul de Carte si Presă Bucuresti

ediția a XIII-a **5 - 9 martie 2008**
la

Muzeul National de Istorie a României

Program de vizitare

5 martie 2008 - orele : 14,00 - 19,00

6, 7, 8 martie 2008 - orele : 10,00 - 19,00

9 martie 2008 - orele : 10,00 - 16,00

Lansări de carte, recitaluri de poezie si muzică,
dezbateri, întâlniri cu personalități, manifestări omagiale,
demonstratii de măiestrie artizanală, tombola,
concursuri si ... multe surprize !

Intrarea liberă !

O carte pentru orice vârstă la preturi promotionale !

www.dialogue2008.eu

GUVERNUL ROMÂNIEI
DEPARTAMENTUL PENTRU
RELĂȚII INTERNETNICE
Diversitatea Reunește Identități

O inițiativă a Uniunii Europene

Avanpremieră Geneva 2008

Ford, Renault și Volvo lansează noi SUV-uri compacte

Moda autoturismelor de teren destinate orașului nu este nici pe departe de a fi terminată. Salonul Auto de la Geneva, din luna martie, deschide drumul unor noi competitori pe piața așa-numitelor **crossover-uri**.

Trei dintre cei mai importanți producători auto „și-au luat inima în dinți” în 2008 și lansează în Elveția evoluțiile finale ale unor prototipuri cu care testează cumpărătorii de mai mulți ani.

Ford Kuga

Noul model este prima încercare a lui Ford de a pătrunde pe piața extrem de competitivă a SUV-urilor din Europa. Kuga a fost prima oară prezentat publicului sub forma conceptului denumit *Iosis X* care a debutat la Paris în 2006. Conceptul a fost și singura noutate prezentă la standul Ford de la SIAB 2007.

Kuga este o prezentă vizuală impresionantă datorită îndrăzneței grilei duble trapezoidale, farurilor imense și scutului de protecție ridicat astfel încât să fie vizibil din față. Totul este completat de arcele roților puternic pronunțate, jantele din aliaj și înălțimea respectabilă de la sol.

În plus, modelul de serie o să beneficieze de câteva dintre elementele care au fost foarte apreciate la conceptul *Iosis X*: culoarea albă, foarte la modă, și jantele din aliaj de 19 inch pot fi comandate alături de un acoperiș panoramic. La interior se păstrează aceleași legături cu prototipul. Cabina este una modernă și lista

opționalelor de culori și materiale le va permite cumpărătorilor să-și personalizeze mașina în cele mai mici detalii. De exemplu, se poate alege o tapiserie cu inserții portocalii și panouri colorate pentru uși și consola centrală. Aceasta este asemănătoare cu cea de la *Mondeo*, dar opțional se poate adăuga un sistem de navigație cu ecran de 7 inch.

SUV-ul compact dispune de un spațiu interior generos, pentru cinci persoane, dar portbagajul are o valoare destul de modestă, de doar 360 de litri.

Aceasta poate fi însă extinsă până la 1.355 de litri prin rabatarea banchetei spate.

Kuga folosește un sistem de tracțiune integrală preluat de la Volvo. Acesta operează în principal în modul de tracțiune pe față, dar poate transmite tracțiunea către roțile din spate atunci când detectează o suprafață alunecoasă.

Este de așteptat ca Ford să ofere șoferului posibilitatea de a selecta tracțiunea în funcție de preferințe: pe față, 4x4 sau auto. Acest ultim mod va permite sistemului să aleagă cea mai bună opțiune în funcție de condițiile de drum.

Alături de versiunea cu tracțiune integrală, Kuga va fi

disponibil și cu tracțiune exclusiv pe puntea față. Ford a motivat această alegere spunând că vrea să atragă și clienți cărora le place aspectul mașinii, dar nu au nevoie de tracțiunea integrală. Probabil că prețul mai redus o să fie un argument la fel de puternic.

Crossover-ul își va face debutul pe piață după jumătatea acestui an și deocamdată Ford nu a confirmat decât prezența unei motorizări diesel. Propulsorul este cunoscut din gama Ford Focus și are o capacitate cilindrică de doi litri. Motorul Duratorq TDCi dezvoltă 340 Nm la doar 2.000 de rpm, mulțumită funcției *overboost* și oferă un maxim de 136 CP.

Volvo XC60

Designerii producătorului suedez au reușit să țină secretă forma finală a lui XC60 timp de

aproape doi ani. Unul dintre cele mai așteptate modele *Volvo* este însă gata pentru lansarea oficială și se va confrunta începând din această toamnă cu rivalii din clasa SUV-urilor compacte.

Noul venit este creditat de suedezi ca mașina cea mai sigură și mai stilată produsă de ei vreodată. *XC 60* a fost prezentat prima oară publicului sub formă de concept la Salonul Auto de la Detroit din 2006. Din fericire, majoritatea elementelor care făceau conceptul special și-au găsit locul și la modelul de serie.

Grila pronunțată, umerii proeminenți și farurile îndrăznețe sunt toate caracteristici ale noului design *Volvo*. La interior se găsește de asemenea o evoluție a unui element care particularizează noile modele: consola centrală „plutitoare” (asemeni celei de la modelul *C30*) este acum îmbrăcată în lemn și îndreptată înspre șofer. Este de asemenea înconjurată de margini cromate și încorporează un ecran digital de dimensiuni generoase care afișează instrucțiunile navigației prin satelit.

Noul *Volvo* este echipat cu cele mai noi tehnologii în materie de siguranță și prezintă în premieră sistemul City Safety. Acesta a fost creat pentru a ajuta șoferul atunci când se deplasează cu viteză mică (în general în orașe) și are rolul de a evita tamponările. Asistat de o serie de senzori activi, sistemul detectează situațiile în care o tamponare este iminentă și acționează frâna dacă șoferul nu reacționează la timp.

Asemeni fratelui mai mare, *XC90*, și *XC60* este de așteptat să se prezinte onorabil pe traseele neasfaltate mulțumită gârziilor la sol ridicate și tracțiunii integrale permanente. Platforma pe care se va construi noul model este aceeași cu cea a *Fordului Kuga* și a lui *Landrover Freelander*.

Proiectul *XC60* are ca grup țintă cumpărători care pun mare preț pe design, pe tehnologiile de ultimă oră și nu în ultimul rând pe integritatea mărcii. Fredrik Arp, președintele *Volvo*, explică filozofia din spatele acestui autoturism: „S-ar putea spune că aceasta ar putea să fie următoarea mașină a posesorului de *C30*. Este la fel de sportivă și de interesantă, dar mult mai capabilă. Cu ajutorul lui *XC60* ne lărgim gama de modele cu care să atragem și mai mulți cumpărători cu un stil de viață urban, dar activ.”

Noul SUV este oferit cu două motorizări diesel D5 de 163 și 185 cai putere. Motorul de top este un V6 pe benzină de 2,9 litri dotat cu două turbocompresoare care dezvoltă 281 CP. Toate motoarele beneficiază de asistența unor cutii de viteză automate cu șase trepte.

Officialii *Volvo* și-au propus să vândă peste 50 mii de mașini pe an. Cele mai importante piețe sunt: SUA, Germania, Marea Britanie, Rusia și China.

Renault Koleos

Constructorul francez a făcut publice în februarie primele imagini ale SUV-ului său ce se va lansa tot cu ocazia Salonului Auto de la Geneva.

Automobilul se va vinde începând cu luna iulie, dar asemeni rivalilor de mai sus a fost plimbat de *Renault* pe la mai multe saloane începând cu *Paris Motor Show 2006*. Versiunea de serie păstrează aceeași siglă mare în formă de diamant, precum și farurile asemănătoare cu cele de la modelul *Clio*.

Profilul automobilului aduce destul de mult cu acela al unui break, dar aripile puternic conturate în dreptul roților, scutul vizibil atât în față cât și în spate, precum și garda la sol ridicată, nu lasă nici o urmă de îndoială că avem de-a face cu un SUV.

Cu toate acestea, este greu să nu observi că *Renault* a optat pentru un design ceva mai conservator, cu puternice influențe din partea SUV-urilor de origine coreeană. De altfel, la sfârșitul anului trecut, *Renault Samsung Motors* a lansat *QM5*, mașină ce se aseamănă foarte tare cu versiunea franceză – *Koleos*. Ambele mașini se vor produce la fabrica *Busan* din Coreea de Sud.

La interior, cabina beneficiază de o consolă centrală simetrică având un display superior care va fi folosit pentru navigația prin satelit la modelele de top.

Echipamentul standard include accesul pe bază de card și aerul condiționat. *Koleos* oferă suficient spațiu pentru cinci persoane și are o capacitate a portbagajului de 450 l. Acesta se poate extinde până la 1.380 l.

Koleos și *QM5* beneficiază de o platformă preluată de la *Nissan X-Trail*. Setat pe automat, sistemul de tracțiune poate trimite 50 la sută din forța motorului către puntea spate. De asemenea, șoferul poate alege să folosească tracțiunea integrală sau doar cea pe roțile din față. Noul crossover beneficiază și de asistența unor sisteme care facilitează coborârea sau urcarea pantelor.

Koleos se va comercializa cu trei opțiuni de motorizare: două diesel și una pe benzină.

Motorul diesel folosit este 2.0 dCi în două variante de putere: 150 și 175 CP. Cuplul maxim este de 320 Nm și respectiv 360 Nm. Cumpărătorii pot opta pentru tracțiune integrală sau doar pe puntea față precum și pentru o cutie manuală sau automată.

Propulsorul pe benzină, creat de *Nissan* și denumit TR25 are o capacitate cilindrică de 2,5 litri și dezvoltă o putere maximă de 170 CP. În funcție de piața pe care va fi comercializată mașina se va putea opta pentru o cutie manuală cu șase trepte sau una automată cu transmisie variabilă.

Renault susține că mașina va fi setată astfel încât să aibă același comportament rutier ca o mașină de familie compactă. Dacă la asta adăugăm faptul că pe spate beneficiază de aceeași suspensie multilink ca și *Nissan X-Trail*, atunci și performanțele off-road ar trebui să fie decente.

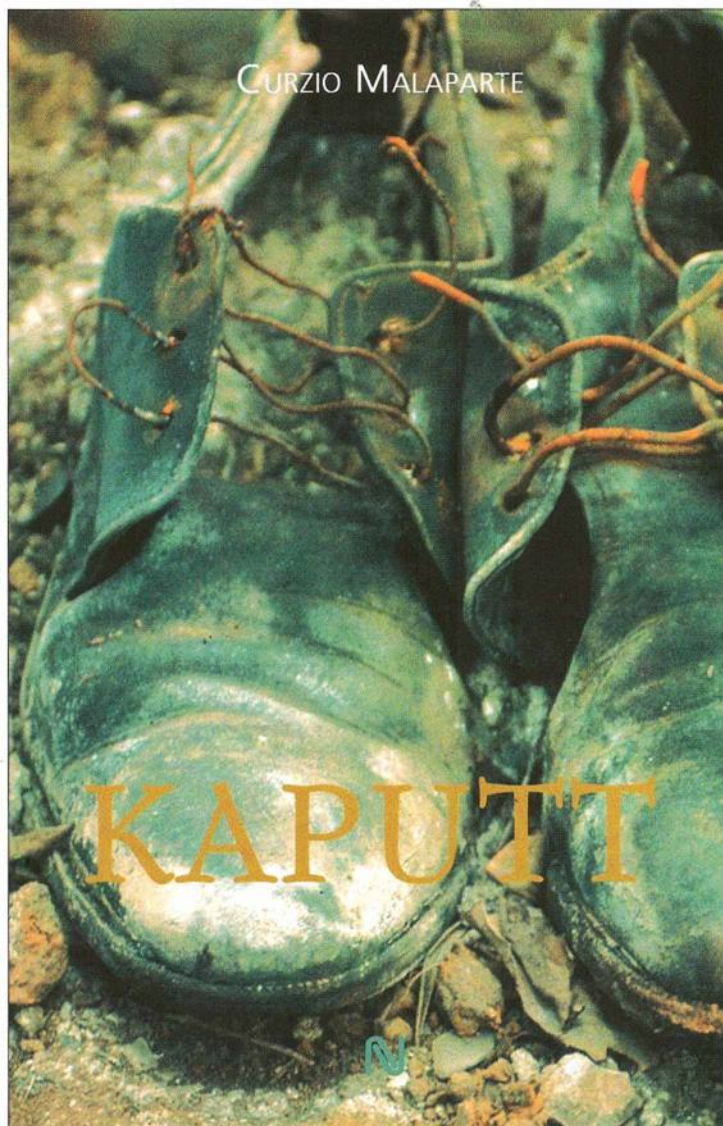
Text: **Mugurel Mărgărit**

Kaputt

o carte semnată de Curzio Malaparte, apărută la Editura **Nemira**
în traducerea lui Eugen Uricaru

Curzio Malaparte (1898, Prato – 1957, Roma) a fost scriitor, jurnalist și diplomat italian. A studiat la Collegio Cicognini și la Universitatea La Sapienza, din Roma. A luptat în Primul Război Mondial, apoi a urmat o carieră în diplomatie, pe care a abandonat-o în favoarea jurnalismului și a literaturii. În 1920 a aderat la Partidul Fascist și a devenit pentru un timp teoretician al fascismului. În 1924 a înființat publicația *La Conquista dello stato*, apoi, în 1926, împreună cu Massimo Bontempelli, revista *900*, publicație de avangardă, la care au colaborat Pablo Picasso, James Joyce sau dadaiști, ca Soupault. În 1930 a fost directorul ziarului *La Stampa*. Conflictul dintre el și fascism a început în momentul în care a denunțat abuzurile lui Mussolini, și a atins punctul culminant în 1931, când a publicat în Franța volumul *Tecnica loviturii de stat*, în care i-a atacat pe Hitler și pe Mussolini. Această libertate de opinie va fi plătită scump, prin interzicerea publicării volumului în Italia și în Germania, apoi prin exilarea autorului în insula Lipari timp de cinci ani și alți câțiva la închisoarea Regina Coeli. Ca o ultimă provocare, în 1957, înainte de a înceta din viață, Malaparte a aderat la comunism. Dintre volumele publicate, amintim: *I custodi del disordine* (1931), *Kaputt* (1943), *Due anni di battibecco* (1955), *Journal d'un étranger à Paris* (1966).

Kaputt este marea operă a lui Malaparte, opera barocă a unui stilist de mare clasă și a unui observator sublim. În acest roman autobiografic, Malaparte ne relatează experiența sa în calitate de corespondent de război pe frontul italiano-german, în perioada martie 1941–august 1943. Cartea prezintă un interes enorm prin faptul că a apărut în 1943, așadar „la cald”, fără ca autorul să cunoască sfârșitul războiului.

Este o relatare plină de cruzime, feroce, de un cinism ieșit din comun, despre cel de-al Doilea Război Mondial, prin care autorul ne poartă din saloanele somptuoase ale aristocrației epocii până pe frontul sovietic, până la Leningrad, la Varșovia și la pogromuri. Alcătuit din mai multe părți, printr-o originală analogie cu animalele (caili, șoarecii, câinii, păsările,

renii, muștele), *Kaputt* ne cufundă într-un război cum rareori ne-a fost istorisit.

În fond, toată ficțiunea din *Kaputt* nu este altceva decât o încercare de a scăpa de povara faptelor văzute și trăite. Egoist și arogant, sensibil și inteligent, necruțător și fantezist, Malaparte a scris cum a și trăit, amestecând planurile realității cu acelea ale fanteziei. Din această cauză, textul său este enervant de captivant, te „calcă pe nervi” și te cucerește. Cei ce-l citească prin grila „jurnalistică” îl acuză de neadevăr, cei ce folosesc grila lecturii literare sunt șocați de hiperrealismul său.

Cert este faptul că Malaparte deschide un drum în literatura secolului, un drum care a dus și va duce departe – drumul literaturii documentare.

(Eugen Uricaru)

„De-a lungul cărămidilor, de-a lungul marginii fereștruite de bombe a zidurilor, de-a lungul spărturilor din ziduri, cerul țesea o gingie azurie. Vântul aducea mirosul, mireasma mării, sunetul șăgalnic al valurilor pe stânci, strigătul dureros și singuratic al pescărușilor. Cerul se scurgea ca un fluviu albastru peste orașul în ruină, plin de morți neîngropați, peste singurul oraș din Europa în care sângele omului era încă sacru, peste acel popor bun și milos, care avea încă respect și pudoare pentru sângele omenesc, iubire și onoare, peste acel popor pentru care cuvântul «sânge» este înainte de toate speranță și sănătate. Ajunsă în fața porților închise ale Domului, mulțimea căzuse în genunchi, cerând în gura mare ca porțile să se deschidă, iar strigătul «O sangue! Sângele!» făcea să tremure zidurile caselor, plin de omenie sfântă, de o furie a credinței.

L-am întrebat pe bărbatul de lângă mine ce se întâmplase. Se răspândise zvonul că o bombă lovise Domul, și făcuse să se prăbușească cripta în care erau adăpostite cele două fiole în care se afla miraculosul sânge al lui San Gennaro.” (Curzio Malaparte, *Kaputt* – fragment)

un radio care te descoperă

muzică mai bună

SMART FM

107.3

Ce vor femeile?

Un regal de arome și gusturi

Căldură, mare, soare, plăcere, bucurie, exotism, voie bună, acestea sunt sentimentele la care ne duc cu gândul băuturile pe care le experimentăm în luna martie. Fie că sărbătorim Mărțișorul sau Ziua Femeii, de la aceste petreceri nu pot lipsi licorile care ne fac să ne simțim bine. Sunt momente de bucurie pe care trebuie să le trăim la maximum, căci sunt unele dintre cele mai frumoase.

Chiar dacă în conștiința colectivă există credința că a bea este apanajul bărbaților, mai nou și femeile se bucură de această plăcere care altădată le era refuzată. Cultura modernă ne-a obișnuit cu imaginea doamnelor care beau vin alb, șampanie, liqueur, chiar și băuturi mai alcoolizate și mai ales cocktail-uri. Miguel de Cervantes spunea: „Beau pentru că am ocazia, dar uneori beau tocmai pentru că nu am nici o ocazie”. Ei bine, probabil după acest dicton se ghidează omul din cele mai vechi timpuri. Și atunci de ce ar face excepție urmașele Evei? La urma urmei, este dreptul lor, pe care și l-au câștigat mai ales după mișcarea de emancipare a femeii. Și apoi, de ce să nu profităm de ceea ce ne oferă viața!

Martie, Luna Femeii, așa cum este numită, ni s-a părut un prilej potrivit pentru a prezenta câteva băuturi dintre cele mai bune, mai alese și pe care vă recomandăm cu încredere să le consumați. Mărțișorul și ziua de 8 Martie sunt două ocazii speciale și potrivite pentru a experimenta ceva nou și de a vă lăsa răsfățate de aceste arome îmbietoare.

Șampania **G.H. Mumm** este produsul unei podgorii care datează din secolul al XII-lea. Georges Hermann Mumm a pre-

luat controlul companiei din 1852, iar afacerea s-a extins rapid mai ales datorită atenției speciale acordate segmentului de distribuție la nivel internațional. Din momentul în care sunt culeși strugurii până la îmbutelierea băuturii, compania

G.H. Mumm menține totul la cele mai înalte standarde, o tradiție care are la bază motto-ul lui G. H. Mumm *Numai ceea ce e mai bun!* Brandul a devenit sinonim cu rafinamentul și marile evenimente. **Mumm** a fost imortalizat de Herge în celebrele *Aventuri ale lui Tintin* și mai poate fi văzut și în picturile lui Utrillo și Foujita.

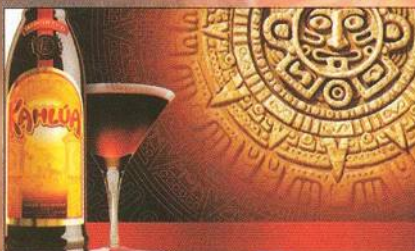
Apusurile de soare de pe o insulă tropicală, plajele însoțite, palmierii, apa oceanului, căldura soarelui care îți mângâie corpul... Toate acestea sunt sursa de

inspirație pentru crearea deliciosului **Malibu Rum**. Mango, nuca de cocos, fructul pasiunii și bananele sunt

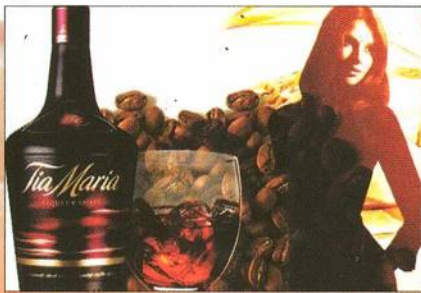
ingrediente folosite pentru acest brand. Datorită succesului său internațional, **Malibu** a devenit sinonim cu romul cu aromă de cocos și asta pe bună dreptate, căci este originalul rom cu aromă de cocos. Brandul a apărut prima dată pe piață în 1980, fiind produs de **West Indies Rum Distillery**, o distilerie renumită fondată în 1893. Aromele exotice ale celor cinci feluri de băutură fac ca fiecare cocktail să fie mai bun și să vă facă și mai multă plăcere să îl beți.

Kahlua este un amestec mexican exotic apreciat de femei. **Kahlua** este un liqueur de cafea original produs pentru

prima dată în Mexic în 1936. La începutul anilor '60 a fost introdus în SUA de către Jules Berman, un colecționar de artă și un antreprenor. Pentru producerea acestei băuturi sunt folosite doar cele mai bune boabe de cafea **Arabica**. Energia unică pe care o veți simți atunci când consumați **Kahlua** este dată de cafea și de zahărul pur extras din sfecla de zahăr. Gustul său exotic o recomandă pentru a fi folosită ca ingredient principal în compoziția a numeroase cocktail-uri. Fie că este vorba de **Kahlua Especial**, **Kahlua Drinks To Go** sau **Kahlua Ready To Drink** veți simți plăcerea de a gusta ceva special și vă veți simți răsfățată de aroma sa.

Cu numele său distinct, istoria și gustul sofisticat, **Tia Maria** este o esență legendară. Prima dată a fost produsă acum 300 de ani în Jamaica. Povestea spune că la mijlocul secolului al XVII-lea,

când insula era sfâșiată de războaiele coloniale, o frumoasă nobilă spaniolă a fost nevoită să își abandoneze căminul. Înainte de a pleca, una dintre menajerele sale a avut timp să pună în bagaje o cutie ce conținea una dintre bogățiile familiei: un manuscris cu rețeta secretă a unei băuturi și o pereche de cercei cu perle negre. Nobila doamnă a numit rețeta **Tia Maria**, după numele servitoarei, și i-a dat cadou de nuntă fiicei sale cutia. Între timp, manuscrisul s-a pierdut, însă a fost descoperit de Dr. Kenneth Leigh Evans care s-a hotărât să aducă la viață

descoperirea sa. În ziua de astăzi, din ce în ce mai mulți consumatori sunt atrași de *Tia Maria* captivați de amestecul de zahăr, cafea jamaicană, vanilie și alcool.

Ramazzotti este un liqueur dulce, cu o aromă puternică de portocală. Nu este doar un digestiv, ci poate fi băut și ca o

băutură răcoritoare. Poate fi servit în mai multe feluri, în orice ocazie. Îl puteți cere simplu, cu gheață, cu apă minerală

sau îl puteți amesteca cu alte licori. În 1815, Ausano Ramazzotti a creat în laboratorul său din Milano un liqueur din mai multe plante, astăzi creația sa este apreciată peste tot în lume înregistrând vânzări de peste un milion de sticle anual.

text **Raluca Șeinoiu**

Cele mai bune cocktail-uri pentru femei

Sweet Kahlua preparat din Kahlua, lapte, frișcă lichidă, vodcă și sirop de nuci de macadamia

Tia Maria cu lapte preparat din liqueur *Tia Maria* și lapte

Mumm Connection preparat din șampanie și sirop de lavandă

Carribean Dream care are în compoziție Malibu, lime și cranberry juice

Ramazzotti Lemon făcut din Ramazzotti Amaro, apă minerală și lămâie

Nu e pentru cine se pregătește...

● În *Primera*, liderul *Real Madrid* a încasat a treia înfrângere consecutivă și mai are doar două puncte avans față de *Barca*. Atenție, *CFR*, iată ce se întâmplă chiar la case mai mari ● Un fel de surogat româno-ungar al *Raliului Dakar* ● Subiectul *Kosovo* – *Serbia* i-ar putea aduce pe timișoreni și dinamoviști în fața Comisiei de Disciplină din cauza bannerelor expuse și a sloganurilor scandate de suporterii ● În Anglia, *Cupa Ligii* a revenit „spurs”-ilor de la *Tottenham* (2-1 cu *Chelsea*) ● După ce le-am (re)văzut în cupele europene pe *Arsenal*, *AC Milan*, *FC Barcelona*, *Manchester United*, *Liverpool*, *Inter*, *Real Madrid*, *Chelsea* parcă dintr-o dată partidele din prima noastră ligă au căpătat un gust și mai sălcu ● La F.R. de Tenis, demisia lui Ilie Năstase în loc de o aniversare.

Neînvingă în pregătiri
(7 victorii
în 8 meciuri),
Steaua a capotat la
lași. În imagine,
portarul gazdelor,
Cristian Brăneț,
se opune
atacului lui
Jose „Pepe” Moreno
(nr. 22).

În sfârșit, ultimul week-end din luna lui Făurar a consemnat reluarea sezonului competițional intern. Spunem în sfârșit pentru că am scăpat astfel de avalanșa știrilor și transmisiilor din cantonamentele de pînă străinătăți și de încercările de a evalua cât de cât rezultatele din tot felul de întâlniri amicale neconcludente. Se vor mai rări, probabil, și săgețile verbale dintre aspirantele la locurile frunțase, precum și declarațiile unor conducători care se laudă că vor apăsa tot felul de butoane. Așadar, un retur ciuntit de primele două etape, runda cu numărul 20 constituind un bonus de 11 puncte pentru liderul *CFR Cluj* (3 puncte pentru victoria împotriva *Universității Craiova*, 3 p. – înfrângerea *Rapidului*

pe teren propriu în fața celor de la „U” Cluj, 3 p. – eșecul *Stelei* la Iași și 2 p. – remiza albă înregistrată de *Unirea Urziceni* în fața „autobazei” de la Mioveni). Printre cei care „au deschis balul” s-au aflat și campionii en-titre. Ce și-or fi mai răs în barbă suporterii rapidiști și steliști văzând jocul modest al dinamoviștilor! A venit pățania din „Giulești și ce s-or fi bucurat stelisto-dinamoviștii! Dar caruselul a continuat: a murit și capra steliștilor! Ca și aceea a dinamoviștilor! (în *Cupă*, cu *Mioveni*).

Ca într-un fel de „10 negri mititei”, au rămas doar 14 etape. *CFR* s-a distanțat la 8 p. de *Rapid*, la 11 de *Steaua*, iar față de *Dinamo* ecartul a rămas tot de 14. Un calcul simplu, aritmetic, ar fi acesta: dacă în

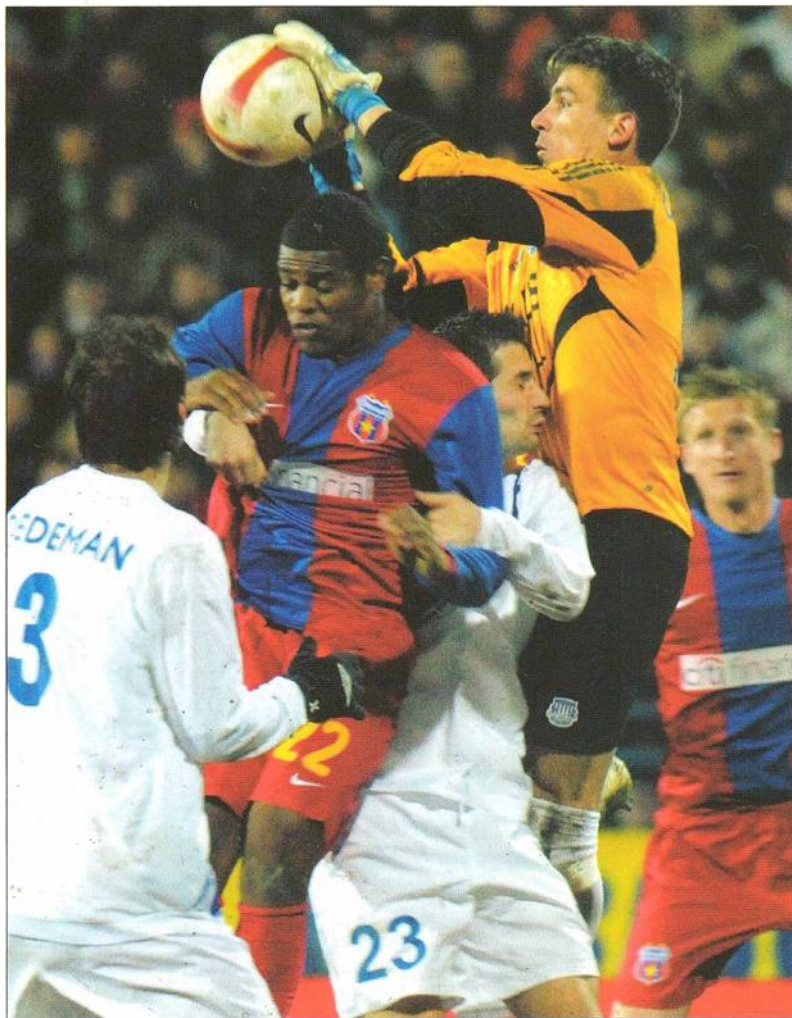
20 de runde, *CFR* a clasat doar o dată, acum de câte ori se va întâmpla? O va comite de cinci ori pentru a trece „câinii roșii” pe primul loc? Și ei nu vor face nici un pas greșit? A, păi ei merg „la două capete”: locurile 3-5, de *Cupa UEFA*, iar dacă o fi poziția a doua, nu înseamnă *Liga Campionilor*? În fond, *Dinamo* va întâlni pe *Steaua* în Ștefan cel Mare, și, cu o victorie în fața acesteia, teoretic o va egala la puncte. Am luat cazul extrem al pozițiilor, dar consultând numai programul lunii martie, puteți face și dv. nenumărate pronosticuri. Astfel, după *Steaua* – *CFR*, vor urma *Rapid* – *Steaua* (19.III.) și *Dinamo* – *CFR* (29.III.), ca să nu mai vorbim că în ecuație un rol important îl vor avea *Poli Timișoara* și „*Chelsea*” din Urziceni.

În stabilirea ierarhiei, „granzii” din Capitală, în special patronul stelist, au mai emis un nou concept, cel al „bunului-simt”. Adică, vezi Doamne, faptul că echipa campioană accede direct în

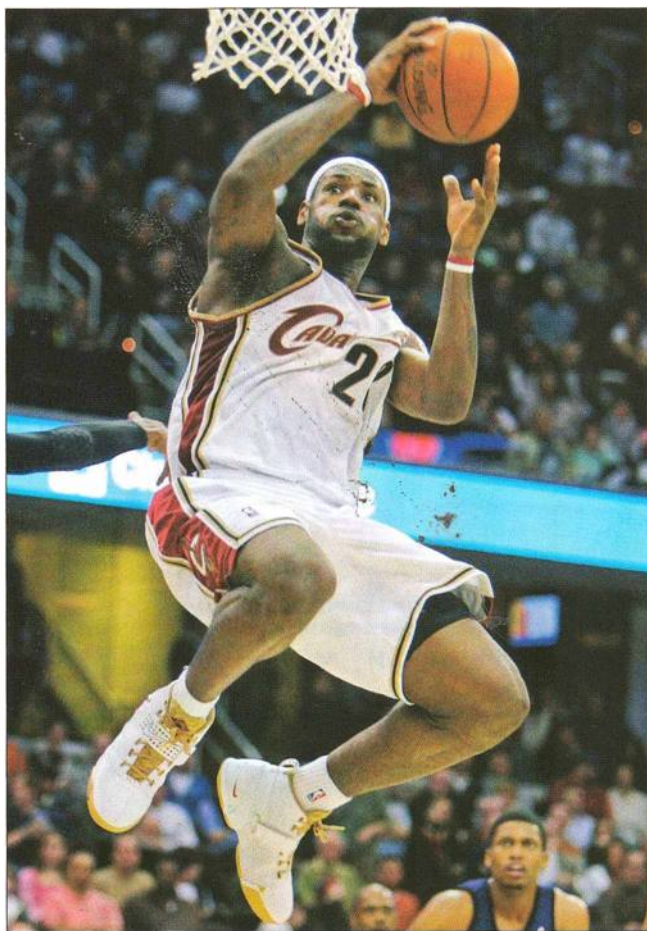
grupele *Ligii Campionilor* se datorează punctelor aduse de *Steaua*, *Rapid* și *Dinamo*, clujenii fiind beneficiari ocazionali. Asta cam așa este, dar știți proverbul care spune că „Nu e pentru cine se pregătește, ci pentru cine se nimerește”.

Cu trei luni și ceva înainte de *Euro 2008*, pentru selecționerul Victor Pițurcă au început durerile de cap, mai ales dacă îi dăm crezare lui Ladislau Bölöni care aprecia că naționala actuală se bazează doar pe trei fotbaliști: Lobont, Chivu și Mutu. Într-un ultim meci din *Serie A*, Adrian Mutu a suferit o accidentare la genunchiul stâng care, se pare, îl va ține departe de gazon o lună de zile. Aceasta înseamnă că va lipsi de la amicalul împotriva Rusiei (26 martie, la București). Din păcate, și căpitanul tricolorilor, Cristi Chivu, nu traversează o perioadă prea fastă, a se vedea evoluția slabă în partida *Liverpool* – *Inter* 2-0 din *Champions League* sau dese probleme de sănătate care îl cam țin pe tușă. Dar și o veste bună pentru Piți: ca și *Fiorentina* de Mutu, *Auxerre* a devenit dependentă de Daniel Niculae, aflat la a zecea reușită în Hexagon. Altfel, în *Liga 1*, dintre cei care visează la turneul final, Pleșan, Zicu, Goian, Torje sau Pancu au avut evoluții modeste. Atenție: listele cu loturile celor 23 de jucători (dintre care, trei portari) trebuie trimise la *UEFA* până la 28 mai, iar jucătorii trebuie să fie la dispoziția echipelor naționale cel târziu la 24 mai. Ultima verificare: pe 31 mai, cu Muntenegru.

În altă ordine de idei, *FRF* va primi de la *UEFA* 7,5 mil. de euro pentru calificare. Tricolorii nu și-au încasat primele, zece dintre aceștia vor lua suma maximă (110.000 de euro), dar sperăm că nu se va repeta dihonnia din 1999, cu scandalul iscat de Gică Popescu și Gică Hagi cu același Victor Pițurcă. În așteptarea banilor de la *UEFA*, *FRF* a câștigat în instanță procesul cu *Loteria Națională* (hotărârea nu este definitivă), adică 5 mil. de euro din încasările pe pronosticuri sportive. Până la urmă, se pare că soluția va fi împrumutul la o bancă.

● În cea de-a 57-a ediție *All-Star Game*, LeBron James (*Cleveland Cavaliers*) a fost desemnat MVP-ul întâlnirii (foto).

● *Handbal*. Echipa feminină *Oltchim Râmnicu Vâlcea* nu se regăsește: după înfrângerea din campionat suferită în fața *Rulmentului Brașov*, au început pașii greșiți și în *Liga Campionilor*. Surprizătoarea (și neplăcuta) remiză de la Nürnberg a fost urmată de un eșec la Győr (27-30 cu *ETO*, la care a strălucit pivotul Simona Spiridon). În sfârșit, technicianul Gheorghe Tadici nu a mai dat vina (în special) pe arbitri: „Am pierdut pe mâna noastră!”, confirmare venită și din partea portăreței Luminița Huțupan: „Ne-am bătut singure!” Într-adevăr, cele trei aruncări de la șapte metri irosite, zece situații de „unu la unu” neconcretizate, sumedenia de pase greșite, lipsa de formă a Adinei Meiroșu (un singur gol marcat!) au făcut ca tabela de marcaj să arate, în două rânduri, o diferență de șapte goluri în favoarea gazdelor.

● *Raliul Dakar*. Dacă în numărul trecut al revistei anunțam doar ca o probabilitate organizarea unui *rally-raid* drept compensație pentru anularea ediției din acest an a *Raliului Dakar*, iată acum că a devenit o certitudine. Sub denumirea de *Central Europe Rally*, România și Ungaria vor găzdui, între 20 și 26 aprilie, întreceri pe toate cele trei segmente: motociclete, mașini și camioane. Traseul total va măsura peste 3.000 de kilometri și va fi împărțit în șapte etape. Startul se va da la Budapesta, itinerarul trecând prin Baia

Mare, Sovata, Debrețin, Veszprem, cu finis Lacul Balaton. Se estimează că vor participa peste 250 de competitori, concurenții înscriși pentru Dakar fiind admiși gratuit, în schimb alți doritori vor trebui să plătească taxe variind între 3.000 și 7.000 de euro.

● *Tenis*. 0-5 în confruntarea România – Franța din *Cupa Davis*, oaspeții aliniindu-i pe finaliștii de la *Australian Open*, Jo-Wilfried Tsonga (la simplu) și Arnaud Clément/Michael Llodra (la dublu). Ce să facem, oricum palmaresul direct ne era defavorabil: Franța a câștigat de nouă ori *Salatiera*, România susținând doar trei finale (toate pierdute în fața SUA), iar din cele opt întâlniri anterioare, am înregistrat o singură victorie. Iată-ne, așadar, pentru a 12-a oară (în ultimii 13 ani) nevoiți să luptăm în barajul de supraviețuire în *Grupa Mondială*. ● O simplă coincidență: pe 13 februarie 1929 s-a înființat, la București, *Federația Română de Tenis*. Pe 12 februarie 2008, Ilie Năstase, ales de trei ori consecutiv președinte al *F.R.T.* (începând din luna mai 1997), și-a dat demisia. Motivația nu ține atât de rezultatul din meciul de la Sibiu, cât de acuzele privind devizul organizării întâlnirii respective și, mai ales, de pierderea acțiunii în justiție privind acordarea unui teren pe care ar fi dorit să construiască o Academie de tenis.

text: Pompiliu L. Dumitrescu

foto: Rompres

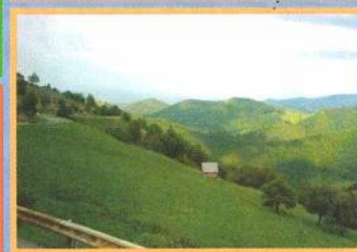
Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite un week-end la Păltiniș. Fii pregătit să te cazezi în Casa Turistilor din Păltiniș, perla Păltinișului situată chiar în centrul stațiunii. Păltinișul este o binecunoscută stațiune climaterică și de vacanță, situată pe panta nord-estică a Munților Cindrel (Carpații Meridionali) reunind sub numele său două superlative: stațiunea situată la cea mai înaltă altitudine din țară (1.450 m) și prima stațiune montană din România (1894). Puncte de atracție ale zonei sunt: Casa memorială Constantin Noica, Schitul Mitropoliei, două pârtii de schi iluminate (transport cablu și telescaun). De asemenea se pot face trasee turistice în Rezervația naturală Iezerele Cindrelului, Cheile Cibinului, Gâtul Berbecului, Vârful Bătrâna, Prejba etc.

Poți și tu să mergi în acest week-end răspunzând la întrebarea:

Care este destinația concursului Europa Travel în Flacăra nr. 3/2008?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 24.03.2008

CONCURS
EUROPA TRAVEL

Impozit primar

în tranziție

ZZZ

cap. 63

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobantilor 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piata Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

oriflame

natural swedish cosmetics

SILK SATIN RADIANCE

oriflame

SILK SATIN RADIANCE

CREAM SCRUB
WITH SILK PROTEINS
e 200ml 6.6fl.oz.

oriflame

SILK SATIN RADIANCE

SHOWER CREAM
WITH SILK PROTEINS
e 200ml 6.6fl.oz.

oriflame

SILK SATIN RADIANCE
BODY SOUFFLÉ
WITH SILK PROTEINS AND VITAMIN C
e 200ml 6.6fl.oz.

Cel mai ieftin
SUV 4x4
din România

Cu noul Kia Sportage poți merge la Campionatul European de Fotbal

Fabricat în Europa. Taxe vamale zero, **7 ani garanție europeană, transferabilă.**

Cumpără un Kia Sportage până la data de 15 mai 2008 și poți câștiga un bilet la un meci din grupă al echipei României sau un bilet la marea finală a Campionatului European de Fotbal.

Biletele se câștigă prin tragere la sorți, conform regulamentului campaniei.

A venit vremea să conduci. Kia SPORTAGE

